JOHNSTON McCULLEY

ZORRO LOVESTE DIN NOU!

COLECTIA WESTERN

Colecţia Aventura
CORINT JUNIOR

JOHNSTON McCULLEY

ZORRO LOVEŞTE DIN NOU!

(Aventură, western, capă şi spadă)

V.1.0

Editura CORINT

2005

Aventuri clasice care au devenit legendă!

California, tărâm mistuit de fărădelegile guvernatorilor corupți, sprijiniți de armatele lor, continuă să sufere... Dar acum:

ZORRO LOVEŞTE DIN NOU!

Spadasin redutabil, misteriosul Señor Zorro – Vulpoiul – duşmanul de moarte al opresorilor, face dreptate peonilor *şi călugărilor de la misiuni, jefuiți şi înşelați cu asentimentul autorităților.*

Vă invităm să-l însoțiți pe justițiarul Zorro în aventurile sale, de-a lungul a cinci povestiri pline de suspans, apărute pentru prima oară în celebra publicație californiană de la mijlocul secolului trecut, West.

Retrăiți legenda...

ZORRO LOVEŞTE DIN NOU![1]

Don[2] Diego Vega căscă de câteva ori în timp ce traversa încet curtea casei tatălui său, situată undeva la marginea orăşelului Reina de Los Angeles. Avea la el o batistă înmiresmată dintr-un material fin, cu marginea dantelată, pe care şi-o apropie de nările sale delicate. Se aplecă peste o tufă de trandafiri şi trase în piept parfumul îmbătător. Apoi îşi continuă plimbarea lăsând impresia că ar fi fost un om căruia şi cele mai fireşti lucruri i se păreau o corvoadă.

Don Diego era îmbrăcat splendid, purta nişte pantaloni şi o jachetă din satin şi brocart, o cămaşă albă de mătase cu volane mici, cizme din piele de calitate superioară croite de cei mai buni meşteri şi o panglică de mătase viu colorată la brâu.

În adolescenţă fusese mai degrabă indiferent, nepăsător la felul cum arăta, însă, după ce îşi terminase studiile în Spania şi venise

---

[1] Apărută în revista *West*, noiembrie 1944.

[2] *Don* (din span.) – titlu onorific întrebuinţat înaintea numelui de botez: Don Pedro. (N. tr.).

acasă, în California, la *hacienda*[3] tatălui său, îşi asumase aerul şi manierele unui filfizon. Era vlăstarul familiei Vega, unicul fiu, nu numai că urma să moştenească numeroase proprietăți pe care se presupunea că avea să le administreze cu succes, dar, de asemenea, trebuia să păstreze onoarea şi demnitatea familiei şi să fie pregătit să îşi dea viața pentru ele.

La început, Don Alejandro, mândrul său tată cu părul ca neaua, se simțise oarecum ruşinat de aparenta apatie a singurului său fiu. Don Diego nu părea să aibă nimic în comun cu ceilalți tineri *caballeros*[4]. Nu bea mai mult de vreo două pahare de vin, nu îi plăceau jocurile de noroc, nu obişnuia să le arunce ocheade frumoaselor *Señoritas*[5] şi nu era destul de pătimaş ca să se încaiere din când în când dacă era insultat. Mai mult, era de părere că a călări la galop întins un armăsar aprig nu era o plăcere, ci un fel de trudă, care te seca de puteri.

Cam prin acea perioadă a apărut un misterios *Señor*[6] Zorro care a început să îi ajute pe cei asupriți şi să îi pedepsească pe cei care îi nedreptățeau, scăpând de fiecare dată de soldații guvernatorului, un om fără scrupule, şi jucându-se cu cei care încercau să îl prindă. A gravat în repetate rânduri litera „Z” cu vârful săbiei sale pe obrajii şi frunțile duşmanilor, astfel încât ultima literă a alfabetului a ajuns cunoscută sub numele de „Semnul lui Zorro”.

Una dintre cele mai fericite zile din viața bătrânului Don Alejandro a fost cea în care a aflat că Zorro era nimeni altul decât însuşi fiul său cel melancolic, a cărui atitudine nepăsătoare era doar o fațadă. Don Alejandro fusese nevoit să îşi țină în frâu mândria, pentru că identitatea lui Zorro trebuia să rămână secretă. Însă, după aceea, obişnuia să surâdă când un prieten îi plângea de milă din cauză că unicul său fiu şi moştenitor nu părea să aibă sânge în vine şi îi plăcea să citească poezii.

Don Diego se opri sub arcadele dintr-o parte a curții interioare. Auzise voci dinspre casă şi nu voia să intre înainte să afle cine era vizitatorul care vorbea cu tatăl său.

Era ziua de naştere a lui Don Alejandro, şi oaspeții urmau să sosească la petrecere înainte de apusul soarelui. Avea să fie o *fiesta*[7] pe cinste, urma să se cânte şi să se danseze până în zori.

---

[3] *Hacienda* (span.) – fermă, moşie. (N. tr.).
[4] *Caballero* (span.) – cavaler; domn, bărbat; nobil. (N. tr.).
[5] *Señorita* (span.) – domnişoară. (N. tr.).
[6] *Señor* (span.) – domn; senior; stăpân. (N. tr.).
[7] *Fiesta* (din span.) – petrecere. (N. tr.).

Aveau să vină tineri *caballeros* şi *Señoritas* desăvârşite din familii nobile, care să însufleţească aniversarea. Cei mai în vârstă aveau să stea la mese, să zâmbească şi să discute despre vremurile când erau şi ei în floarea vârstei.

Don Diego distinse vocea tatălui său şi, după primele cuvinte pe care le auzi, îşi dădu seama că musafirul era Esteban Morales, un om bun, dar care nu avea sânge nobil.

Morales era un fost angajat al lui Don Alejandro, care se căsătorise pe la vârsta a doua, îşi întemeiase o familie şi îşi cumpărase o bucată de pământ pe care o lucra zi şi noapte. Era un om cinstit şi muncitor, iar Don Alejandro nu ezita să îl ajute, spunând că ţara avea nevoie de cât mai mulţi oameni ca el pentru a prospera.

— Don Alejandro, sunt ca un animal prins în capcană, spuse Morales. Căpitanul Carlos Ortega a trimis soldaţii să mă aresteze şi am fost dus înaintea unui judecător, Pedro Ruiz, fără ca măcar să ştiu de ce eram acuzat.

— Şi ce vină ţi-au găsit, Morales? îl întrebă Don Alejandro.

— Au minţit de-au îngheţat apele, Don Alejandro. La început am fost un biet *peon*[8] sărac lipit, şi dacă am reuşit să fac ceva în viaţă

[8] *Peon* (din span.) – ţăran. (N. tr.).

este din cauză că am muncit din greu şi am fost chibzuit. Vor să-mi ia, puţin câte puţin, tot ce am câştigat cu sudoarea frunţii, crezând că nu am cum să-i opresc, ceea ce este adevărat.

— Morales, fii bun şi explică-mi totul pe-ndelete, zise Don Alejandro.

— Don Alejandro, acum vreo două zile i-am vândut nişte piei unui negustor ambulant. Mi-a spus că strângea bunuri ca să ducă un transport, la Monterey, pe mare. Negustorul era şi el la tribunal. M-au acuzat că am înlocuit legăturile de piei, Don Alejandro, că i-am dat unele de calitate inferioară. Au ascultat ce a avut de zis comerciantul, dar nu şi pe mine. Când am încercat să le spun adevărul m-au acuzat că minţeam.

— Nici nu este de mirare, zise Don Alejandro. Oamenii din ziua de azi sunt nişte prefăcuţi, Morales. Guvernatorul acesta este un ticălos, şi majoritatea oamenilor pe care îi numeşte în funcţii importante sunt la fel ca el. De exemplu, Carlos Ortega, căpitan la *presidio*[9] din Reina de Los Angeles este un asemenea nemernic; Pedro Ruiz, judecătorul, este un altul. Fac numai ce vor şi fără îndoială că îi trimit şi Excelenţei sale o parte din câştigurile lor murdare. Cum s-a terminat procesul tău, Morales?

— Trebuie să îi dau negustorului de două ori mai multe piei de prima mână fără să primesc o leţcaie şi, pe deasupra, sunt nevoit să plătesc o amendă de douăzeci de galbeni. O să ajung la sapă de lemn. În zadar am muncit o viaţă întreagă. Soţia şi copiii mei vor suferi de foame. Vor să-mi ia totul, Don Alejandro. Când le-am spus că acesta îmi va fi sfârşitul, căpitanul mi-a râs în faţă şi mi-a spus că un *peon* nu ar trebui să aibă ce să piardă.

— Şi căpitanul acesta ticălos este un *peon*, zise Don Alejandro. Şi Pedro Ruiz la fel.

— Mă veţi ajuta, Don Alejandro? îl rugă Morales.

— Aş vrea să o pot face, Morales, dar eu nu sunt bine văzut de actualul guvernator din *Alta California*[10], care are la fel de mult sânge nobil ca şi tine. Îi urăşte pe toţi cei cu sânge albastru. Dacă m-aş implica în povestea aceasta, ca prieten al tău, tot ce am obţine ar fi dublarea pedepsei.

— Atunci sunt ruinat, spuse Morales. Cât mi-aş dori ca *Señor* Zorro să fie ce a fost cândva şi să îi văd pedepsiţi pe cei care o

---

[9] *Presidio* (span.) – garnizoană. (N. tr.).

[10] *Alta California* – denumire dată Californiei în perioada când aceasta aparţinea Mexicului. (N. tr.).

merită! Dar a trecut mult timp de când i-a ajutat pe cei ca mine. Sunt sigur că trebuie să fi plecat din țară sau să își fi dat suflarea cine știe pe unde. Când mă gândesc ce ar fi făcut dacă ar fi fost aici!

Don Diego Vega intră calm pe ușa deja deschisă și li se alătură celor doi domni. Căscă din nou și își duse batista înmiresmată la nas. Esteban Morales se ridică repede și își plecă fruntea, salutându-l cu respect.

— Fiule, Esteban Morales tocmai îmi povestea ce nedreptate grozavă i s-a făcut, începu Don Alejandro.

— V-am auzit de afară, într-adevăr, ce nedreptate, zise Don Diego. Mai există oare pe lume și altceva decât probleme și tensiuni? Tocmai încercam să deslușesc viziunea poeților. Nu înțeleg de ce trebuie să se contrazică mereu oamenii și să îi deranjeze pe alții cu problemele lor?

— Vă cer scuze cu umilință, Don Diego, spuse Morales. Nu am vrut să vă deranjez.

— Mă simt sleit de puteri numai la auzul numelui acelui individ, Zorro, zise Don Diego. Nu am uitat cum era pe vremea când bătea

țara în lung şi-n lat, cum mergea din oraş în oraş cu soldații după el şi cum dădea totul peste cap şi ne spulbera liniştea. Ce pacoste de om!

Morales făcu un gest a resemnare.

— Un amărât nu are nici o şansă să-şi croiască o viață mai bună, declară Morales. Ce poate face un om ca mine când este asuprit de cei de la putere?

— Nu îmi puneți întrebări, îl rugă Don Diego. Găsitul răspunsurilor îmi dă dureri de cap.

Don Diego luă o rodie de pe un platou şi traversă camera agale. Tatăl său dădu mâna cu Esteban Morales.

— Nu dispera, Morales, zise el. Poate că va sosi ajutorul de unde nu te aştepți.

După ce Morales merse cu spatele până la uşă şi ieşi din casă, Don Alejandro se aşeză la loc în capul mesei şi se uită la fiul său. Don Diego se întoarse în cameră şi luă loc la rândul său.

— Esteban Morales este un om bun şi nu îmi place deloc să văd cum i se fură bunurile pentru care a muncit din greu, zise Don Alejandro.

— Nici mie nu mi se pare corect, recunoscu Don Diego.

Un servitor desculț, îmbrăcat în alb, intră în camera de zi fără zgomot şi se îndreptă către *patio*[11].

Ducea o tavă imensă plină cu prăjituri, de tipul celor care se mănâncă la vin. Servitorii începeau să se pregătească pentru ospățul ținut cu ocazia zilei de naştere a lui Don Alejandro.

Bernardo era considerat servitorul personal al lui Don Diego, dar acesta însă îi ajuta şi pe alții când stăpânul său nu avea nevoie de el. Era un bărbat masiv, puternic şi cu o minte ascuțită pentru un om jumătate *peon*, jumătate indian. Putea auzi şi înțelege, dar nu putea vorbi. Bernardo era mut din naştere.

Îi aruncă o privire lui Don Diego în timp ce se ducea spre uşă, iar acesta ridică mâna apatic, făcându-i semn să se apropie. Bernardo zâmbi, se apropie de el, se opri la un metru de scaun şi aşteptă.

Don Diego ignoră servitorul şi se uită din nou la tatăl său.

— Ştii, tată, tocmai mi-am dat seama că omul acela, Morales, avea dreptate într-o privință, zise el. Dacă Zorro ar fi aici, probabil că ar trata problema cu pricina aşa cum se cuvine.

— Fără îndoială, fiule, spuse Don Alejandro, şi imediat, ochii îi

---

[11] *Patio* (span.) – curte interioară. (N. tr.).

fură luminați de o licărire până atunci nevăzută.

— Tată, astăzi este ziua ta de naştere şi vor sosi mulți invitați în seara aceasta. Sunt sigur că toată învălmăşeala îmi va da dureri de cap. Îmi permiți ca în timpul petrecerii să mă retrag pentru o vreme şi să mă odihnesc puțin? Bineînțeles, mă voi întoarce înainte să plece oaspeții.

— Îți dau voie, fiule, cu dragă inimă, răspunse Don Alejandro zâmbind larg.

Apoi, Don Diego ridică privirea spre Bernardo. Făcu un gest ciudat. Bernardo îşi îndreptă umerii uriaşi şi îşi ridică fruntea umflându-şi nările ca şi când ar fi contemplat o aventură. Don Diego îi făcu semn să plece.

Fu de ajuns, cuvintele ar fi fost de prisos. Don Alejandro înțelese despre ce era vorba, ca şi Bernardo. Cel din urmă era un fel de scutier al lui *Señor* Zorro, dornic să îşi ajute stăpânul în isprăvile sale şi un om care nu ar fi putut să le spună nimic soldaților dacă ar fi fost interogat. Servitorul urma să pregătească totul. Hainele negre ale lui *Señor* Zorro aveau să fie puse într-un loc unde acesta le putea îmbrăca într-o clipită. Armăsarul negru urma să fie înşeuat. În noaptea aceea, *Señor Zorro avea să lovească din nou!*

La trei ore după ce asfințise soarele, casa lui Don Alejandro era cuprinsă de atmosfera *fiestei*. Mesele lungi gemeau sub greutatea platourilor şi tăvilor pline cu mâncare. Servitorii erau răspândiți peste tot şi turnau vin în pocale. *Hacienda* lui Don Alejandro răsuna de cântecele muzicanților.

Oaspeții de viță nobilă petreceau în *patio* şi în casă, iar cei cu un statut social inferior lor se veseleau la mesele aşezate lângă copacii din jurul colibelor din dos. Acest ospăț era un eveniment important, pe care toată lumea îl aştepta cu nerăbdare.

La un moment dat, Don Diego se duse la tatăl său, care vorbea cu nişte invitaţi, şi îi spuse că îl apucase o durere de cap insuportabilă. După ce tatăl său îi permise să se retragă, adăugă că avea să se întoarcă ceva mai târziu şi ieşi din cameră. Don Diego dansase deja de câteva ori cu cea mai frumoasă dintre domnişoarele prezente, care fu deosebit de dezamăgită când îl văzu plecând.

În timp ce mergea de-a lungul unui hol, distinse silueta unui călugăr corpolent care stătea relaxat pe o bancă lângă camera sa. Acest călugăr cerşetor venise destul de des în casa lui Don Alejandro în ultima vreme, iar Don Diego îşi aminti că îl observase în repetate rânduri în jurul barăcilor soldaţilor din Reina de Los Angeles. Pentru o fracţiune de secundă, ochii tânărului se îngustară şi încetini pasul.

Apoi, îl salută binevoitor pe călugăr cu o mişcare din cap şi îşi continuă drumul. Bernardo îl aştepta în camera sa.

— Este totul pus la punct? întrebă Don Diego.

Bernardo zâmbi larg şi încuviinţă din cap.

— Şi catârul tău?

Bernardo dădu din cap aprobator şi de data aceasta. Don Diego îi aruncă o privire încrezătoare.

— Apropo, Bernardo, se pare că *Fray*[12] Sabio a venit din nou în vizită, zise el. Tocmai l-am văzut, stătea pe bancă, ca şi când mi-ar fi păzit uşa. Înainte să pleci, ai grijă să le spui servitorilor să îi dea mâncare şi vin din belşug.

Surâse cu subînţeles, făcându-i cu ochiul lui Bernardo, care zâmbi larg la rândul său şi dădu repede din cap, arătând că înţelesese la ce se gândea stăpânul său.

Don Diego ieşi pe fereastră cu Bernardo, urmându-l îndeaproape. Merseră în noapte, lăsând în urmă fiesta tatălui său. Într-un loc retras, se găsea o colibă nelocuită. În spatele colibei era un grajd de chirpici, care de obicei era gol, însă acum acolo era calul mare şi negru al lui *Señor* Zorro, înşeuat şi gata de plecare.

Don Diego îşi schimbă repede hainele, încalecă şi ieşi când Bernardo îi deschise uşa de la grajd.

Omul de încredere al mascatului călărea fără şa pe un măgar uriaş. Înaintară încet şi cu băgare de seamă prin întuneric,

---

[12] *Fray* (span.) – (bis.) frate. Fiind apocopa de la *fraile* (pl. *frailes*), care se traduce prin călugăr, se foloseşte numai urmat de un nume propriu: Fray Juan. (N. tr.).

coborâră un deal nu tocmai înalt către drumul care ducea la Reina de Los Angeles.

Nu era mult de mers până în *pueblo*. Dar înainte să ajungă acolo, *Señor* Zorro se opri şi îi făcu semn lui Bernardo. Acesta descăleca şi dispăru în noapte, îndreptându-se spre locul unde nişte negustori făcuseră tabăra şi aprinseseră un foc; nu erau departe de *El Camino Real*[13].

Nu trecu mult şi servitorul se întoarse.

— Negustorul este acolo? îl întrebă *Señor* Zorro. Bernardo încuviință din cap.

— Câți mai sunt cu el?

Bernardo ridică două degete.

— Sunt ghiftuiți cu mâncare şi vin?

Bernardo dădu din cap că aşa era.

— Au toți caii înşeuați?

Bernardo dădu din cap dezaprobator.

— Să nu uiți ce am stabilit, îi porunci Zorro.

Ciuli urechile pentru câteva clipe, pentru a se asigura că nu era nici un drumeț prin apropiere, apoi călări de-a lungul drumului principal şi îi dădu bice armăsarului aprig.

Când se apropie de foc, încetini, coti brusc şi părăsi drumul, îndreptându-se către locul unde negustorii îşi instalaseră tabăra. Văzu trei oameni strânşi în jurul focului, care împărțeau o sticlă cu vin.

Aceştia săriră ca arşi când auziră tropote de cal. Se dădură înapoi înspăimântați când observară bărbatul mascat şi îmbrăcat din cap până în picioare în negru.

— Nu vă mişcați! le ordonă călărețul. Avea un pistol în mâna stângă şi un bici în mâna dreaptă, iar frâiele erau trecute peste oblânc.

Zorro îi cercetă pe rând. Cel din mijloc era negustorul care conspirase jefuirea lui Esteban Morales împreună cu judecătorul Ruiz şi căpitanul Ortega.

— Ți se adresează *Señor* Zorro! Glasul său avea o încărcătură specială. Fă un pas în față! îi ordonă el negustorului.

— Cu ce vă pot fi de folos, *Señor*? întrebă acesta cu o voce tremurătoare.

---

[13] *El Camino Real* – drumul principal sau ruta principală care unea misiunile (lăcaşuri religioase întemeiate de misionari spanioli) din California. (N. Tr.).

— Nu obişnuiesc să recurg la ajutorul unor nemernici ca tine, zise *Señor* Zorro. Tâlharule! Am aflat ce ai făcut. Mă refer la modul în care l-ai înşelat pe Morales. Ai ajutat la prădarea unui om cinstit şi muncitor, da? Ticălosule, în părţile acestea nu poţi să faci aşa ceva şi să scapi nepedepsit.

Biciul brazdă văzduhul şi îl lovi pe negustor. Acesta urlă, căzu în genunchi, apărându-şi capul cu mâinile. Biciul lovi iar şi iar fără îndurare.

Pentru câteva clipe, cei doi prieteni ai comerciantului rămaseră locului ca nişte stane de piatră.

Apoi, îşi dădură seama ce se întâmpla. În faţa lor era însuşi rău-famatul *Señor* Zorro, pentru a cărei prindere se oferea o recompensă frumuşică.

Se năpustiră spre el urlând; unul avea o măciucă, iar celălalt un cuţit, care scânteia la lumina focului. *Señor* Zorro trase de frâie, biciul ţâşni şi crestă chipul celui care ţinea cu atâta patos cuţitul în mână. Acesta ţipă, se lepădă de arma tăioasă şi duse ambele mâini la faţă. Al doilea aruncă măciuca şi o luă numaidecât la fugă.

Biciul brazdă spinarea negustorului necinstit.

— Ridică-te! porunci *Señor* Zorro. Înhamă caii la căruță şi mergi pe drumul principal. Dacă te mai văd după răsărit, nu o să mai folosesc biciul, ci pistolul sau sabia.

— Mă duc, *Señor* Zorro, scânci negustorul. Dar eu am fost un simplu instrument în mâinile altora.

— Ştiu. O să mă ocup şi de ceilalți, fii fără grijă.

Zorro puse pistolul la locul său, apucă frâiele şi trase de ele într-o parte. Copitele smulseră bucăți de pământ în timp ce mascatul se îndepărtă de tabăra negustorilor.

Ieşi de pe drumul principal, apropiindu-se de oraş. Trase de hățuri îndemnând calul să meargă la pas şi ciuli urechile. Ca de obicei, în Reina de Los Angeles părea să domnească pacea. Dinspre taverna din colțul pieței se auzeau cântece şi voci răsunătoare.

Ferestrele caselor şi colibelor erau luminate.

Pedro Ruiz, judecătorul, locuia într-o casă destul de mare de o parte a străzii principale. Nu trecuse nici un an de când o cumpărase, chiar dacă atunci când fusese numit judecător nu avea nici după ce să bea apă şi avea şi o mulțime de datorii. Nu era un secret că banii cu care cumpărase casa proveneau din afacerile necurate, folosindu-şi poziția; nu era un secret nici faptul că el şi căpitanul Ortega erau tovarăşi de mârşăvii şi că erau protejați de guvernator.

Casa lui Ruiz avea în față o grădină încercuită de un gard de piatră. *Señor* Zorro îşi îndemnă calul să se îndrepte spre zid şi îl sări fără probleme. Călări până în fața uşii, întinse mâna şi ciocăni furtunos cu patul pistolului.

Ciocănitul în sine era o insultă, iar Zorro spera ca judecătorul să vină chiar el să deschidă uşa. Cel care răspunse fu însă un servitor. Ruiz era chiar în urma lui, pe chip putându-se citi cu uşurință mânia. Lumina se revărsă peste prag şi dezvălui un bărbat mascat, călare pe un armăsar negru. Ruiz se trezi amenințat cu pistolul.

— Veniți aici, *Señor* Ruiz! ordonă Zorro. Acum, altfel trag!

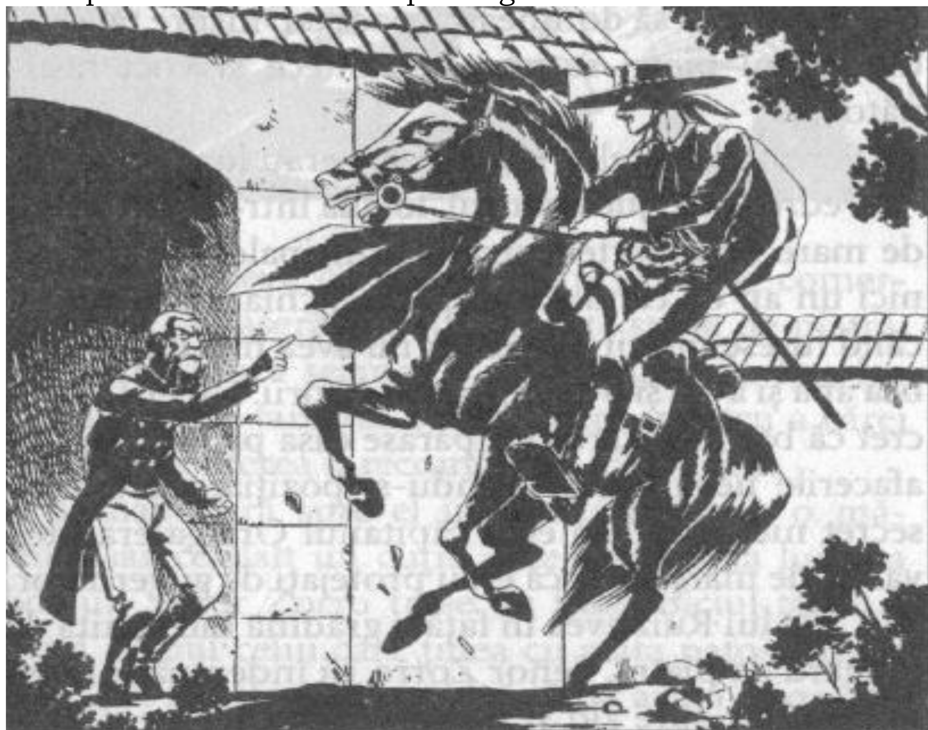
— Ce înseamnă grozăvia asta? întrebă judecătorul.

— Spuneți-i şi servitorului să vină şi să nu strige după ajutor. Acum!

Ruiz ieşi din casă, urmat de servitorul său care tremura ca varga.

— Ce doreşti? întrebă Ruiz. Cine eşti? Cum îndrăzneşti să bați la uşa mea mascat? De când a semănat *Señor* Zorro fărădelegea în

această provincie este interzis prin lege acest lucru.

— Sunt Zorro!

— E... eşti Zorro? Şi eşti într-atât de neobrăzat încât să te apropii de reşedinţa unui judecător? Pentru asta vei fi spânzurat. Se oferă o recompensă pentru prinderea ta.

— Speraţi să luaţi dumneavoastră banii? întrebă Zorro. Speraţi poate să mă capturaţi aici şi acum? Îi făcu un semn servitorului. Închide uşa! Pot face ce mi-am propus şi la lumina lunii.

— Ce ai de gând? întrebă Ruiz în timp ce el însuşi închidea uşa.

— Ticăloşiile dumneavoastră sunt bine cunoscute, *Señor* Ruiz, spuse Zorro. Sunteţi perfid până în măduva oaselor. Dar problema care mă preocupă este în legătură cu Morales; am aflat ce s-a întâmplat. Este un om onest şi muncitor, iar voi vreţi să-i luaţi şi pielea de pe el. Se cere o pedeapsă.

— Să înţeleg că tu conteşti decizia unui tribunal? întrebă Ruiz, simulând curajul.

— Da, contest decizia tribunalului dumneavoastră. Ştiu ce i-aţi cerut lui Morales. Am avut grijă ca negustorul să plece din oraş. Mâine, la prima oră, veţi şterge acest proces din registre şi prima tranzacţie cu piei va rămâne valabilă.

— În ordine, spuse Ruiz.

— Vă învoiţi prea uşor, îi zise *Señor* Zorro. Fără îndoială că vă imaginaţi că acum voi pleca şi îl veţi informa pe căpitanul Ortega de cele întâmplat, astfel încât mâine să fiţi păzit de soldaţi, să nu schimbaţi verdictul şi poate să îl şi persecutaţi înzecit pe Morales pentru apariţia mea. Morales nu mă cunoaşte şi nici nu ştie că încerc să îl ajut, fiţi sigur de asta. *Señor*, adevărul este că acţionez în numele tuturor celor asupriţi, care nu pot face nimic ei înşişi.

— Voi... voi face cum spui, *Señor* Zorro. Dacă a plecat negustorul, pot spune că trebuie să fi depus mărturie falsă şi i-a fost frică să rămână în oraş, drept urmare voi anula verdictul.

— Şi vă veţi da demisia numaidecât, zise Zorro.

— Îmi ceri prea mult. Nu o voi face!

Zorro pocni din bici. Pedro Ruiz scoase un strigăt de durere şi căzu pe spate. *Señor* Zorro se apropie, iar şfichiuirea biciului se auzi iar şi iar. Ruiz cerea îndurare... Strigătele sale răsunau în noapte. Servitorul fugi numaidecât, iar lui Zorro nu-i fu greu să bănuiască faptul că se ducea să dea alarma şi să anunţe la presidio prezenţa lui.

Señor Zorro puse biciul deoparte.

— Este de ajuns pentru moment, zise el. Vor urma pedepse mai aspre dacă nu veţi face aşa cum vă spun. Daţi-vă demisia şi faceţi o declaraţie publică anunţând că renunţaţi la post. Nu sunteţi demn să fiţi în slujba justiţiei. Dacă nu veţi face întocmai precum am zis, voi avea grijă să ne revedem cât de curând. Nici toţi soldaţii Excelenţei Sale nu mă vor putea împiedica să ajung la dumneavoastră.

Pe neaşteptate, Zorro îşi îndemnă din nou calul să sară zidul şi o clipă mai târziu fu pe partea cealaltă şi se îndepărtă la galop. Lăsă oraşul în urmă şi urcă o pantă. Dinspre piaţă se auzeau strigăte de bărbaţi; vestea vizitei sale se răspândise repede.

Se opri şi ciuli urechile, apoi făcu un ocol şi se apropie din nou. De data aceasta se îndreptă spre garnizoană.

Soldaţii îşi înşeuau caii, pregătindu-i de drum. Zorro auzi vocea grozavă a sergentului Garcia, care le striga ordine oamenilor săi. Unii dintre soldaţi porniră imediat spre piaţă.

Zorro îşi lăsă calul într-un loc ferit şi se duse la zidul clădirii, apoi se strecură până în dreptul ferestrei de la camera căpitanului. Ortega era acolo. Sergentul Garcia era cu el.

— S-a întors Zorro, domnule căpitan, nu încape îndoială, îi raporta Garcia. Descrierea se potriveşte întru totul. L-a biciuit pe

negustor şi i-a poruncit să plece din oraş. L-a biciuit pe Pedro Ruiz şi i-a spus să îşi dea demisia. A zis că totul a pornit de la procesul lui Morales.

— Eu nu eram repartizat aici în perioada primelor acţiuni ale lui *Señor* Zorro, zise căpitanul Ortega. Dar am citit toate rapoartele. La un moment dat, s-a bănuit că în spatele măştii se ascunde Don Diego Vega.

— Iertaţi-mă, dar este de-a dreptul ridicol, spuse Garcia. Este de ajuns să petreci cinci minute în compania lui Don Diego ca să te convingi că nu el este Zorro.

— Ştiu. Se îmbracă asemeni un filfizon şi cască din trei în trei secunde. Se zice că ar avea apă şi nu sânge în vine. Dar l-am privit cu atenţie pe Don Diego de câteva ori şi am observat că spatele şi braţele sale nu se potrivesc cu imaginea unui neputincios. I-am studiat şi mersul când credea că nu îl vede nimeni. Sergent, să ştii că omul acesta are mers de spadasin.

— Dar Zorro este aici, în Reina de Los Angeles, sau cel puţin era cu puţin timp în urmă, protestă Garcia, iar Don Diego trebuie să fie negreşit la casa tatălui său. Astăzi este ziua de naştere a lui Don Alejandro şi a dat o petrecere mare. Mă gândeam să mă duc şi eu după ce îmi terminam treaba aici. Doar se oferă mâncare şi vin pe săturate. Probabil că Don Diego este acolo şi ajută la întreţinerea oaspeţilor.

— Este uşor de aflat dacă este aşa, sergent, zise Ortega. Vom merge la Don Alejandro cu câţiva soldaţi, îl voi felicita şi cu ocazia aceasta vom vedea dacă Don Diego este acasă sau hoinăreşte în noapte cu chipul ascuns în spatele unei măşti. Mai mult, cu vreo câteva săptămâni în urmă am plasat un prieten în casa lui Don Alejandro, ca să îl urmărească pe Don Diego. Este vorba despre un călugăr cerşetor, *Fray* Sabio. Ne va spune adevărul. Să mi se pregătească armăsarul!

De afară, Zorro auzi vorbele sergentului, care apoi ieşi din cameră. În apropiere era uşa din dos şi Zorro intră în clădire fără să piardă timpul. Nu era nimeni pe hol. *Señor* Zorro se duse repede la uşa de la camera căpitanului, o deschise furtunos şi intră.

Îl găsi pe Ortega aranjându-se. Acesta se întoarse brusc, mânios din cauză că cineva îşi permisese să intre fără să ceară permisiunea înainte. Căpitanul se lipi de perete când văzu că în faţa sa era un bărbat mascat care îi ameninţa cu pistolul.

— Nu strigaţi după ajutor dacă vreţi să apucaţi ziua de mâine! îi porunci intrusul.

— Cine eşti?

— Sunt Zorro, aşa cum trebuie să fi ghicit deja.

— Zorro? Şi îndrăzneşti să pui piciorul în camera mea? Să înțeleg că vrei să ne scuteşti de efortul de a te urmări, nemernicule!

— Nu ştiu de ce, dar refuz să mă las intimidat, răspunse Zorro. Ştiu că l-ați trimis pe sergent să vă pregătească armăsarul şi că se va întoarce, cât de curând, să vă anunțe că puteți să plecați. Aşa că nu avem mult timp la dispoziție.

— Timp pentru ce, *Señor*! Timp pentru a-ți mărturisi mârşăviile înainte să te bag la închisoare?

— Timp pentru a vă pedepsi, domnule căpitan, zise Zorro. Nu sunteți nimic altceva decât un ticălos de ultimă speță. Sunteți o ruşine pentru uniforma pe care o purtați. Ar trebui să purtați semnul acestei ruşini şi eu intenționez să vă dăruiesc acest semn. Aveți sabia la brâu!

— Şi tu ai un pistol, îi atrase atenția Ortega.

— Îl voi pune la cingătoare, *Señor*! Scoateți-vă sabia din teacă! Acum suntem pe poziții egale.

Căpitanul Ortega scoase sabia şi strigă de bucurie. Chiar în clipa aceea, Zorro merse cu spatele până la uşă şi trase zăvorul. Apoi sări într-o parte când îl atacă Ortega şi îşi scoase şi el numaidecât sabia din teacă.

Ortega răsturnă un taburet. Zorro împinse o bancă la perete ca să aibă loc să se mişte în voie. Duelul se desfăşura la lumina lumânărilor care pâlpâiau în locaşurile unui uriaş candelabru de argint.

Săbiile se încrucişară într-o simfonie de sunete metalice. Lumina se reflecta în oțel pe fundalul acordurilor duelului. Adversarii făceau paşi măsurați pe podeaua de pământ bătătorit.

Căpitanul Ortega era un spadasin recunoscut. Dar, după ce îşi cântări oponentul, îşi dădu seama că acesta era la fel de priceput, sau poate chiar mai priceput decât el. Se concentra şi mai tare şi începu un atac meticulos.

Ortega lovi repede şi cu putere, iar Zorro se dădu înapoi puțin câte puțin. Mascatul ajunse lângă perete, unde ştia că lumina nu avea să îi mai intre în ochi, apoi el fu cel care porni ofensiva.

Sabia lui Zorro păru să prindă viață în clipa atacului. Ortega simți că pierdea teren în fața lui. Pe chipul căpitanului se iviră broboane de transpirație. Zorro se juca acum cu el şi o ştia.

Cineva bătu la uşă.

— Garcia! izbucni Ortega. Zorro este aici! Adu ajutoare!

— Ticălosule! strigă Zorro. Ai nevoie de ajutoare, da? Ei bine, de data aceasta nu vor sosi la timp, *Señor*!

În timp ce se duelau, Zorro îl auzi pe Garcia bătând cu picioarele în podea, dincolo de uşă. Îl forţă pe Ortega să se retragă din nou lângă perete. Sabia lui Zorro ţâşni înainte, mascatul făcu o mişcare rapidă din încheietură şi Ortega se dădu într-o parte, aproape că leşină lângă perete şi dădu drumul săbiei.

— De acum înainte veţi purta semnul meu pe chip, *Señor*, îi spuse Zorro. Renunţaţi la postul de căpitan din acest oraş şi lăsaţi un om cinstit să vă ia locul, altfel ne vom întâlni din nou şi spada mea vă va străpunge inima.

În acest timp, soldaţii încercau să spargă uşa. Zorro îşi băgă repede sabia în teacă şi fugi la fereastră.

Ieşi şi dispăru în noapte înainte ca Ortega să apuce să ajungă la uşă şi să o descuie.

— Pe cai! îl auzi Zorro strigând pe căpitan. Vin cu voi!

Un soldat apăru în fugă din partea opusă, chiar în faţa lui Zorro, în timp ce acesta se ducea grăbit spre calul său. Zorro scoase imediat pistolul de la cingătoare şi trase peste capul soldatului pentru a-l face să se dea la o parte. Ajunse la armăsarul său şi se urcă în şa. Auzi tropote dinspre cazarmă... îi dădu pinteni calului şi porni spre dealuri. În timp ce călărea scoase un răcnet, semnal care îl anunţa pe Bernardo să încalece pe catârul său şi să se ducă la locul de întâlnire stabilit.

Zorro îl găsi acolo şi porniră la drum împreună pe ruta principală.

— Soldaţii nu sunt cu mult înaintea noastră, îl anunţă Zorro. Căpitanul este în fruntea lor. Sunt sigur că mă suspectează. Trebuie să acţionăm iute, Bernardo.

Îşi îndemnară caii la galop şi realizară că, faţă de urmăritori, câştigară ceva teren. Săriră un gard de piatră şi făcură o scurtătură traversând un câmp, pământul afânat avea să îi oblige să încetinească.

Când ajunseră la colibă, Zorro sări din şa şi îi dădu frâiele lui Bernardo.

Bernardo îşi continuă drumul călare pe catârul său, ducând de dârlogi armăsarul mare şi negru. Se îndrepta către o păşune, care se afla la un kilometru şi jumătate depărtare, avea să dea jos şaua de pe armăsar şi să îl lase liber, împreună cu catârul, pentru a se odihni. Căpitanul Ortega şi soldaţii săi nu aveau să găsească nici

un cal ostenit care să le confirme suspiciunile.

În acest timp, în colibă, Don Diego renunță la costumul lui Zorro și îl ascunse într-un loc sigur. Se spălă pe față și pe mâini pentru a îndepărta praful, își șterse și cizmele și se pieptănă. Ieși repede pe ușă și se duse spre casă, căutând să nu părăsească zonele umbrite.

Traversă o curte interioară întunecoasă și ajunse la o ușă care dădea într-un hol care ducea la camerele sale. Intră neobservat și auzi zgomote dinspre partea din față a casei. Muzica se opri, și câteva femei strigară speriate, auzi și vocea puternică a tatălui său care cerea o explicație:

— Ce înseamnă asta, căpitane? Ai băut cumva un pahar de vin în plus? Cum îndrăznești să vii ca o furtună cu soldații după tine și să îmi sperii oaspeții? Iar chipul tău – ai obrazul brăzdat și plin de sânge!

— Este semnul lui Zorro, *Señor*, dacă țineți morțiș să știți, răspunse Ortega. S-a întors nemernicul, m-a luat pe nepregătite și m-a rănit când nu am putut să mă duelez cu el în luptă dreaptă.

— Și chiar era necesar să vii să îmi spui toate acestea?

— Am venit aici pe urmele lui. Până acum câteva minute am auzit tropotele calului său.

— Mai mult ca sigur că a mers mai departe, spre dealuri, sugeră

Don Alejandro.

— Sau poate că s-a oprit aici, insinua Ortega. Don Alejandro, nu am nici cea mai mică intenție de a vă strica *fiesta.* Sper că le veți permite oamenilor mei să se alăture petrecerii.

Don Alejandro îl privi rece pe căpitan timp de câteva secunde.

— Da, le permit, zise el într-un sfârşit.

— Dar asta numai după ce îşi vor încheia misiunea, adăugă Ortega. Dar nu îl văd pe fiul dumneavoastră, pe Don Diego. El nu participă la fiesta tatălui său?

— Fiul meu s-a retras pentru o vreme din cauza unei migrene. Trebuie să revină în orice clipă.

— Chiar aşa? Atunci aş putea să mă duc la el şi să îi sugerez un leac pentru durerea de cap? întrebă Ortega. Aş vrea să îl văd pe Don Diego – chiar în clipa aceasta.

Don Alejandro se îndreptă şi îşi asumă un aer impunător.

— Nu îmi place deloc comportamentul tău, *Señor el Capitán*[14], şi, oricât m-aş strădui, nu găsesc nimic onorabil în vorbele tale, răspunse Don Alejandro mândru.

Poate ar fi mai avut ceva de spus, dar îl văzu pe Don Diego intrând în cameră. Don Diego Vega era îmbrăcat splendid, ca înainte. Îşi duse o batistă parfumată la nas şi căscă.

— Cărui fapt se datorează agitația aceasta, tată? întrebă Don Diego. Şi aşa am senzația că mi se rupe capul în două de durere.

— Au venit să ne viziteze nişte soldați, fiule. Am înțeles de la căpitan că până acum l-au urmărit pe *Señor* Zorro.

— A apărut din nou ticălosul acela? Presupun că asta înseamnă că iar nu vom mai avea pace, ne aşteaptă o serie nouă de aventuri. Agitate vremuri mai sunt. Sufletele sensibile nu mai pot medita la operele filosofilor şi poeților. Dar ce s-a întâmplat cu chipul căpitanului? Este oare o privelişte potrivită pentru delicatele doamne aici de față?

Căpitanul Ortega îl privea cu atenție şi îi cântărea fiecare cuvânt. Vocea lui Don Diego era cât se poate de diferită de cea a lui *Señor* Zorro, nu încăpea îndoială. Începu să se întrebe dacă nu cumva se făcuse de râs din cauza bănuielilor sale.

Apoi îşi aminti ceva – arma sa secretă – asul din mânecă, altfel spus, de *Fray* Sabio. Ortega se întoarse către un servitor şi îi făcu semn să se apropie.

— Adu-l pe *Fray* Sabio în fața mea, chiar acum, porunci el,

---

[14] *Señor el Capitán* (span.) – domnule căpitan. (N. tr.).

asigurându-se că l-a auzit toată lumea.

După aceea, se întoarse spre Don Alejandro şi zâmbi răutăcios când văzu paloarea care apăruse pe chipul îngrijorat al bătrânului.

— *Fray* Sabio este un călugăr cinstit, zise căpitanul. Cuvintele sale sunt demne de luat în seamă, îl vom întreba pe bunul călugăr dacă ştie unde a fost exact fiul dumneavoastră în această seară.

Don Diego duse mâna la gură şi înăbuşi un alt căscat.

Călugărul corpolent intră grăbit în cameră. Avea ochii umflați şi se uită întrebător la căpitanul Ortega.

— *Fray* Sabio, ai fost aici toată seara? întrebă Ortega.

— *Si, Señor*[15]. Călugărul dădu din cap convingător. Am stat pe hol, pe o bancă din apropierea camerelor lui Don Diego. Nu m-am clintit din locul acela câteva ore bune.

— Excelent! Ortega zâmbi satisfăcut. Fără îndoială că l-ai văzut plecând pe Don Diego. Spune-mi, la ce oră s-a întors?

Fray Sabio dădu semne de mirare.

— Mă tem că nu înțeleg, *Señor Capitán*. Don Diego s-a retras să se odihnească cu câteva ore în urmă şi nu a mai ieşit decât acum câteva minute. L-aş fi văzut dacă ar fi plecat.

Ortega se încruntă.

— Minți! strigă el.

Călugărul îşi îndreptă umerii cu demnitate, simțindu-se jignit.

— Eu nu mint, *Señor*, spuse el aspru.

Se întoarse şi plecă din cameră fără să mai spună un cuvânt.

Căpitanul Ortega avea chipul roşu ca focul din cauza furiei ținute în frâu, se uită urât la Don Diego, care însă zâmbea senin.

— Tată, pune un servitor să îi curețe obrazul domnului căpitan, ca să fie mai prezentabil, sugeră Don Diego. Iată-l şi pe sergentul Garcia, mai sumbru ca un nor de furtună. Lasă-l să meargă cu soldații săi la mesele de sub copaci şi să se ospăteze pe săturate. Tată, sărbătorim ziua ta de naştere, este petrecerea ta şi nu trebuie să lăsăm nimic să o strice.

Don Alejandro, care avea o expresie nepăsătoare, bătu din palme şi chemă acelaşi servitor care îndeplinise ordinul căpitanului. Don Diego se apropie de Ortega ducându-şi din nou batista la nas, parcă pentru a sublinia ceva.

— Se pare că *Señor* Zorro v-a lăsat un semn de toată frumusețea, zise el.

— Într-o zi voi avea marea plăcere de a-l vedea atârnând în laț şi

---

15 *Si, Señor* (span.) – Da, domnule. (N. tr.).

zbătându-se cu funia de gât, răspunse Ortega.

— Dar, domnule căpitan, pentru a vă putea desfăta cu această imagine trebuie să îl prindeți mai întâi, remarcă Don Diego. Asta este! Întotdeauna se găseşte ceva sau cineva care să ne strice planurile.

Don Diego făcu o mică plecăciune şi se îndreptă către un colț unde aştepta un roi de domnişoare emoționate care îl priveau peste evantaie.

Între timp, *Fray* Sabio plecase din casa lui Don Alejandro şi se plimba în livadă, măsurând aleile în lung şi-n lat. Razele de lumină de la ferestrele din apropiere dezvăluiau chipul său pe care se citeau îngrijorarea şi nehotărârea.

„Ce bine ar fi fost dacă sufletul acela milostiv, Bernardo, nu i-ar fi ordonat altui servitor să îmi aducă friptură şi vin, bombăni el. Ştie că mă apucă somnul după ce mănânc şi beau. Mă întreb, oare, chiar i-am spus adevărul căpitanului Ortega?...”

ZORRO, JUSTIȚIARUL[16]

Trăsura bogat decorată, care rula de-a lungul unei alei de intrare încadrate de copaci, părea deosebit de impunătoare în timp ce se apropia de casa mare de pe proprietatea lui Don Manuel Sandoval.

Vehiculul cu pricina, adus din Spania, prin Mexic, era cu adevărat un mijloc de transport potrivit pentru un *hidalgo*[17] de seamă. Nicăieri în toată Alta California nu se mai găsea alta ca ea; acum era trasă de doi armăsari negri superbi, ale căror coame şi cozi maiestuoase fluturau în vânt. Toată lumea din regiune ştia că trăsura îi aparținea bătrânului Don Alejandro Vega şi că o folosea cu ocazia vizitelor oficiale şi în zilele de sărbătoare.

Însă, de data aceasta, nu era Don Alejandro cel care o folosea; bătrânul don se bucura de liniştea şi tihna casei sale din apropierea orăşelului Reina de Los Angeles. În trăsură se afla Don Diego, unicul fiu al lui Don Alejandro.

---

[16] Apărută în revista *West*, ianuarie 1945.

[17] *Hidalgo* (din span.) – titlu purtat de unii nobili spanioli; persoană care purta acest titlu. (N. tr.).

Don Diego completa tabloul măreț prin simpla sa prezență. Tânărul călătorea singur, lăsat pe spate, pe pernele îmbrăcate în mătase. Purta veşminte alese din brocart şi satin, cămaşa albă cu volane era şi ea din mătase, cizmele erau din piele de cea mai bună calitate, iar eşarfa de la brâu avea toate nuanțele curcubeului. Don Diego îşi acoperi nasul şi gura cu o batistă parfumată pentru a se apăra de praful fin.

Vizitiul indian se bucura că se apropiau de destinație, pentru că Don Diego se plânsese necontenit tot drumul. Vizitiul opri caii în fața casei lui Sandoval. Lacheul se grăbi să aştearnă un covor roşu îngust şi să îl ajute pe Don Diego să coboare din trăsură.

Unul dintre servitorii lui Sandoval fu acolo când sosiră şi se duse numaidecât să îşi anunțe stăpânul.

Don Diego merse agale spre uşa de la intrare, iar când se apropie de ea şi văzu că nu îi deschide nimeni se îndreptă către curtea interioară.

Don Manuel Sandoval stătea lângă fântâna din curte, drept şi dârz; ochii îi scânteiau amenințător şi ținea pumnii strânşi pe lângă corp. Don Diego îl recunoscu pe bărbatul dinaintea lui Don Manuel, era Carlos Lopez. Lopez avea o funcție destul de importantă în serviciul guvernatorului şi se ştia că era un nemernic fără scrupule, la fel ca majoritatea celor numiți în posturi de conducere din vremea aceea.

Don Diego auzi fără să vrea discuția dintre cei doi.

— Dar asta se numeşte furt, *Señor*, îi spuse Don Manuel Sandoval lui Lopez. Indiferent de cum prezentați dumneavoastră situația, tot furt rămâne.

— Vreți să spuneți că nesocotiți ordinele superiorilor? îl întrebă Carlos Lopez.

— Ordinele cui? întrebă Don Manuel, în glasul lui ghicindu-se o nuanță de amuzament. Dar noi nu vorbeam despre superiorii dumneavoastră, *Señor*, ci despre guvernator şi despre cei care îl servesc, printre care vă numărați.

— Fiți sigur că aceste afirmații nesăbuite vor fi raportate celor de la putere, declară Lopez. Să ştiți că trădarea se pedepseşte aspru, Don Manuel.

— Fără îndoială că nu aveți cunoştințe în domeniul istoriei, având în vedere că nu sunteți un om educat. Dați-mi voie să vă spun, *Señor*, că au fost perioade când asupritorii au câştigat teren şi, pentru o vreme, le-au făcut viața amară oamenilor cinstiți. Au prădat, au furat şi au ucis. Dar de fiecare dată - luați seama, *Señor* – de fiecare dată, a venit şi vremea declinului. Au strâns bogății pe nedrept, însă au atras şi furia celor pe care i-au jefuit, şi-au făcut din ce în ce mai mulți duşmani şi a venit momentul când au fost îngenuncheați.

— Don Manuel, nu am venit aici ca să mi se dea lecții, interveni Lopez, ci ca să spun cum stau lucrurile. Nu ați plătit taxele speciale care v-au fost fixate. Ați şi protestat împotriva lor. Aşa că eu şi oamenii mei am fost trimişi să vă luăm cireada. Animalele vor fi duse la San Fernardo şi apoi la abator. Valoarea pieilor va acoperi o parte din taxe. Este vorba despre o parte mică, dat fiind că din banii primiți pe piei se vor plăti şi cheltuielile operațiunii.

— Cu alte cuvinte, constată Don Manuel, vreți să îmi furați cireada şi să omorâți animalele pentru piei. Chiar dacă pieile se vor vinde bine, banii vor fi folosiți pentru a suporta cheltuielile generale. Îmi voi pierde cireada şi voi rămâne dator în continuare cu o sumă exorbitantă. Am înțeles bine?

— Nu fac eu legea, Don Manuel, spuse Lopez. Eu doar urmez ordinele.

— Oamenii mei tocmai au reuşit să strângă toate vitele, zise Don Manuel. Acum, veți veni cu ticăloşii pe care îi aveți sub comandă şi le veți găsi gata adunate la un loc de alții, care au muncit pentru asta zile în şir.

— Este o strategie cât se poate de înțeleaptă, spuse Lopez zâmbind.

— Eu, sincer să fiu, cred că i-aş spune altfel, sugeră Don Manuel.

— V-am descris situaţia, zise Lopez. Vom înnopta la marginea canionului şi vom mâna vitele în zori. Ţin să vă spun că oamenii mei nu se tem de nimic şi sunt bine înarmaţi. Fiţi sigur că vor arăta de ce sunt în stare dacă încearcă să ne atace văcarii de pe-aici.

În clipa aceea, apăru Don Diego Vega. Intră calm în curtea interioară şi duse la nas batista parfumată.

— Bună ziua, Don Manuel, zise el. Am onoarea de a fi înfruntat arşiţa şi praful pentru a vă aduce, dumneavoastră şi fermecătoarei dumneavoastră fiice, Inez, cele mai bune urări din partea tatălui meu, cât şi a mea.

— A, Don Diego! Un Vega este întotdeauna binevenit în casa mea, răspunse Don Manuel.

— Don Manuel, se pare că v-a fost invadată curtea de o duhoare grozavă, constată Don Diego. Miasma este mai puternică decât parfumul trandafirilor şi al celorlalte flori. Nu am găsit o explicaţie chiar de la început, dar acum pot spune că am descoperit sursa. Vântul bate dinspre fiinţa care stă lângă dumneavoastră şi este evident că de la ea vine duhoarea.

— Don Diego Vega, să ştiţi că nu voi uita aceste cuvinte, zise Carlos Lopez furios.

— Înseamnă că nu veţi uita nici că duhniţi, *Señor*, adăugă Don Diego.

Lopez se înroşi de supărare, se îndreptă grăbit spre ieşirea din curtea interioară şi apoi se opri brusc.

— Don Manuel Sandoval, v-am pus la curent cu situația actuală, strigă Lopez. Voi raporta tot ce ați spus dumneavoastră şi musafirul dumneavoastră, Don Diego.

— Dacă va fi un raport la fel de grozav ca şi duhoarea dumneavoastră, *Señor*, ar putea să ajungă până la guvernator, tocmai în Monterey, zise Don Diego. Vă rog frumos să nu îl mai deranjați pe prietenul meu, Don Manuel.

— Sunteți cam vehement pentru un om care preferă teoria în locul practicii, răspunse Lopez. Atitudinea dumneavoastră pasivă şi apatia care vă caracterizează v-au făcut să ajungeți de râsul întregului ținut. Dacă dumneavoastră aveți sânge de *hidalgo* în vine, mă bucur că nu pot spune acelaşi lucru şi despre mine.

— Sunt cât se poate de sigur că dumneavoastră nu aveți sânge în vine, ci lături pentru porci, declară Don Diego. Poate că într-o zi vom afla dacă este aşa. În Reina de Los Angeles se zice că s-a întors *Señor* Zorro. Se pare că unul dintre obiectivele sale este să se ocupe de nemernici ca dumneavoastră. Vom vedea ce culoare are sângele dumneavoastră când veți cunoaşte puterea săbiei sale.

La auzul acestor cuvinte, Carlos Lopez făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată. Le întoarse spatele celor doi şi se duse grăbit la calul său.

Don Diego îşi îndreptă atenția către Don Manuel, care luă loc pe o bancă de lângă fântână. Dar, înainte ca Don Diego să apuce să vorbească, o ființă, asemenea unei zâne, ieşi din casă şi veni lângă ei, parcă plutind. *Señorita* Inez Sandoval se opri în dreapta tatălui ei, ținu capul fulgerându-l din priviri pe Don Diego, când acesta făcu o plecăciune respectuoasă în fața ei.

— Am auzit totul, zise ea. Potriviți cuvintele cu iscusință, Don Diego, dar asta nu ne scapă de nenorocirea care ne aşteaptă.

— La ce vă referiți? întrebă Don Diego.

— Ne vor fura cireada, îi spuse Inez, şi tot nu vom reuşi să plătim taxa aceea nedreaptă; aşa că vor veni şi vor ne vor lua şi alte lucruri, mobila din casă sau poate chiar din bijuterii.

Don Manuel îi făcu semn fiicei sale să tacă.

— Don Diego, iertați-mă, nu am fost o gazdă bună, spuse el pe un ton rugător. Servitorii mei se vor îngriji imediat de cai şi de trăsură, iar vizitiul şi lacheul vor primi mâncare şi un loc unde să se odihnească.

— I-am cerut servitorului meu, Bernardo, să mă urmeze călare

pe catârul său, zise Don Diego, pentru că aş vrea să rămân la dumneavoastră peste noapte. Bernardo se va ocupa de tot în ceea ce mă priveşte.

Señorita luă loc pe bancă, lângă tatăl ei, iar Don Diego se aşeză vizavi, de partea cealaltă a fântânii.

Un servitor aduse vin şi trei pocale.

Don Manuel ridică paharul şi bău în cinstea lui Don Diego, iar ceilalţi doi îi urmară exemplul.

Señorita Inez atinse marginea paharului cu buzele sale frumoase şi arcuite, urmărindu-l pe Don Diego cu ochii mari.

Filfizon sau nu, bărbatul acesta era vlăstarul familiei Vega, care avea atât bogăţii, cât şi putere.

Asemeni multor altor domnişoare, *Señorita* Inez Sandoval se întreba dacă, în calitate de soţie, nu ar fi putut să îl trezească la viaţă pe Don Diego. Poate că vizita aceasta avea o importanţă ascunsă, gândi ea.

Se ştia că Don Diego detesta să călătorească şi nu obişnuia să facă drumuri neînsemnate sau inutile.

— Spuneţi-mi, *amigo*[18], ce probleme aveţi cu cireada? îl întrebă Don Diego pe Don Manuel.

— Don Diego, văcarii mei tocmai au strâns toate vitele la un loc. Nemernicii de perceptori au aşteptat până a fost totul gata şi abia atunci au apărut. Mâine dimineaţă vor mâna cireada spre San Fernando.

Aţi auzit ce a zis Lopez.

— Unde este cireada acum?

— Într-un canion, la trei kilometri de aici, înspre sud. În canionul acesta se intră printr-un loc îngust. Lopez şi ceilalţi ticăloşi şi-au ridicat tabăra chiar acolo, pe margine. Văcarilor mei le-au spus să plece. Juan Castro, care este văcar-şef aici, mi-a zis că oamenii mei sunt pregătiţi să îi înfrunte pe nemernici, dar că sunt siguri că nu pot să câştige lupta. Ticăloşii lui Lopez sunt înarmaţi mai ceva decât o armată. Nu îmi pot trimite oamenii la moarte sigură.

— Fără îndoială că nu, fu de acord Don Diego. *Amigo*, să vorbim despre lucruri mai plăcute. Mărturisesc faptul că discuţiile despre necazuri mă sleiesc de puteri.

— Sunteţi un om cu adevărat norocos, Don Diego, pentru că familia dumneavoastră nu are necazuri, îi spuse Inez cu o nuanţă

---

18 *Amigo* (span.) – prieten. (N. tr.).

de mustrare în glas. Tatăl dumneavoastră este un om atât de influent, încât nici măcar guvernatorul nu îndrăzneşte să i se opună, în timp ce alţii sunt neajutoraţi în faţa opresiunii.

Señorita se ridică furioasă.

Don Diego se ridică şi el imediat şi făcu o plecăciune.

— V-am auzit vorbind de *Señor* Zorro, continuă Inez fără teamă. S-a întors, apără nedreptăţiţii şi pedepseşte asupritorii. Ce n-aş da să-şi îndrepte privirea către noi! Este un om cum nu s-a mai văzut!

— Nu este exclus să fie un *peon* de rând, adăugă Don Diego.

— Este un bărbat adevărat, indiferent de ce sânge îi curge în vine, zise Inez.

Señorita îşi smuci capul şi se îndepărtă.

Don Diego fu condus la una dintre camerele de oaspeţi din casa spaţioasă. Cât de curând, sosi şi Bernardo.

— Bernardo, este totul pregătit? îl întrebă Diego încet când se întâlniră în camera de oaspeţi.

Bernardo zâmbi şi dădu din cap aprobator.

— *Señor* Zorro îşi va face apariţia astă-seară, continuă Diego. Trebuie să se ocupe de nişte ticăloşi şi să salveze cireada unui prieten. Îl cunoşti pe Juan Castro, văcarul-şef de aici?

Bernardo încuviinţă din cap.

— Du-te şi uite-te prin jur, vezi ce poţi să descoperi, îi porunci Diego. Află care este coliba lui Juan Castro. S-ar putea ca Zorro să

vrea să-i vorbească după căderea nopții. Dar, mai întâi, ajută-mă să mă îmbrac pentru cină.

În seara aceea, Don Diego se comportă ca un domn deosebit de distins, însă, oarecum apatic. Se uită de câteva ori la *Señorita* Inez, dar aceasta nu reuşi să găsească nici un dram de pasiune în privirea lui.

Señorita îi cântă ceva după cină şi apoi se retrase alături de *dueña*[19] ei. Diego rămase de vorbă cu Don Manuel pentru un timp, înăbuşindu-şi un căscat la fiecare cinci minute.

— Don Diego, fără îndoială că trebuie să vă fi obosit peste măsură drumul până aici, sunt convins că tot ce vă doriți este un pat primitor, zise Don Manuel. Mă voi retrage şi eu, pentru că vreau să mă trezesc înainte să se crape de ziuă, ca să văd ce se va întâmpla cu cireada mea.

Don Manuel urmă întocmai regulile etichetei şi îl însoți pe Diego până la uşa camerei de oaspeți.

După ce se despărți de Don Manuel, Diego intră în cameră şi închise uşa cu cheia în urma sa. Bernardo îl aştepta acolo.

— Ai aranjat totul? îl întrebă Diego.

Bernardo încuviință din cap. Nările dilatate şi faptul că respira adânc erau singurele semne care trădau entuziasmul servitorului. Indianul aşteptă lângă perete în timp ce Diego îşi dădu jos eşarfa de la brâu ca să nu piardă timpul cu ea atunci când avea să îşi schimbe hainele.

Diego scoase din geanta cu care călătorea un pistol, o sticluță cu praf de puşcă şi gloanțe. Se asigură că arma era încărcată şi o puse la cingătoare, iar sticluța şi gloanțele le puse într-un buzunar de la haină.

— Ştii unde îl pot găsi pe Juan Castro? îl întrebă el pe Bernardo.

Bernardo îi dădu de înțeles că da.

— Vom aştepta până se lasă tăcerea în casă, îi zise Diego.

Câteva minute mai târziu, Bernardo stinse lumânările de pe marginea candelabrului. Diego se duse la o fereastră care dădea spre curtea interioară scăldată de lumina lunii.

— Mă vei însoți până când îl voi găsi pe Juan Castro, zise Diego. Apoi, mă vei urma pe catârul tău, ca de obicei. Să mergem!

Părăsiră camera şi închiseră uşa cu grijă. Evitară să meargă prin zonele luminate de lună, traversară curtea interioară şi

---

[19] *Dueña* (span.) – stăpână; aici cu sensul de guvernantă. (N. tr.).

ajunseră în spatele casei. Bernardo îl conduse pe sub frunzişul unor copaci uriaşi până într-un loc unde tufişurile dese creşteau lângă un zid de piatră; acolo aştepta armăsarul negru al lui Zorro.

Diego îşi schimbă hainele numaidecât, îşi puse pistolul şi sabia la cingătoare, încalecă şi luă hățurile.

— Unde este catârul tău? îl întrebă pe Bernardo. Indianul arătă spre tufişuri, dându-i de înțeles că era acolo; dincolo de ele ardea un foc de tabără în dreptul colibelor văcarilor lui Don Manuel.

Aceştia erau răspândiți în jurul focului, discutau despre ultimele întâmplări şi îşi făceau griji pentru cireada lor, care era tocmai în canion.

— Poți să-mi arăți de aici care este coliba lui Juan Castro? îl întrebă Don Diego pe Bernardo.

Servitorul arătă direct spre foc, apoi făcu semn spre stânga şi ridică două degete.

— A doua colibă din stânga focului?

Bernardo dădu din cap aprobator.

— Bine! zise Diego. Nu te arăta, dar să vii după mine călare pe catârul tău.

Zorro îşi îndemnă armăsarul negru să iasă din desiş, îl atinse uşor cu pintenii şi galopă către focul în jurul căruia mâncau şi beau văcarii lui Don Manuel. Unii dintre ei se ridicară imediat ce se apropie călărețul.

Señor Zorro se opri la lumina focului. Atunci văcarii văzură calul

mare şi negru, zăriră şi călărețul şi observară că era îmbrăcat în negru şi că purta mască. Apoi, observară sabia şi pistolul pe care le avea la curea.

— Numele meu este Zorro! îi anunță călărețul. Am venit să vă ajut. Nu spuneți nimic. Vreau să vorbesc chiar acum cu Juan Castro.

Castro, văcarul-şef al lui Don Manuel, veni numaidecât lângă foc.

— Tu eşti Zorro? întrebă Castro neliniştit.

— Da. Am venit să îi fac dreptate lui Don Manuel Sandoval, dar am nevoie de ajutorul vostru.

— Suntem la comanda ta, *Señor*, răspunse Castro însuflețit.

— Oamenii tăi nu vor trebui să lupte şi nici să îşi pună viața în primejdie, zise Zorro. Vom salva cireada chiar şi aşa. Ascultați-mă!

Văcarii se strânseră în jurul lui, iar Zorro coborî vocea.

— Castro, trimite cinci sau şase oameni la intrarea în canion, unde ține cireada ticălosul de Lopez. Tu şi cu ceilalți veți veni cu mine. Vom merge pe culme şi vom coborî călare în defileu, iar apoi vom pune cireada pe fugă. Vitele vor porni ca din puşcă spre partea cealaltă a canionului, direct spre locul unde este tabăra nemernicilor lui Lopez. Când cireada va ieşi din canion, văcarii pe care i-am plasat acolo vor avea grijă ca vitele să nu se oprească şi să se îndrepte spre dealuri, să se risipească pe creste. Vor fi atât de sălbatice, încât nimeni nu se va putea apropia de ele timp de

săptămâni întregi.

— Lopez, cel care vrea să îl jefuiască pe Don Manuel, va şti că nu are sens să încerce să le adune la un loc pentru ca apoi să le ducă de aici, zise Castro zâmbind şi arătându-şi dinții albi.

— Aşa este, *amigo*. Dacă nu va mai avea ce să mâne, Lopez şi şacalii lui nu vor avea ce face şi vor trebui să plece cu mâna goală. Castro, după aceea, ție îți va reveni sarcina dificilă de a le aduna din nou, dar cireada va fi salvată. Poate că se va întâmpla ceva cât de curând, ceva care să îi împiedice pe ticăloşi să îl mai prade pe Don Manuel pe viitor. Când va trece primejdia veți putea începe să strângeți vitele, dar, până atunci, vor fi libere pe dealuri.

Văcarii se duseră imediat la poneii lor.

Zorro se depărta de foc şi aşteptă. Mascatul şi ceilalți călăreți plecară cât de curând, având grijă să nu facă zgomot; Castro mergea în stânga lui Zorro şi îi arăta drumul.

Cei care urmau să ocupe pozițiile din dreptul intrării în canion se despărțiră de ceilalți şi dispărură în noapte. Restul văcarilor îşi continuară drumul către vârful canionului cu Zorro şi Castro în frunte.

Al doilea grup urcă încet o pantă abruptă, croindu-şi drumul în jurul stâncilor şi prin pâlcuri de tufişuri dese şi reuşiră, într-un sfârşit, să ajungă deasupra canionului unde erau vitele. Lumina lunii dezvălui o cireada înghesuită în albia unui râu care secase.

Coborârea fu una periculoasă şi anevoioasă. Zorro nu dorea să fie observați. Până la mină, ajunseră la baza canionului. De o parte a cirezii erau ei, iar în cealaltă era intrarea. Carlos Lopez şi oamenii săi ridicaseră tabăra la cinci sute de metri de margine în partea îngustă a canionului.

— Pregătiți torțele, porunci Zorro.

Unii dintre văcari aduseseră nişte torțe făcute din mănunchiuri uscate de viță de vie, răsucite şi îmbibate la un capăt cu seu fierbinte. O dată aprinse, lemnul de viță de vie avea să ardă pentru destul de multă vreme. Unul dintre văcari descăleca, îşi puse torța stinsă lângă un bolovan şi scoase o piatră de cremene şi o bucată de metal pentru a aprinde făclia.

Văcarii de dincolo de marginea canionului începură să strige.

Oamenii lui Lopez, care stăteau în jurul focului, fură surprinşi de strigăte şi îşi îndreptară atenția exclusiv în direcția de unde credeau că aveau să fie atacați. Nu dădură nici o atenție capătului defileului unde era de fapt pericolul.

— Aprindeți torțele! ordonă Zorro.

Întâi apăru câteva scântei, după care flăcările cuprinseră torța în întregime. Castro şi văcarii săi trecură călare prin dreptul celui care aprinsese prima făclie şi îi urmară exemplul.

— Acum! dădu Zorro semnalul.

Văcarii se răspândiră în stânga şi în dreapta canionului, fluturară torțele şi strigară cât putură de tare.

Apoi se avântară pe lângă peretele de stâncă şi trecură printre tufişuri, îndreptându-se direct către vitele care dormeau în defileu.

Dar cireada nu mai dormea. Dat fiind că erau deja neliniştite după ce fuseseră adunate şi apoi duse într-un loc neobişnuit, vitele se ridicară într-o clipită, văzură torțele aprinse venind spre ele şi auziră urlete nebuneşti.

Nu fu nevoie decât de câteva secunde pentru ca cireada să o ia la fugă. Vitele speriate goniră mugind înspăimântate către capătul celălalt, de-a lungul albiei secate care ducea la marginea cm ionului.

Tabăra lui Lopez şi a oamenilor săi era chiar în calea vitelor, care acum goneau nebuneşte.

Oamenii lui Lopez îşi luară armele şi țipară îngroziți în timp ce încercau să ajungă la caii lor, ca să îi înşeueze şi să plece cât mai

repede ele acolo, dar nu apucară să îşi ducă planul la capăt. Caii fugiră şi ei din canion, îngroziţi de zgomote.

Cireada înnebunită gonea în continuare. În urma lor, văcarii încă mai ţipau şi vânturau torţele aprinse. Tufişurile uscate luară foc şi fură cuprinse imediat de flăcări, vântul făcu focul să se extindă de-a lungul defileului.

Vitele trecură ca o furtună peste locul unde îşi făcuseră tabăra oamenii lui Lopez. Gura canionului era ca o pâlnie, astfel încât cireada se îngrămădi în dreptul ieşirii, animalele se împinseră unele în altele reuşind să urce printre tufişuri. Oamenii lui Lopez îşi dădură seama că aveau să fie striviţi.

Animalele ţâşniră pe gura îngustă a canionului. De partea cealaltă le aşteptau ceilalţi văcari, care ţipau şi aveau torţe aprinse la rândul lor. Cireada nu se opri şi goni spre dealuri. Toate aveau să se răspândească pe creste. Urmau să treacă săptămâni întregi înainte ca vitele să uite spaima din această noapte şi să înceapă să se strângă în văile fertile, în căutarea apei. După care, oamenii lui Don Manuel urmau să le găsească uşor şi să le aducă înapoi, când aveau să fie în siguranţă.

În timp ce majoritatea celor din grupul lui Zorro ieşiră din canion în urma cirezii, Juan Castro şi câţiva oameni rămaseră alături de Zorro.

— Ai reuşit, *Señor*, zise Castro. Carlos Lopez şi ticăloşii lui nu vor mai duce la abator cireada lui Don Manuel. *Señor*, dacă aş şti cine eşti cu adevărat ţi-aş putea mulţumi cum se cuvine.

— Castro, identitatea mea trebuie să rămână secretă, răspunse Zorro. Te rog ca la întoarcere să îi spui lui Don Manuel Sandoval că mă bucur că i-am putut fi de ajutor. Să nu vii după mine după ce ne despărţim şi să te asiguri că nu sunt urmărit de vreunul dintre oamenii tăi.

— Voi face cum doreşti, *Señor*.

Cireada ieşise din canion, lăsând în urmă cărbunii aprinşi care străluceau împrăştiaţi pe locul unde fusese tabăra lui Lopez. Doi bărbaţi fugeau pe lângă marginea canionului.

— Lângă stâncile acelea sunt doi cai, le spuse Zorro. Nemernicii aceia încearcă să ajungă la ei.

Señor Zorro îi dădu pinteni armăsarului său. Castro şi doi văcari îl însoţiră. Fugarii îi auziră venind.

Unul alergă spre tufişurile de pe coasta dealului.

— Prinde-l! îi strigă Zorro lui Castro. Eu mă ocup de celălalt.

Castro şi cei doi văcari îl urmăriră pe cel care se refugiase în

tufişuri. Zorro călări mai departe după celălalt care se întoarse brusc cu faţa spre el.

Fugarul trase asupra lui Zorro, iar glontele îi şuieră pe deasupra capului. Bărbatul nu putea să mai tragă fără să îşi încarce pistolul din nou, şi Zorro se îndoia că acesta avea încă o armă la el.

Iarba şi tufişurile uscate luară foc de la nişte cărbuni încinşi. Mulțumită luminii puternice, Zorro descoperi că bărbatul din fața sa era însuşi Carlos Lopez. Tot datorită luminii, Lopez văzu clar călărețul mascat care se apropia de el. Revelația păru să îl îndemne la acțiune. Lopez se întoarse şi o luă la fugă, dar Zorro se duse iute ca vântul după el şi îl opri.

— Stai pe loc, Lopez! strigă Zorro pe un ton sever, care era cât se poate de diferit de acordurile vocii lui Don Diego Vega.

Lopez încremeni de groază. Lumina stranie a focului îl făcea să semene cu o stafie.

— Cine eşti? strigă Lopez. Cine erau oamenii aceia? Eu sunt reprezentantul guvernatorului.

— Mie nu mi se pare că acesta ar fi un motiv de mândrie, zise mascatul. Mi se spune Zorro.

— Tu eşti? Don Manuel ți-a cerut să faci asta, nu-i aşa?

— Don Manuel nu ştie nimic de toate astea, spuse Zorro. Eu pedepsesc ticăloşii oriunde se întâmplă să îi găsesc; s-a nimerit să

îi găsesc aici.

— Dar ticăloşii sunt încă aici. Uite-i! strigă Lopez, aproape pierzându-şi firea, şi arătă spre văcarii lui Castro. Uite-i. Doar doi dintre noi am supraviețuit trecerii cirezii. Tu eşti singurul vinovat.

— Să spunem mai bine că este vina vitelor, răspunse Zorro. Oamenii tăi au murit sub copitele animalelor pe care intenționau să le fure şi să le omoare. Cei care au fost cu mine l-au prins pe tovarăşul tău şi acum îşi vor continua drumul. Nu ai cum să îi identifici pe nici unul dintre ei şi nici nu ai ce să raportezi în afară de faptul că vitele au luat-o la fugă şi ți-au distrus tabăra.

— Pot raporta că Zorro a pus la cale totul.

— Mă voi asigura că nu vei fi crezut, *Señor*, răspunse Zorro, scoțându-şi sabia din teacă într-o clipită.

— Ai făcut o mare greşeală, *Señor* Zorro, strigă Lopez. Îmi dai ocazia să câştig o recompensă considerabilă. Acesta îți va fi sfârşitul!

În timp ce vorbea, Lopez scoase un al doilea pistol, pe care îl avea ascuns sub haină. Zorro îi dădu pinteni armăsarului chiar în momentul în care se descarcă arma. Calul mare şi negru se smuci într-o parte, şi glontele aproape că atinse gâtul lui Zorro.

— Ai pierdut, *Señor*, zise Zorro. Şi acum...

— Nu mă ucide! strigă Lopez.

Bărbatul căzu în genunchi lângă un bolovan şi ridică mâinile. Pe chip i se citea groaza.

— Dacă te-aş ucide, nu ar mai avea cine să povestească ce s-a întâmplat, îi spuse Zorro. Totuşi, trebuie să le prezinți nişte dovezi superiorilor tăi.

Sabia lui Zorro țâşni cu viteza fulgerului. Lumina focului păru să însuflețească oțelul de Toledo al lamei. Lovitura de sabie fu însoțită de urletul lui Carlos Lopez, iar acesta se prăbuşi şi îşi duse mâinile la față.

— Ridică-te, laşule, îi porunci Zorro. Eşti în viață. Vei purta această cicatrice pe frunte câte zile vei avea, o cicatrice în forma literei „*Z*”.

Zorro îi dădu pinteni armăsarului, galopă dincolo de intrarea în canion şi goni în noapte, lăsând în urmă canionul şi tabăra presărată cu cadavre.

În timp ce văcarii răspândeau cireada în depărtare, Zorro se îndrepta ca o furtună spre casa lui Sandoval. La un moment dat, îşi opri calul ostenit şi scoase un strigăt ciudat care răsună în liniştea nopții, după care îşi continuă drumul, cercetând umbrele din ambele părți ale cărării. Chiar atunci văzu o siluetă venind spre el, era Bernardo, călare pe catârul său.

Cei doi se apropiară de casă cu mare băgare de seamă. Văzură că majoritatea ferestrelor erau luminate şi îşi dăduseră seama că toată lumea era trează.

Zorro descăleca în desiş, îşi schimbă repede hainele şi lăsă armăsarul negru în grija lui Bernardo.

Apoi, Don Diego Vega fugi mai departe. Evitând razele lunii, ajunse la un colț al casei şi apoi în curtea interioară.

Când intră, auzi strigăte şi apoi pe Don Manuel Sandoval. Don Diego deschise o uşă şi se strecură în camera de oaspeți, care încă mai era cufundată în întuneric, îl auzi pe Castro spunându-i lui Don Manuel pe un ton triumfător că *Señor* Zorro îşi făcuse apariția şi condusese ofensiva văcarilor.

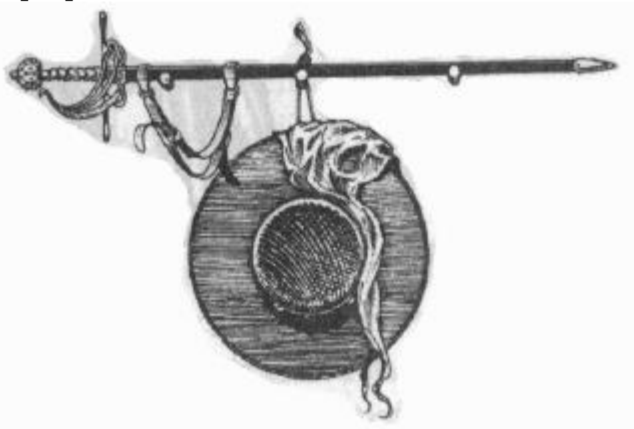
Câteva minute mai târziu, Don Diego Vega ieşi din camera de oaspeți, căscând. Ciufulit şi cu ochii cârpiți de somn, traversă curtea interioară şi ajunse în fața casei. Don Manuel era acolo, împreună cu omul său, Castro, şi încă nişte servitori.

Când Don Diego intră, îşi făcu imediat apariția şi *Señorita* Inez împreună cu *dueña* ei. Amândouă erau deosebit de emoționate.

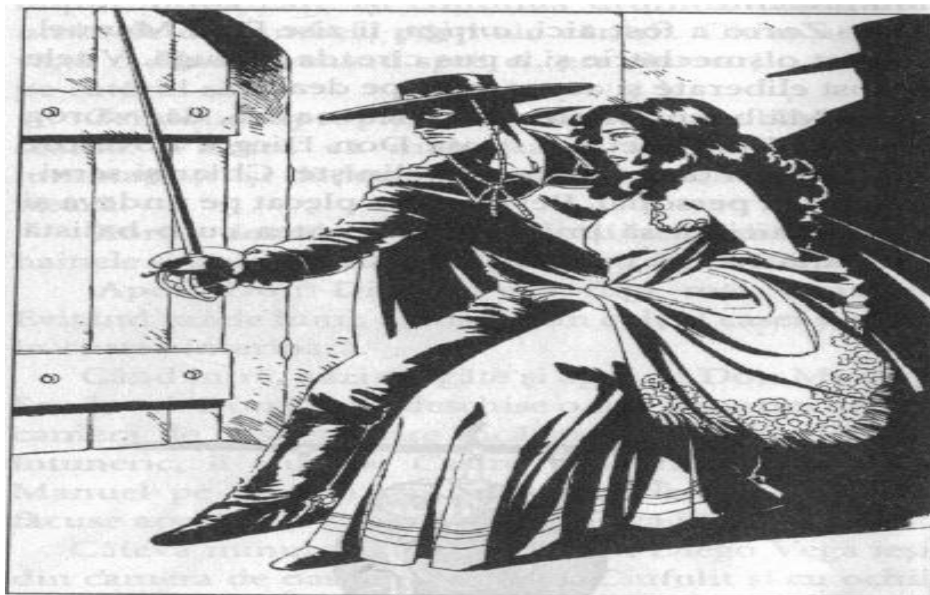
— De ce se agită toată lumea? îl întrebă Don Diego pe Don Manuel căscând din nou. Aici se strigă, în depărtare pare să se fi iscat un foc, sunt oameni călare peste tot în jur... S-au răsculat din nou indienii?

— Zorro a fost aici, *amigo*, îi zise Don Manuel. A făcut o şmecherie şi a pus cireada pe fugă. Vitele au fost eliberate şi acum sunt pe dealuri.

— Mă bucur pentru dumneavoastră, dar vă rog să nu îmi dați detalii, spuse Don Diego. Poveştile violente îmi dau o stare de nelinişte. Chiar şi servitorul meu personal, Bernardo, a plecat pe undeva şi nu este aici ca să îmi şteargă fruntea cu o batistă îmbibată cu apă parfumată...

ZORRO ÎNFRUNTĂ PRIMEJDIA[20]

Don Diego Vega stătea tolănit pe bancheta încăpătoare a trăsurii sale şi se lăfăia pe pernele îmbrăcate în mătase. Îşi lăsase capul pe spate, iar, din cauza prafului de pe drum, chipul îi era acoperit în întregime de o batistă brodată, care se ridica şi cobora odată cu respirația lui. Corpul îi era şi el acoperit cu un voal dintr-un material scump care îi proteja veşmintele splendide.

Soarele după-amiezii târzii picta cerul în nuanțe de roşu şi auriu. Cei doi armăsari negri şi aprigi, care trăgeau trăsura, mergeau la trap, într-un ritm constant, de-a lungul drumului sinuos. Vizitiul era Bernardo, servitorul personal al lui Don Diego, un indian mut din naştere care ar fi avut de spus multe lucruri interesante dacă ar fi putut vorbi, însă probabil că mai de grabă ar fi murit decât să fi dezvăluit ceva despre stăpânul său.

Don Diego îi făcuse o vizită formală unui *hidalgo* bătrân, care locuia în apropierea oraşului San Gabriel, iar acum se întorcea la casa tatălui său din Reina de Los Angeles. Era cât se poate de relaxat şi pe jumătate adormit.

Arăta şi se comporta ca un filfizon. Cei mai mulți dintre

---

[20] Apărută în revista *West*, martie 1945.

cunoscuții lui erau convinşi că aşa şi era şi îl compătimeau pe tatăl său, bătrânul Don Alejandro Vega, pentru că se întristau să vadă că unui *hidalgo* pătimaş ca Don Alejandro i-a fost dat să aibă un fiu atât de molatic.

Don Alejandro Vega şi Bernardo erau singurii care ştiau că Don Diego îşi schimba hainele şi firea din când în când şi devenea *Señor* Zorro, călărețul mascat care îi ajuta pe cei asupriți, răzbuna nedreptățile şi îi trimitea pe soldații Excelenței Sale să îl caute acolo unde nu era. *Señor* Zorro nu numai că îşi făcuse apariția la fel de des şi după ce se oferise o recompensă frumuşică pentru prinderea lui, dar părea să fie chiar mai îndârjit decât înainte.

Trăsura trecu de un cot al drumului şi dintr-odată Bernardo scoase un sunet pentru a struni caii.

Ceva mai încolo, la marginea drumului, era coliba umilă din chirpici a vreunui *peon*. În fața colibei, erau trei femei şi câțiva copii care plângeau şi țipau disperați.

Nu păreau să observe trăsura care se apropia, iar Bernardo nu putea să îi avertizeze, fiindcă era mut.

Indianul fu nevoit să tragă de hățuri ca nu cumva să ajungă sub copitele cailor vreunul dintre copii.

Trăsura se opri în fața colibei, iar Don Diego fu asaltat de nişte tânguieli sfâşietoare.

Don Diego dădu la o parte voalul de pânză şi batista brodată şi încercă să se îndrepte.

— Ce-i cu zarva asta? întrebă el, înăbuşind un căscat.

Femeia şi copiii țipară şi mai tare drept răspuns.

Don Diego ridică încet o mână şi le făcu semn să tacă; aceştia îl ascultară. Apoi, se uită în jur şi văzu un bătrân ponosit care stătea pe jos, rezemat de zidul colibei. O fată zveltă şi desculță îi dădea să bea apă dintr-o ploscă. Cele trei femei şi copiii lor se uitau la bătrân şi se tânguiau amarnic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Don Diego. Nu aveți limbă să vorbiți?

Toți se uitară la fata care ținea tigva. Aceasta se ridică, se apropie de trăsură şi făcu o plecăciune.

— Ne-a lovit o mare nenorocire, Don Diego, spuse ea. Nu ştiu dacă mă mai țineți minte, mă numesc Inez Feliz, iar bătrânul acesta bolnav este unchiul meu, Pedro Feliz, care a lucrat cândva la ferma tatălui dumneavoastră.

— Feliz? Parcă îmi amintesc de el, zise Don Diego căscând din nou. A trecut ceva timp de atunci. Dar de tine nu îmi aduc aminte,

Señorita.

— Eram doar un copil pe vremea aceea, deşi aveam grijă de gospodăria unchiului meu. Este singura mea rudă apropiată. A plecat de la fermă şi a închiriat o bucată de pământ în apropiere de Reina de Los Angeles; voia să crească oi şi capre şi să-şi găsească o slujbă în *pueblo*. Spera ca în timp să facă avere.

— Şi să înţeleg că nu a fost aşa? întrebă Don Diego.

— Am fost prosperi pentru o vreme, *Señor*, în comparaţie cu alţii. Apoi unchiul meu s-a îmbolnăvit de plămâni, iar, în ultimul an, starea sa s-a înrăutăţit. Am făcut tot ce am putut, Don Diego, dar ce poate să facă o biată fată când...

— Spune-mi ce se întâmplă în clipa de faţă, o rugă Don Diego.

— Este îngrozitor, nu am putut să plătim chiria şi, drept urmare, Juan Ruiz, judecătorul, ne-a luat o parte din oi, apoi şi restul şi, după aceea, toate caprele. *Señor*, chiar ieri ne-a dat afară din coliba noastră. Ne-ar fi fost greu şi dacă ne-ar fi găzduit prietenii, însă astăzi Juan Ruiz ne-a declarat vagabonzi şi ne-a ordonat să plecăm din *pueblo* pentru totdeauna.

Don Diego îşi îndreptă spatele.

— Aşa a zis?

— *Si, Señor*. A trimis o căruţă care să ne scoată din oraş şi ne-a spus să coborâm aici. Nu ştim ce să ne facem.

— Ştiu că Juan Ruiz este un ticălos fără pereche, dar de ce a fost atât de nemilos cu voi? întrebă Don Diego. A vrut cumva să

închirieze coliba altcuiva? Chiar să fi fost aşa, de ce v-a zis să plecați din oraş?

— Şi-a dat şi el seama că unchiul meu este prea bolnav ca să mai poată lucra, *Señor*, dar am promis că voi munci eu şi pentru el.

— Şi nu te-ai ținut de cuvânt? o întrebă Don Diego pe un ton sever.

— M-aş fi ținut, *Señor*, dar Juan Ruiz, care este necăsătorit, mi-a zis că nu puteam lucra decât servitoare în casa lui, şi părintele de la capelă mi-a spus că aş face rău să accept.

— A avut dreptate, drăguța mea, fu de acord Don Diego. Juan Ruiz, care nu este altceva decât o pată pe obrazul justiției, a avut mai multe servitoare tinere şi drăguțe şi nici una dintre ele nu a plecat din casa lui cu zâmbetul pe buze. Ce vei face, *Señorita*?

— Avem nişte rude mai îndepărtate în San Fernando, *Señor*; am putea locui la acele rude dacă am reuşi să ajungem până acolo. Dar unchiul Pedro este atât de slăbit.

— A cui este coliba aceasta? întrebă Diego.

Una dintre femei se apropie de trăsură şi zise:

— Este coliba soțului meu.

Diego îi aruncă un galben.

— Vei avea grijă de bătrânul Feliz şi de nepoata sa pentru o vreme, îi porunci el. Îi dădu un galben şi fetei. Acesta este pentru tine. Rămâi aici, mănâncă, odihneşte-te şi linişteşte-te. Poate că se va găsi o cale ca să ajungeți la San Fernando.

Toți începură să îl binecuvânteze cu patimă. Inez Feliz izbucni în plâns şi alergă până la trăsură; fără îndoială că i-ar fi sărutat mâna lui Don Diego dacă acesta nu şi-ar fi retras-o la timp.

— Să mergem, Bernardo! ordonă el. Bernardo dădu bice armăsarilor şi trăsura îşi continuă drumul, lăsând în urmă un nor de praf. Don Diego se lăsă din nou pe spate, pe perne. Ochii îi scânteiau, pe chip putându-i-se citi o furie crescândă.

— Va fi o noapte superbă, constată el, vorbind destul de tare cât să acopere tropotele cailor. O să fie lună plină. Nu va fi ceață şi nici vântul nu va bate cu putere. Nu cred că va fi frig, dar nici cald – va fi plăcut. Nimic nu se compară cu o plimbare călare la lumina lunii.

Bernardo întoarse capul repede şi îl privi cercetător.

— Sunt convins că *Señor* Zorro, tâlharul acela afurisit, ar alege o noapte ca asta pentru a se ocupa de diverse probleme.

Bernardo zâmbi larg şi încuviință din cap entuziasmat, arătând

că era de acord cu stăpânul său.

Negustorul Marcos Castro ieşi din cârciuma din Reina de Los Angeles clătinându-se, însoțit de doi prieteni care erau pregătiți să îl prindă în cazul în care şi-ar fi pierdut echilibrul.

Marcos Castro cheltuise o mulțime de bani în ziua aceea. Caravana sa de căruțe plecase din San Diego de Alcalá şi trebuia să ajungă în Monterey, iar Castro hotărâse să poposească o zi la marginea oraşului ca să lase boii să se odihnească. *Señor* Castro se dusese să se relaxeze în oraş şi era încă acolo şi după căderea nopții. Vinul, zarurile şi jocurile de cărți îl lăsaseră pe Marcos Castro cu buzunarele goale şi nu era prima oară când pățea asta. Aproape că nu mai avea nici un ban la el aşa că decise că avea să fie nevoit să recupereze banii la jocuri de noroc când avea să ajungă la Santa Barbara.

După ce urcă în şa, ajutat de prietenii săi, Castro luă frâiele şi porni la drum fără să se grăbească.

Marcos Castro ieşi din pueblo şi se îndreptă către locul unde se oprise caravana sa.

Chiar dacă era senin, erau totuşi câteva locuri întunecate de-a lungul drumului principal unde razele lunii nu treceau de coroanele uriaşe ale copacilor. Dintre aceste umbre ieşi acum un bărbat mascat, călare pe un armăsar negru. Bărbatul era îmbrăcat în întregime în negru, iar sabia sa scânteia la lumina lunii, care se reflecta şi în butoiaşul pistolului pe care îl ținea îndreptat către Marcos Castro.

— Opreşte-te! porunci mascatul.

Castro trase de hățuri, sughiță şi râse cu poftă timp de câteva clipe.

— Ce anume găseşti amuzant? întrebă călărețul pe un ton sever.

— Situația aceasta, *Señor*, răspunse Castro. Este evident că eşti un tâlhar. Ştii sigur că Marcos Castro, negustorul, are mulți galbeni la el şi ştiu că ai de gând să-l jefuieşti. *Señor*, dacă vrei banii mei, trebuie să te duci la cârciuma din pueblo, pentru că acolo i-am lăsat. Astăzi parcă şi-a băgat necuratul coada în toate şi a stricat jocurile de cărți şi de zaruri.

— Nu am de gând să îți iau bani, îi explică mascatul, ci să îți dau.

— Cum aşa? Un tâlhar vrea să-mi dea mie galbeni? S-a întors lumea cu susul în jos!

— Sunt cunoscut sub numele de *Señor* Zorro.

Castro înghiți în sec.

— Eşti *Señor* Zorro, asta ai spus, da?

— Asta am spus. Vreau să fac un târg cu tine, *Señor*. Când porneşte spre nord caravana ta?

— Pe la miezul nopții, răspunse Castro. Ne-am odihnit o zi întreagă. O să dorm şi eu câteva ore şi apoi pun oamenii să pregătească boii şi duşi suntem, îmi place să călătoresc în a doua parte a nopții, când este răcoare şi drumul principal este liber.

— Poftim cinci galbeni, zise *Señor* Zorro întinzându-i monedele şi apropiindu-se călare de Castro.

Cel din urmă luă galbenii şi înghiți din nou în sec privind pistolul pe care Zorro îl ținea în cealaltă mână.

— Asta e plata pentru serviciul pe care mi-l vei face, explică Zorro. Până în două ore de când vei porni la drum îți voi ieşi în cale împreună cu un bătrân bolnav şi cu o fată. Vei avea grijă ca cei doi să călătorească în condiții bune în una dintre căruțele tale şi îi vei duce în siguranță până la San Fernando.

— Aşa voi face, *Señor*.

— Să respecți întocmai înțelegerea noastră, zise Zorro pe acelaşi ton aspru. Dacă vei nesocoti spusele mele, te voi găsi oriunde te vei ascunde şi te voi pedepsi aşa cum meriți. Ai înțeles?

— *Si, Señor*. Va fi aşa cum spui, răspunse Castro. De unde să îi iau pe cei doi?

— O să opresc eu caravana la un moment dat şi îi voi aduce cu mine. Să nu sufli un cuvânt despre ce am stabilit, dacă ții la viața

ta.

Înainte ca Marcos Castro să mai apuce să zică ceva, Zorro dădu pinteni armăsarului negru şi părăsi drumul principal şi urcă panta din partea stângă. Castro îi văzu pentru o clipă silueta, iar imediat după aceea Zorro dispăru de partea cealaltă a dealului.

Castro puse galbenii în buzunar, îşi încovoie spatele şi începu să cântărească lucrurile pe-ndelete.

Făcuse un târg cu *Señor* Zorro, omul pentru prinderea căruia se oferea o recompensă uriaşă. Castro avea mare nevoie de bani din cauza seriei de ghinioane pe care o avuse mai devreme la jocurile de noroc şi, pe lângă asta, se întâmpla ca negustorul să aibă şi un caracter rapace.

Trase de frâie şi călări cât de repede putu înapoi spre Reina de Los Angeles. Se duse la *presidio* şi când ajunse acolo îi ceru celui care stătea de pază să îl ducă de îndată la comandant, căpitanul Carlos Ortega.

— Vrei să-l deranjez pe căpitan pentru un negustor care a băut câteva pahare în plus şi nu are somn?

— Este vorba despre *Señor* Zorro, şopti Castro. Du-mă chiar acum la căpitan sau vei regreta amarnic.

Câteva minute mai târziu, Castro le povestea căpitanului Ortega şi secundului său, sergentului Manuel Garcia, cum decursese întâlnirea cu tâlharul din acea seară. Cei doi îl puseră să le mai spună o dată totul. Castro le arătă şi galbenii pe care îi primise.

— Castro, dacă informaţiile tale ne vor ajuta la prinderea lui, vei

primi jumătate din recompensă, aşa cum am stabilit, îi promise Ortega. Ai făcut bine că ne-ai raportat problema imediat.

— Căpitane, o să ajung în mormânt dacă află Zorro că l-am trădat, se vaită Castro. Trebuie să îmi asiguraţi protecţia.

Căpitanul Ortega se plimbă o vreme prin cameră şi se opri într-un sfârşit în spatele biroului.

— Garcia! strigă el spre sergent. Du-te şi alege trei oameni cărora să le explici cum stau lucrurile, trimite-i la caravană şi spune-le să se ascundă în câteva dintre căruţe. Trebuie să fie bine înarmaţi. Cei trei îl vor păzi pe *Señor* Castro şi îl vor ataca pe tâlhar când îşi va face apariţia.

— Da, să trăiţi!

— Mai mult, le vei ordona tuturor soldaţilor să părăsească unitatea. Vor pleca din *presidio* cu băgare de seamă, câte unul sau câte doi, ca să nu se observe nimic ciudat din afară. Spune-le să stea la nord de locul unde sunt acum căruţele. Nu ştim unde va opri Zorro caravana ca să îi aducă pe cei doi. În momentul în care caravana va trece prin dreptul soldaţilor, o vor urma de la depărtare şi când va sosi Zorro se vor apropia şi vor ajuta la prinderea lui.

— Am înţeles, domnule căpitan!

— Vreau să-l prindeţi viu, zise Ortega pe un ton aspru. Garcia, ştiu că vrei să-l străpungi, şi eu îmi doresc acelaşi lucru, pentru că ne-a atacat pe amândoi în trecut. Dar ne vom distra la fel de bine dacă îl vom vedea spânzurat, mai ales dacă este un *caballero*, aşa cum se laudă.

Sergentul Garcia plecă grăbit. Căpitanul Ortega se întoarse către Castro.

— Îi cunosc pe bătrânul şi pe fata despre care este vorba în situaţia de faţă, îi zise el negustorului. Judecătorul a ordonat să fie daţi afară din oraş chiar astăzi. Dacă au intrat în contact cu acest Zorro, aş putea încerca să scot nişte informaţii de la ei. Voi pune să fie arestaţi, aduşi la presidio şi închişi în celulă.

— Dar eu voi fi în siguranţă, nu-i aşa? zise Castro îngrijorat.

— Trei soldaţi te vor însoţi înapoi până la caravană. Ascunde-i în căruţele tale, unul printre primele, altul pe la mijloc şi al treilea printre ultimele.

— Şi recompensa...?

Căpitanul Ortega se uită urât la el.

— Ţi-am promis jumătate din sumă pentru informaţiile pe care ni le-ai dat. O să primeşti banii când te întorci de la Monterey.

Señor Zorro coborî dealul cu grijă, mergând prin locurile mai întunecate şi se apropie de drumul principal. Rămase ascuns în spatele unor stânci, pentru o vreme, şi aşteptă să vadă dacă se auzea ceva.

Era oarecum deasupra colibei de la marginea drumului, unde fuseseră lăsaţi Pedro Feliz şi nepoata sa în aceeaşi zi. Spera că aceştia se odihniseră şi mâncaseră pe săturate cu banii primiţi de la el, că băuseră un pahar, două, de vin bun care să le dea putere.

Señor Zorro intenţiona să îi cheme afară, să îi conducă puţin mai încolo de-a lungul drumului şi să aştepte cu ei caravana lui Marcos Castro. Mascatul avea să se asigure că urmau să ajungă cu bine la San Fernando şi apoi să se întoarcă în locul unde îl aştepta Bernardo, să-şi schimbe hainele şi să redevină Don Diego Vega.

În timp ce se strecură încet prin întuneric, coborând panta către colibă, auzi voci. Femeile se jeluiau din nou şi se auzea o voce aspră de bărbat. *Señor* Zorro descăleca, lăsă frâiele să cadă şi continuă drumul pe jos, strecurându-se ca o nălucă printre umbre.

Zorro se opri în spatele colibei de chirpici şi ciuli urechile. Cât de curând descoperi că cel care vorbea era unul dintre soldaţii căpitanului Ortega.

— Fiţi recunoscători că nu vă duc la Reina de Los Angeles şi nu vă tai urechile, le zise soldatul. Credeţi-mă când vă spun că fata şi bătrânul sunt în cârdăşie cu Zorro. Acesta este motivul pentru care au fost duşi înapoi în oraş pentru a fi interogaţi. Îi vor

dezvălui căpitanului tot ce ştiu despre *Señor* Zorro chiar dacă vom trebui să recurgem la tortură.

— Dar noi nici nu îi cunoaştem. Au fost aici doar în trecere, protestă una dintre femei.

— Aveți noroc că lucrurile s-au oprit aici, ați făcut bine să-mi dați galbenul pe care l-am găsit asupra voastră. Dacă iscusitul Zorro se va hotărî să apară şi în noaptea asta, va fi pentru ultima dată când o va mai face. Căpitanul ştie exact ce are de gând tâlharul. Toți soldații sunt poziționați de-o parte şi de alta a drumului principal şi alți trei sunt deja în căruțele din caravană. Zorro trebuia să iasă la un moment dat în calea caravanei şi să-i trimită pe bătrân şi pe fată la San Fernando.

— Dar cum de îi ştiți planurile? întrebă femeia.

— Negustorul cu care a căzut la învoială tâlharul i-a spus totul căpitanului.

— Dar, ce se întâmplă dacă Zorro vine aici şi nu îi găseşte pe cei doi...?

— Ha! Sunt eu aici ca să-l primesc cum se cuvine! Nu m-ar deranja dacă aş lua recompensa generoasă care se oferă pentru prinderea lui. Şi o să am şi ce povesti în *pueblo*.

Zorro înconjură casa şi văzu că uşa de la intrare era deschisă. Soldatul stătea în prag şi îşi lăsase calul de partea cealaltă a drumului. Bărbatul ridică privirea şi descoperi că mascatul era chiar înaintea lui şi avea pistolul îndreptat spre el.

— Ce conversație interesantă, *Señor*, zise Zorro, îmi cunoşti planurile, aşa-i? Şi vrei să încasezi recompensa pentru prinderea

mea, nu-i aşa? Să vedem dacă vei reuşi să o obţii, *Señor*.

— Este Zorro! zise soldatul cu respiraţia tăiată.

— Treci de partea cealaltă a drumului, *Señor*, pentru că nu vreau să te ucid aici şi să fac deranj în colibă.

— Eşti în stare să omori un om care nu poate să-şi scoată sabia din teacă?

— Aşa deci! Vrei să-ţi scoţi sabia? Chiar te rog, mă voi duela bucuros cu tine.

— *Señor* Zorro, nu mă pot lupta cu un spadasin atât de priceput ca tine. Nu aş avea nici o şansă, se tângui soldatul. Ai milă de mine. Sunt un biet soldat care trebuie să urmeze ordinele superiorilor.

— I-aţi dus la *presidio* pe fată şi pe unchiul ei? întrebă Zorro.

— Da, *Señor*. Acestea au fost ordinele căpitanului Ortega. Vrea să-i tortureze ca să-i facă să spună ce ştiu despre tine.

— Dar nu ştiu nimic despre mine. Eu m-am interesat de situaţia lor doar după ce am aflat că sunt persecutaţi, zise Zorro. Nu voi permite să fie torturaţi din cauza mea.

— S-ar putea să fie prea târziu, *Señor*, spuse soldatul.

— Nu îţi voi face nimic, zise Zorro, dar să nu îi sperii pe oamenii cinstiţi care locuiesc în această colibă. Dacă o vei face, să nu crezi că vei scăpa nepedepsit. Eu plec, dar tu să mai zăboveşti o vreme aici.

Zorro îi întoarse spatele într-o clipită şi fugi în noapte, îndreptându-se către calul său. Încalecă, ieşi la drumul principal şi îi dădu pinteni armăsarului.

După ce aflase că Pedro Ruiz şi nepoata sa aveau să fie sau erau deja torturaţi, Zorro voia să ajungă cât mai curând în *pueblo* şi să îi salveze. Se simţea răspunzător pentru cele întâmplate, având în vedere că el fusese cel care făcuse un târg cu Marcos Castro, care se dovedise un trădător.

Armăsarul negru gonea pe drumul principal scăldat de lumina lunii; mult în urma sa, Zorro auzi un strigăt pătrunzător care răsună în noapte. Nu ştia că era un semnal dat de soldatul pe care îl întâlnise la colibă.

Zorro luă o curbă în viteză şi văzu un călăreţ care îl aştepta ceva mai sus de-a lungul drumului.

Străinul scoase sabia din teacă.

Zorro luă frâiele într-o mână, îşi scoase şi el sabia şi călări mai departe. Când se apropie, îşi dădu seama că străinul era un soldat.

— Opreşte-te, *Señor*! strigă soldatul.

Zorro ajunse numaidecât în dreptul lui, îşi încrucişară săbiile fulgerător, după care Zorro îl lăsă în urmă şi îşi continuă drumul. Soldatul rănit sângera abundent de la tăietura de pe piept şi încerca acum să descalece.

Urmă o serie de astfel de încăierări pentru că, ori în mijlocul, ori la marginea drumului, mai apărea mereu un alt soldat. Zorro reuşi să-i depăşească pe unii dintre ei, se duela şi îi răni pe alții.

Împuşcături şi gloanțe şuierară pe deasupra capului lui, însă mascatul călări mai departe nevătămat.

Zorro ştia că era din ce în ce mai aproape de caravană, dacă Marcos Castro plecase la miezul nopții aşa cum spusese că avea de gând. Conform celor auzite în colibă, mai erau trei soldați ascunşi printre căruțe.

Zorro bănuia că era urmărit de soldații pe care îi depăşise şi care mai erau în stare să stea în şa, dar nu avea cum să fie sigur că era aşa. Se grăbea să ajungă în *pueblo*, însă voia să-l pedepsească şi pe Marcos Castro.

— Opreşte-te, *Señor*! strigă cineva din întuneric.

Zorro văzu un călăreț înaintea lui şi goni direct spre el. Acesta trase spre Zorro, dar nu îl nimeri. Cât de curând, ajunseră față în față şi se duelară pentru o clipă, pentru ca apoi Zorro să plece mai departe, lăsând în urmă încă un soldat rănit.

Tâlharul se opri când ajunse în vârful unui deal. Vântul blând nu îi vesti apropierea vreunui urmăritor. Se uită drept înainte, spre

pueblo, şi văzu caravana venind încet către el.

Zorro coborî dealul şi călări la trap de-a lungul drumului principal, având grijă să meargă pe partea cufundată în întuneric, unde erau copaci înalţi şi deşi. Zorro îi pândi din umbră. Luă pistolul pe care nu îl folosise încă în seara aceea şi verifică dacă era trasă piedica. Apoi mişcă puţin sabia în teacă pentru a se asigura că nu se înţepenise din cauza sângelui care se uscase pe lamă.

Observă că Marcos Castro călărea în fruntea caravanei alături de un alt bărbat, de data aceasta nu era vorba despre vreun alt soldat. Zorro aşteptă până când şirul de căruţe ajunse aproape de el şi ieşi din umbră şi apăru din senin în faţa lui Marcos Castro.

— Ei bine, *Señor*, se pare că am greşit să mă încred în tine! strigă Zorro.

Castro făcu ochii mari şi ţipă îngrozit. Cel care călărea alături de el scoase un urlet de spaimă şi goni în direcţia opusă. Castro ar fi făcut acelaşi lucru, dar Zorro îi înşfacă hăţurile înainte să apuce să fugă.

— Te-am avertizat, *Señor*, zise Zorro.

— Ai milă de mine, *Señor* Zorro! Promit că o să-ţi dau banii înapoi!

— Nu te-ai ţinut de cuvânt şi este posibil ca un bătrân bolnav şi o fată nevinovată să fie torturaţi din cauza ta, zise Zorro. Ai merita să te ucid chiar în clipa asta!

Zorro fu atent şi la şirul de căruțe în timp ce vorbi cu negustorul. Bărbatul care fugise de lângă Castro strigă şi anunță prezența lui Zorro, iar atunci cei trei soldați ieşiră din ascunzători şi porniră spre tâlhar. Zorro îi avea acum pe toți în fața ochilor şi ştia cum avea să procedeze mai departe.

— Vino lângă mine, îi porunci lui Castro. *Señor*, dacă faci o mişcare greşită eşti ca şi mort!

— Cruță-mă, bunule *Señor* Zorro!

— Te voi cruța numai dacă nu mai pui niciodată piciorul prin părțile acestea, zise Zorro. Vinde-ți marfa la Monterey, du-te la San Francisco de Assis şi rămâi acolo.

— Jur pe tot ce am mai scump că aşa voi face! Dintr-odată, Zorro îi dădu pinteni calului şi se avântă drept înainte. Cineva trase spre el şi lipsi foarte puțin să îl nimerească; se mai descarcă un pistol, dar al doilea țintaş nu fu la fel de iscusit. Al treilea trase chiar în momentul în care Zorro se năpusti asupra lui.

Cei trei îşi folosiseră gloanțele şi nu mai aveau timp să îşi încarce pistoalele. Zorro goni spre ei cu sabia la vedere, oțelul strălucind amenințător. Soldații ridicară mâinile cerând îndurare.

— Fiți recunoscători că nu am timp de pierdut cu voi, zise Zorro. Dar o să am grijă să fiți pedepsiți dacă voi afla că asupriți oamenii nevinovați. Vă las în viață pentru că sunteți doar nişte soldați care îşi îndeplinesc ordinele.

Zorro îi dădu iar pinteni armăsarului negru şi călări mai departe. Când se apropie de *pueblo* încetini şi fu mai prudent. Dar se dovedi că în noaptea aceea nu prea erau călători în partea aceea a rutei principale. Zorro părăsi drumul, făcu un ocol şi ajunse în spatele *presidio*-ului.

Tâlharul descăleca şi lăsă frâiele să atârne la pământ, merse până la clădire, pe întuneric, apoi se strecură cu grijă pe lângă perete. Nu era nimeni de pază la intrarea în *presidio*, astfel că Zorro intră fără ezitare. Auzi o fată strigând şi râsul hârâit al unui bărbat.

Señor Zorro merse de-a lungul coridorului care ducea la celule şi la camera de tortură. Chiar în față îl văzu pe soldatul care rămăsese cu Ortega. Acesta se întoarse spre el, îl observă şi dădu să îşi scoată sabia din teacă. Zorro se năpusti asupra lui chiar în momentul în care acesta dădu alarma.

Mascatul trecu de soldat în clipa în care căpitanul Ortega ieşi din camera de tortură. Zorro îşi îndreptă pistolul spre el.

— Ați ajuns să torturați fetele, domnule căpitan?

— Zorro! Cum ai ajuns aici?

— Am venit pe ruta principală şi v-am rănit mai mulți oameni, îi răspunse Zorro. Era de datoria mea să vin. Nici fata şi nici unchiul ei nu ştiu nimic despre Zorro. Am auzit ce au pățit şi am încercat să îi ajut să ajungă la San Fernando. Nu a fost vorba de nimic mai mult, şi acum...

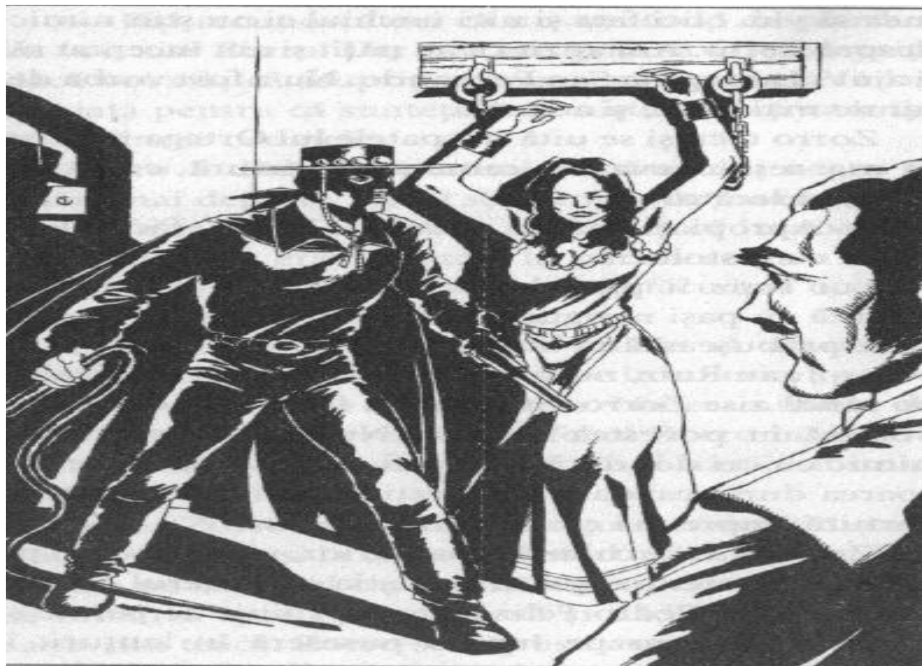
Zorro tăcu şi se uită în spatele lui Ortega pentru că mai ieşi cineva din camera de tortură, era Juan Ruiz, judecătorul.

— Apropiați-vă! îi porunci Zorro făcându-i semn cu pistolul.

Lui Ruiz îi pieri brusc culoarea din obraji şi înainta cu paşi nesiguri, ca şi când ar fi fost pe cale să se prăbuşească în orice moment.

— Juan Ruiz, nu sunteți altceva decât un ticălos de rând! zise Zorro. Ştiu care a fost rolul dumneavoastră în povestea aceasta. Nu s-ar fi întâmplat nimic cu cei doi dacă fata ar fi acceptat să fie servitoarea dumneavoastră. Intrați înapoi în camera de tortură împreună cu domnul căpitan!

Zorro merse chiar în spatele lor, urmărindu-l pe Ortega cu atenție, pentru că ştia că ofițerul era un om curajos. Pedro Feliz stătea sprijinit de perete şi respira greu, iar pe Inez o puseseră în lanțuri, îi sfâşiaseră bluza la spate, pe umerii goi putându-se vedea însemnele loviturilor.

— Nemernicilor! răcni Zorro la judecător şi la căpitan. V-am spus că oamenii aceştia nu ştiu nimic despre mine şi despre planurile mele, şi, cu toate acestea, i-ați torturat fără milă încercând să-i faceți să vorbească.

Zorro ținea pistolul într-o mână, cu cealaltă luă un bici de pe o bancă şi se întoarse spre ei.

— Eliberați-o pe fată! îi ordonă el lui Ortega.

Căpitanul se uită urât la el şi înainta, îi scoase cătuşele lui Inez şi se dădu înapoi.

— Tu! Fă întocmai cum îți spun, îi spuse Zorro fetei. Pune-i cătuşele judecătorului şi țintuieşte-l de perete cu lanțurile acelea. Juan Ruiz, veniți aici şi nu vă opuneți pentru că altfel nu mai apucați ziua de mâine.

Ruiz se lipi de perete, transfigurat de frică, iar Inez îi puse cătuşele.

— Acum, căpitane Ortega, duceți-vă şi dumneavoastră la perete, îi porunci Zorro.

— Mai bine mor, strigă Ortega.

— Dacă aceasta vă este dorința, domnule căpitan, vă asigur că pistolul meu v-o poate îndeplini.

— Să ne luptăm sabie contra sabie!

— Cu cei de teapa ta nu se pot duce lupte drepte, spuse Zorro. Este lăudabil că vreți să vă faceți datoria, dar faptul că ați ajutat un judecător corupt să îşi desăvârşească planurile mizere este cu totul altceva. Întoarceți-vă cu fața la perete chiar acum!

Zorro se duse spre el cu paşi mari. Avea pistolul în mâna dreaptă şi cu stânga îl împinse pe Ortega la perete şi îi făcu semn fetei să îi pună şi lui cătuşe. Tinerei îi scânteiară ochii şi se supuse imediat ordinului.

— *Señor*es, poate că, după ce veți simți biciul pe pielea voastră, vă veți gândi de două ori înainte să mai recurgeți la tortură, zise Zorro.

Tâlharul fu cât se poate de rapid, le sfâşie hainele, le dezgoli spatele, după care biciul zvâcni şi îi crestă adânc. Juan Ruiz urlă şi se jelui, în timp ce Ortega doar icni de durere.

— *Señor*es, eu nu nesocotesc legea, zise Zorro, aşa că voi avea grijă ca cei doi să se întoarcă în celulele lor. Nu am de gând să îi ajut să evadeze. Aşa cum v-am spus, ei nu ştiu nimic despre mine, iar eu m-am interesat de persoanele lor doar pentru că am aflat că sunt persecutați. Ne vom revedea negreşit, *Señor*es.

Zorro îl ajută pe Pedro Feliz să se ridice, îi făcu semn fetei să îl

urmeze şi îi conduse pe amândoi în celulele lor.

— Stați liniştiți, îi şopti el lui Inez. O să vă ajute cineva cât de curând.

Zorro încuie uşile de la celule şi merse grăbit de-a lungul coridorului, trecu pe lângă soldatul care îşi pierduse cunoştința şi se îndreptă către uşa de la intrare. Chiar în momentul în care ajunse în prag dădu nas în nas cu sergentul Garcia.

Întâlnirea neaşteptată îi făcu să tresară pe amândoi. Sergentul Garcia se bucura de respectul tâlharului datorită curajului său şi a îndemânării cu care mânuia sabia. Garcia jurase că avea să se dueleze cu Zorro într-o zi. Cei doi îşi scoaseră săbiile din teacă în acelaşi timp; lamele de oțel se întâlniră cu un zgomot metalic şi astfel începu lupta la lumina torței care ardea în locaşul de lângă uşă.

De această dată, sorții fură de partea lui Zorro. Sergentul fu orbit pentru o clipă de lumina făcliei.

Sabia lui Zorro țâşni înainte ca adversarul să poată para lovitura şi îl străpunse pe sergent. Garcia dădu drumul săbiei din mână şi se clătină – tocmai fusese rănit la umărul drept.

— Nu vreau să te ucid acum, zise Zorro. Oblojeşte-ți rana, Garcia, şi vom termina altădată ce am început.

Tâlharul ieşi în fugă din clădire, se duse la calul său, încalecă şi

plecă din *pueblo* ca o furtună. După o vreme, făcu un ocol şi se duse în locul unde îl aştepta Bernardo. Zorro îşi schimbă hainele într-o clipită şi redeveni Don Diego Vega, apoi Bernardo se pregăti să ascundă armăsarul negru şi să îl îngrijească.

— Totul este în ordine, prietene, zise Zorro. Mai am totuşi ceva de făcut mâine dimineață.

Don Diego se duse la casa tatălui său, care îl aştepta, şi îi povesti cele întâmplate în seara aceea. Cei doi făcură diverse planuri de acțiune şi apoi se retraseră.

Dimineața următoare, Don Diego traversă piața împreună cu tatăl său. Tânărul era îmbrăcat splendid, ca de obicei. Cei doi se îndreptară către *presidio*, salutând prieteni şi cunoştințe în drumul lor. Cu ceva timp în urmă, Don Alejandro trimisese un servitor la casa lui Juan Ruiz şi îl rugase să vină şi el la *presidio*.

Don Alejandro şi fiul său fură conduşi imediat în biroul căpitanului Ortega, unde îl găsiră pe Juan Ruiz. Cei patru se salutară cordial conform regulilor etichetei.

— *Señor*es, am venit să rezolv o problemă simplă, dar importantă, zise Don Alejandro pe un ton mândru şi distins. Am auzit că Pedro Feliz, un fost angajat de-al meu, şi nepoata sa au mari necazuri.

— Necazuri? repetă Ortega.

— Da, asta mi s-a spus. Bărbatul este bolnav şi, cu toate acestea, dumneavoastră, Juan Ruiz, i-ați dat afară din colibă, pe el şi pe nepoata sa, pentru că nu au putut să plătească chiria. Astfel arată lucrurile din exterior. Însă, adevărul este că i-ați evacuat pentru că fata nu a acceptat să lucreze ca servitoare în casa dumneavoastră.

— Don Alejandro! exclamă Ruiz.

— Nu vă sfătuiesc să ridicați glasul la mine, *Señor*, îl avertiză Don Alejandro. Aveți grijă, purtarea dumneavoastră, ca judecător şi ca om, este ruşinoasă în ochii oamenilor cinstiți. Mă mir că domnul căpitan Ortega acceptă să aibă de-a face cu domnia ta. Căpitane, am auzit că Feliz şi nepoata sa se află aici, în custodia dumneavoastră; mai mult, mi s-a spus că au fost torturați fără motiv…

— Am încercat să îi determin să îmi dea informații în ceea ce îl priveşte pe *Señor* Zorro, legea este de partea mea, îl întrerupse Ortega destul de înflăcărat.

— Dar chiar a fost nevoie să recurgeți la tortură? întrebă Don Alejandro. Domnule căpitan, mă tem că uneori sunteți prea

vehement când vine vorba de afirmarea autorității. Mă gândesc să îi trimit o petiție Excelenței Sale, guvernatorul, să îl rog să numească un nou comandant în locul dumneavoastră. Probabil că veți fi destituit şi veți cădea în dizgrație.

— Dar eu doar îmi fac datoria, Don Alejandro, zise Ortega.

— Tată, chiar trebuie să despicăm firul în patru? Este o discuție atât de obositoare, spuse Don Diego pe un ton rugător.

Tânărul îşi duse batista parfumată la nas şi căscă.

— Ai dreptate, fiule, zise Don Alejandro. Să trecem la miezul problemei. Juan Ruiz, am fost informat că ieri ați dat un ordin prin care i-ați izgonit din pueblo pe Pedro Feliz şi pe nepoata sa.

— Ați fost informat corect, Don Alejandro. Nu aveau nici o sursă sigură de venit.

— *Señor*, veți anula acest ordin numaidecât, declară Don Alejandro. Am venit să îi iau pe Feliz şi pe nepoata sa la ferma mea, unde Feliz a fost angajat şi în trecut. Mă voi ocupa personal de ei şi vor fi sub oblăduirea mea.

— În cazul acesta, nu mai pot fi acuzați de vagabondaj, recunoscu Juan Ruiz.

— Dar nu ar fi avut de ce să fie nici până acum, *Señor*! zise Don Alejandro pe un ton sever. Bărbatul acesta este grav bolnav şi dumneavoastră i-ați luat totul, puțin câte puțin, crezând că până la urmă fata va ajunge servitoare în casa dumneavoastră. Căpitane Ortega, vă cer să eliberați prizonierii chiar acum, dat fiind că domnul judecător a ridicat toate acuzațiile împotriva lor.

— Voi face cum spuneți, *Señor*, zise Ortega.

— Cât despre tortura pe care ați aplicat-o pe nedrept, îi veți plăti lui Pedro Feliz douăzeci de galbeni din propriul buzunar.

— Dar, *Señor*...

— Dacă nu, îi voi cere guvernatorului să fiți înlocuit, adăugă Don Alejandro.

— Tot ce am făcut, a fost pentru a-l prinde pe *Señor* Zorro, zise Ortega.

— Pe Zorro? Dar el nu face altceva decât să-i ajute pe cei asupriți. Domnule căpitan, ar fi mai bine dacă l-ați ignora şi ați trece cu vederea ispràvile sale. Veți răscumpăra orele de tortură aşa cum v-am cerut?

— Da, *Señor*, şi îmi voi recupera banii când voi lua recompensa oferită pentru prinderea lui Zorro.

Don Diego căscă.

— Eu nu aş fi atât de optimist dacă aş fi în locul

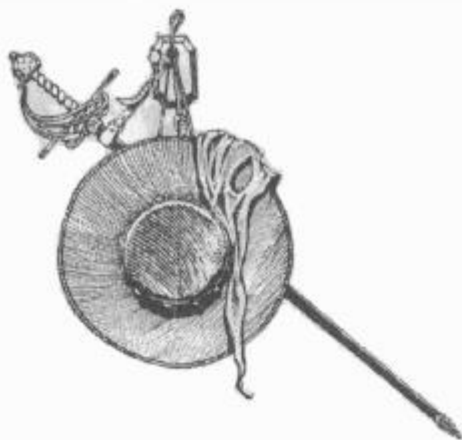
dumneavoastră, *Señor*, îl sfătui el, pentru că mă tem că va trece mult şi bine până când îl veţi prinde pe *Señor* Zorro.

— Fiţi sigur că îl voi prinde pe nemernic! răcni Ortega. Azi-noapte chiar mi-a rănit mai mulţi oameni şi l-a străpuns pe sergentul Garcia în umăr.

— Am discutat destul despre acest *Señor* Zorro! tună Don Alejandro. Domnule căpitan, eliberaţi prizonierii numaidecât, pentru a-i putea trimite la fermă cât mai curând.

— Şi luaţi şi galbenul acesta, adăugă Don Diego aruncând moneda pe masă, şi faceţi-le cinste cu un pahar de vin soldaţilor pe care spuneţi că i-a rănit Zorro. De fapt, poate ar fi mai indicat să le cumpăraţi nişte alifii pentru răni.

Don Diego căscă din nou, duse batista la nas, se ridică şi se pregăti să părăsească biroul căpitanului în urma tatălui său.

DUELUL[21]

Esteban Sánchez ajunse la hanul din piața din Reina de Los Angeles, dar apariția sa dramatică fusese anticipată până în cele mai mici detalii înainte ca acesta să fi intrat în *pueblo*.

Cu trei ore în urmă, un călăreț venise pe drumul principal şi se oprise la han pentru a anunța sosirea grabnică a stăpânului său şi pentru a-i reține cea mai bună cameră. Vestitorul nu se sfii să prezinte câteva dintre ispràvile stăpânului său.

— În Mexic, *Señor* Esteban Sánchez a fost garda de corp a unui anumit domn care este într-o funcție foarte înaltă, spuse bărbatul. Oricine se duelează cu stăpânul meu este ca şi mort. A învins şi ucis atât de mulți oameni, încât i s-a sugerat să plece undeva timp de vreun an, aşa că a venit în Alta California şi s-a stabilit în Monterey.

Puțini oameni din jurul orăşelului Reina de Los Angeles nu auziseră de Esteban Sánchez. Se ştia că sabia sa era mereu însetată de sânge. Se zicea că făcuse mai mult decât să îl apere pe cel în slujba căruia fusese în Mexic, se mai spunea şi că Sanchez

---

21 Apărută în revista *West*, mai 1945.

căuta motive de ceartă, iar, când nu le găsea, le crea din închipuirea lui.

Tot despre el, se ştia şi că era un spadasin desăvârşit, în orice caz, nimeni nu voia să îl aibă ca duşman.

Oamenii începură să se întrebe de ce venea în Reina de Los Angeles... Dacă o făcea ca să găsească pe cineva cu care să se ia la harță şi apoi să îl străpungă?

Vestea sosirii lui Esteban Sanchez se răspândi peste tot în pueblo şi ajunse şi la fermele din împrejurimi.

Sanchez intră în Reina de Los Angeles şi găsi mai mulți oameni decât ar fi fost în mod normal în piață.

Bărbatul călărea pe un cal negru superb, şi un servitor călare pe un catâr iute îl urma îndeaproape.

Servitorul acesta, la fel ca şi cel care anunțase sosirea lui Sanchez, părea să fie un bătăuş fără pereche.

Când ajunse în fața hanului, unde îl aştepta primul servitor, Esteban Sanchez îşi azvârli cât colo pelerina plină de praf şi descăleca; şaua sa era masivă şi cu ținte de argint. Sanchez era înalt, bine făcut şi purta veşminte alese. Avea obrajii supți, o privire pătrunzătoare şi părea deosebit de arogant.

— Văgăuna asta e cel mai bun han din oraş? îl întrebă el pe proprietarul corpolent care se tot închina în fața lui şi tremura ca varga de groază.

— Este o amărâtă de cocină, excelență, dar este tot ce-i mai bun de aici, răspunse hangiul. V-am pregătit camera. Veți vedea că mâncarea este bună şi hrănitoare. Am trimis să se aducă de la o fermă un vin mai bun decât cel pe care îl servesc de obicei.

— Bagajele mele vor sosi cu o căruță care ar trebui să ajungă aici înainte de lăsarea serii, zise Sanchez. Acum vreau să mă primenesc, să mă spăl după drum. Vreau sa mi se aducă imediat nişte gustări reci şi vin şi ai grijă ca cina din seara asta să fie bogată şi servită cum se cuvine.

Proprietarul făcu iar o plecăciune şi se întoarse cu spatele, pregătindu-se să-l conducă în han.

Sanchez se îndreptă cât era de înalt şi se uită urât la cei din jur care priviseră şi auziseră conversația.

Apoi dădu să îl urmeze pe hangiu.

Un *peon* stătea liniştit lângă uşă, nu era în calea lui Sanchez, dar cel din urmă alese să creadă că bărbatul îi bloca trecerea. Noul venit îl lovi fără milă cu cravaşa.

— La o parte, gunoiule! răcni el. Împuți şi aerul din jur.

Sanchez îl lovi pentru o a doua oară. Țăranul se dădu înapoi scoțând un strigăt de teamă şi durere.

Esteban Sanchez intră până la urmă în han. În camera mare mai erau câțiva bărbați care beau un pahar de vin şi jucau cărți.

Apa caldă, parfumată era pregătită pentru baia lui Esteban Sanchez. Unul dintre oamenii săi servea pe post de valet, iar celălalt dusese calul lui Sanchez în grajd, îl țesălase, îl spălase, îl adăpase şi îi dăduse de mâncare, iar acum îl ducea într-o boxă. După ce alungă amintirea drumului prăfuit şi murdar şi îşi schimbă hainele, Sánchez se întoarse în camera de zi a hanului împreună cu servitorul său personal.

Cei câțiva oameni care mai erau acolo dispărură într-o clipită, nu mai rămaseră decât hangiul şi un servitor indian care încerca să alunge muştele.

— Ce maghernițā! tună Sánchez. Ce-i ăsta, oraş fantomă? Ce afacere ai tu aici? Oare oamenii din acest *pueblo* nu beau şi nu apreciază jocurile de noroc? Mie îmi place să mă distrez.

— *Señor* Sánchez, s-ar putea ca oamenilor din oraş să le fie teamă de dumneavoastră, sugeră proprietarul.

— Să le fie teamă de mine? Dacă aş fi venit aici ca să mă iau la harță cu cineva, fii sigur că nu l-aş fi ales dintre amărâții care pierd timpul prin taverne. Eu nu îmi murdăresc sabia cu sânge mizer, *Señor*.

Avea sabia la brâu. Hangiul aruncă o privire spre ea. Garda şi teaca erau bătute cu pietre prețioase.

Proprietarul se cutremură când se gândi la acea sabie, care, dacă era adevărat ce se spunea, curmase atât de multe vieți.

Sánchez bău un pocal de vin, strâmbă din nas, apoi bătu din palme şi îl chemă pe unul dintre oamenii săi.

— Mergem la *presidio*, ca să-i prezint omagiile mele comandantului, hotărî Sánchez.

Presidio-ul şi barăcile soldaților nu erau departe de han. Esteban Sánchez se duse pe jos până acolo, însoțit de servitorul său care merse cu un pas în urma sa. Ora siestei tocmai trecuse, şi oamenii ieşiseră la plimbare în piață ca să ia o gură de aer.

Orăşenii îl urmăriră pe arogantul Sánchez şi îl văzură lovind cu piciorul un indian care se apropiase prea tare de el.

— Stai să audă *Señor* Zorro cum se poartă omul acesta... şopti cineva.

Se spunea că misteriosul *Señor* Zorro era neîndurător cu cei care maltratau sau persecutau indienii sau țăranii. Se părea că

avea ciudata convingere că şi ei erau oameni şi că aveau şi ei drepturi. Lui *Señor* Zorro îi plăcea să îngenuncheze oameni asemeni acestui ucigaş necruţător, mândru şi arogant care tocmai sosise în oraş.

Când ajunse la presidio, Sánchez se prezentă în faţa sergentului Manuel Garcia, ceru să îl vadă pe comandant şi fu dus numaidecât la căpitanul Ortega, care îl primi în biroul său. Căpitanul se ridică şi făcu o plecăciune în clipa în care Sánchez intră pe uşă.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, *Señor*, zise Ortega încercând să-l flateze. Sunt deosebit de bucuros că am ajuns în sfârşit să vă cunosc. Sunt la dispoziţia dumneavoastră dacă vă pot fi de folos cu ceva. Sunteţi în trecere?

— Am venit aici cu treburi importante, domnule căpitan, îl informă Sánchez. Credeţi cumva că aş fi făcut atâta drum până în locul acesta uitat de lume numai de plăcere?

Sánchez scoase un act oficial şi îl aruncă pe masă între el şi căpitan. Ortega îl despături, îl citi şi făcu ochii mari.

— Deci aşa stau lucrurile? întrebă el.

— Aşa stau lucrurile, căpitane Ortega. Guvernatorul a decis că acest *Señor* Zorro este prea priceput pentru dumneavoastră şi oamenii pe care îi aveţi în subordine. Vrea ca ticălosul să fie prins o dată pentru totdeauna. Aşa că am fost trimis aici pentru a îndeplini o misiune specială.

— Vreţi să-l ucideţi? întrebă Ortega.

— Trebuie să reuşesc să intru în conflict cu el şi să îl provoc la duel, îi explică Sánchez. Mă voi lupta cu el, dar nu îl voi ucide. Îl voi răni destul de grav cât să nu se mai poată apăra; mi s-a spus că trebuie să fie spânzurat în public. Guvernatorul vrea să-l dea drept exemplu. După ce îl voi răni, vă veți ocupa dumneavoastră de el. Jumătate din recompensa pentru prinderea lui o veți primi dumneavoastră şi cealaltă jumătate o veți împărți cu ceilalți soldați.

— Ah! zise Ortega scânteindu-i ochii. Mă temeam că nu se va mai oferi recompensa.

— Puteți să luați voi toată suma. Eu sunt plătit pentru asta, spuse Sanchez. Mă tem că cel mai greu va fi să îl întâlnesc pe acest *Señor* Zorro şi să mă lupt cu el. Trebuie să fac ceva ca să-l determin să iasă din ascunzătoare, poate chiar să-l tachinez în public. S-ar putea să vrea să evite să se dueleze cu mine dat fiind că sunt un spadasin renumit.

— Eu sunt de părere că nu va îndrăzni să refuze o provocare publică la duel, răspunse Ortega. Ar risca să îşi piardă prestigiul. Cei pe care pretinde că vrea să îi ajute ar crede că este un laş şi s-ar întoarce împotriva lui.

— Voi trece la fapte chiar azi, zise Sanchez. Nu trebuie să lăsăm impresia că am fi prieteni buni, pentru că Zorro ar putea bănui că este vorba despre o capcană. Eu o să vă țin la curent cu ultimele evenimente, şi dumneavoastră mă anunțați dacă apare ticălosul. Nu vreau să se ştie de ce am venit aici. Vreau să îmi îndeplinesc misiunea şi să mă întorc la Monterey cât mai curând, unde este o *Señorita* care mi-a trezit interesul. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Prea bine, *Señor*, răspunse Ortega zâmbind şi arătându-şi dinții albi.

Pe parcursul următoarelor câteva zile, *Señor* Sanchez făcu tot posibilul să fie cât mai nesuferit.

Țăranii şi indienii învățară să stea departe de el pentru că acesta era mereu pregătit să îi lovească ori cu cravaşa, ori cu piciorul dacă se nimereau să fie pe lângă el.

Esteban Sanchez petrecu fiecare seară jucând zaruri şi cărți cu negustorii şi călătorii care înnoptau la han, însă nu intră în conflict cu nici unul dintre ei. Servitorilor indieni de la han le era frică să îl servească, încât proprietarul fu nevoit să o facă el însuşi, lăsând impresia că era o dovadă în plus de respect.

Într-o seară, la un moment dat, se strânse multă lume în tavernă. *Señor* Esteban Sanchez stătea la masa lungă din dreptul ferestrei deschise şi era ocupat cu jocurile de cărți. Printre cei de acolo se numărau şi mai mulți soldați. Căpitanul Ortega era la masa unde se jucau cărți, cu Sánchez, iar *presidio*-ul rămăsese în grija sergentului Garcia.

Don Diego Vega intră în han cu paşi măsurați, târşâindu-şi picioarele şi căscând aşa cum îi stătea în caracter. Era îmbrăcat la fel de frumos ca de obicei şi mergea oarecum încovoiat, de parcă ar fi purtat în spate o corvoadă, în loc să stea cu umerii drepți ca un caballero semeț.

Când Don Diego intră, mai mulți oameni de rang inferior îşi plecară frunțile în fața lui în semn de respect. Don Diego se îndreptă spre tejghea, spre colțul camerei, unde hangiul avea produse speciale pentru clienții de seamă.

— Cine mai este şi papițoiul acela? îl întrebă Sánchez pe căpitanul Ortega.

— Este Don Diego Vega, fiul lui Don Alejandro, şopti Ortega. Este un ghimpe în coasta tatălui său! Până şi moluştele sunt mai pline de viață decât el. Toată lumea face glume pe seama lui, dar toți îl tratează cu respect pentru că tatăl său este un om foarte influent.

— Vreau să vorbesc cu el, zise Sánchez.

Esteban Sánchez ignoră protestele lui Ortega, se ridică şi se apropie de tejghea urmat îndeaproape de căpitan. Hangiul făcea plecăciune după plecăciune şi îşi freca mâinile entuziasmat pentru că Don Diego venea rar la taverna sa şi fiecare vizită a acestuia era un eveniment de seamă care onora hanul şi îi creştea prestigiul.

— Aş vrea un borcan de miere din aceea deosebită, *Señor*, îi spuse Don Diego proprietarului. Seara îmi place să savurez o

porție de tortillas[22] reci cu miere în timp ce citesc operele poeților.

Hangiul luă un borcan de pe raft şi zise:

— Mierea aceasta este din polen de salvie sălbatică, îi explică el. Cele câteva borcane pe care le am mi le aduce cineva care locuieşte la marginea deşertului.

Don Diego căscă din nou şi puse o monedă pe tejghea. Luă borcanul de miere şi se întoarse să se uite în jur. Chiar atunci apăru Esteban Sanchez lângă el.

— Dumneavoastră sunteți Don Diego Vega, nu-i aşa? spuse Sanchez. Am aflat de la căpitanul Ortega. Sunt pentru scurt timp în Reina de Los Angeles şi mă bucur că am avut ocazia să vă cunosc. Mă numesc Esteban Sanchez.

Don Diego îl privi cu răceală.

— V-am întrebat eu cumva cum vă numiți, *Señor*? zise el.

— Nu îmi place atitudinea dumneavoastră, *Señor*, exclamă Sanchez. Nu sunt obişnuit să fiu tratat grosolan.

— Poate pentru că nu aveți de-a face decât cu oameni care se tem de dumneavoastră, spuse Don Diego. V-am auzit numele pomenit în repetate rânduri şi ştiu câte ceva despre trecutul dumneavoastră. Sunteți un ucigaş plătit, dacă nu mă înşel.

— *Señor*! răcni Sanchez. Nu îmi testați răbdarea, pentru că altfel vă voi provoca la duel, indiferent dacă sunteți un hidalgo sau nu.

[22] *Tortillas* (span.) – turtițe. (N. tr.).

— Să mă provocați pe mine la duel, *Señor*? Don Diego schiță un zâmbet. Dați-mi voie să vă spun că un om de rangul meu nu își încrucișează sabia cu cei de teapa dumneavoastră, *Señor*.

— În acest caz poate că norocul este de partea dumneavoastră.

— *Señor* Sánchez, se știe că ați ucis destul de mulți nefericiți, continuă Don Diego, dar o vorbă veche zice că: Pentru fiecare sabie bună există una și mai bună. *Señor*, în Mexic ați întâlnit fără îndoială adversari de excepție. Mă tem că aici, în Alta California, vă veți pierde îndemânarea pentru că foarte greu veți găsi dușmani pe măsura priceperii dumneavoastră. Mă rog, în afara cazului în care acest *Señor* Zorro ar...

— Ce-i cu el? întrebă Sánchez repede.

— Este un fel de tâlhar la drumul mare, sau cel puțin așa susțin cei de la putere. Domnul căpitan Ortega și sergentul Garcia și-au încrucișat săbiile cu el, dacă nu mă înșel. Domnul comandant, aici de față, poate să vă spună mai multe despre acest individ. Nu ar fi exclus ca tâlharul să vă pună în încurcătură, *Señor*.

— Zorro? Niciodată! Nemernicul nu și-a arătat fața de când am venit eu în Reina de Los Angeles. Nu mă îndoiesc de faptul că trebuie să aibă motivele lui. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să mă duelez cu acest ticălos fără pereche. Dar cum și unde să-l găsesc?

— Eu nu am de unde să știu, *Señor*, zise Don Diego zâmbind. Însă se zice că *Señor* Zorro îi atacă pe cei care se poartă urât cu țăranii și indienii. Știți, *Señor*, s-ar putea să apară dacă faceți și dumneavoastră la fel...

— Individul acesta este mai degrabă o legendă decât un om în carne și oase, declară Sánchez destul de tare cât să îl audă toată lumea din tavernă. A avut noroc de câteva ori și acum oamenii cred că este un spadasin iscusit. Aici și acum, doresc să fac cunoscut faptul că îl provoc la duel. Dacă va refuza provocarea înseamnă că este un laș prefăcut. Dacă este cineva aici care îl cunoaște, aveți grijă ca aceste cuvinte să ajungă la urechile lui.

Sanchez se întoarse furtunos la masa unde se jucau cărți însoțit de căpitanul Ortega. Don Diego Vega luă borcanul de miere și părăsi taverna liniștit.

Mai trecură câteva zile, timp în care Esteban Sanchez se plimbă prin oraș cu o falcă-n cer și una-n pământ, acuzându-l pe *Señor* Zorro că ar fi fost un laș, maltratând toți indienii și țăranii care îi ieșiră în cale.

Don Diego Vega fu asaltat de istorisirile faptelor josnice ale lui

Sanchez şi, într-o după-amiază, după ora siestei, se consultă cu tatăl său, Don Alejandro.

— Fiule, este limpede că acest Esteban Sanchez a devenit o pacoste, zise Don Alejandro. Am auzit că azi-dimineață a bătut un biet *peon* până când şi-a pierdut cunoştința. Oriunde se duce nu face altceva decât să strige în stânga şi în dreapta că lui *Señor* Zorro îi este teamă să se dueleze cu el.

— Îi place să se audă vorbind, recunoscu Don Diego.

— Cât despre Zorro, fiule... am auzit diverse zvonuri. Oamenii au început să spună că Zorro ar trebui să îl pedepsească pe Sanchez pentru că maltratează indienii şi bieții *peoni* şi mai spun că este evident că Zorro nu face nimic pentru că se teme de el.

— Tată, vrei să spui că lumea crede că Zorro este un laş?

— Aşa se pare, fiule. Când se obişnuiesc oamenii cu o idee, trebuie să te chinui mult şi bine ca să-i faci să o uite. Se ştie că individul acesta, Sanchez, este un spadasin iscusit şi este posibil ca lumea să creadă că lui Zorro chiar îi este teamă de el.

Don Diego surâse şi ridică privirea spre servitorul care intră în cameră. Era Bernardo, omul de încredere al lui Don Diego, care îi adusese un *serape*[23] pe care să şi-l pună pe umeri.

Doar trei oameni ştiau că Diego şi *Señor* Zorro erau una şi aceeaşi persoană, că Don Diego uita uneori de letargia sa caracteristică şi călărea unde era nevoie de el folosindu-şi spada pentru a-i ajuta pe cei lipsiți de apărare.

Tatăl său era una dintre aceste trei persoane. Bernardo era a doua, dar servitorul indian era mut şi nu putea să divulge nimănui secretele pe care le ştia şi oricum nu ar fi spus nimic chiar dacă ar fi avut glas. Al treilea om era bătrânul *Fray* Felipe, de la misiunea San Gabriel, care era duhovnicul lui Diego, aşa că nici el nu avea să spună nimănui.

— Tată, spuse Diego, ca să audă şi Bernardo, cred că Esteban Sanchez a fost trimis aici ca să îl omoare pe Zorro. L-am urmărit şi l-am ascultat cu atenție. Petrece foarte mult timp discutând între patru ochi cu Ortega şi par să pună ceva la cale împreună.

— Este cat se poate de posibil, fiule.

— Am auzit că este un bun spadasin. Nu îmi fac griji pentru Zorro din punctul acesta de vedere; dar, dacă mă tem de ceva, mă tem de o capcană. Cine ştie, oare nu se va trezi înconjurat de

[23] *Serape* (engl.) – un fel de şal lung, viu colorat, dintr-un material gros purtat mai ales de bărbați în Mexic şi în America de Sud. (N. tr.).

soldați dacă se va duela cu Sanchez şi va reuşi să îl învingă?!

— Într-adevăr, nu este exclus să fie o capcană, recunoscu înțeleptul Don Alejandro.

— Dar Zorro trebuie să facă ceva chiar acum, tată. Ştiu că oamenii au început să vorbească. Nu trebuie să se îndoiască de Zorro.

— Fiule, hai să cădem de acord în privința unui lucru, zise Don Alejandro, individul acela este un pericol, aşa că eu nu îți pot da nici un sfat. Tu eşti cel care trebuie să decidă. Tot ce pot să-ți spun este că vei avea brațul mai puternic pentru că lupți în numele dreptății.

— M-am hotărât, spuse Don Diego. Zorro îl va înfrunta pe acest ucigaş lăudăros.

Don Alejandro oftă uşurat, iar Bernardo scoase un sunet gutural care arătă că era mulțumit.

— Trebuie să mă joc cu nemernicul acesta, continuă Diego. Trebuie să îl aduc în pragul nebuniei şi să îl înfurii la culme. Apoi va trebui să găsesc un loc unde să ne putem duela de pe poziții egale.

Diego îi porunci lui Bernardo ce să facă, iar servitorul plecă numaidecât să îşi îndeplinească sarcina.

În noaptea aceea, Diego ieşi pe ascuns din casă şi se duse la o anumită colibă unde îmbrăcă hainele negre ale lui *Señor* Zorro peste veşmintele de zi. Îşi puse masca şi pălăria neagră şi se asigură că pistolul era încărcat şi că sabia stătea lejer în teacă. Nu

intenționa să se dueleze în seara aceea, dar era mai bine să fie pregătit şi pentru această variantă.

Orăşelul era din ce în mai tăcut. La tavernă oamenii beau şi jucau cărți, iar cel care stătea de strajă se plimba prin piață încercând să rămână treaz. La *presidio*, majoritatea soldaților adormiseră deja, iar cei care păzeau intrarea erau şi ei destul de liniştiți.

Zorro goni în noapte de-a lungul drumului principal călare pe armăsarul său negru şi intră în oraş dinspre nord. Calul său împrăştie indienii desculți strânşi în fața hanului. Aruncă o piatră înfăşurată într-o hârtie pe fereastra de deasupra mesei de joc. O clipă mai târziu mascatul nu mai era acolo, iar tropotele calului său abia dacă se mai auzeau în depărtare.

Piatra lovi un candelabru care căzu la câțiva metri de Esteban Sanchez, acesta fu primul care citi mesajul. Sánchez răcni furios şi aruncă foaia pe masă ca să o citească şi ceilalți:

Esteban Sánchez este un ucigaş şi un laş şi maltratează indieni şi țărani care sunt lipsiți de apărare în fața lui. Aş vrea să îl înfrunt în luptă dreaptă şi să îl pedepsesc, dar cum? Cum şi unde ne-am putea duela fără ca Ortega şi soldații săi să îi vină în ajutor lui Sánchez? Vreau ca Sánchez să îşi prezinte punctul de vedere în această privință şi cuvintele sale vor ajunge negreşit la urechile mele.

Zorro.

— Nimic nu mi-ar făcea mai mare plăcere decât să îmi încrucişez sabia cu acest nemernic, declară Sánchez măsurând camera în lung şi-n lat sub privirile atente ale celorlalți. O să-l străpung, o să-i dau jos masca şi o să-i dezvălui identitatea în fața lumii întregi. Dacă îl cunoaşte vreunul dintre voi, să-i transmiteți întocmai ce am spus.

Noaptea târziu, Esteban Sánchez găsi încă un mesaj pe canapea când se retrase în camera sa. Iată care era acest mesaj:

Veniți mâine dimineață pe drumul spre San Gabriel, Señor, şi poate ne vom întâlni.

Zorro.

Sánchez le arătă biletul celor doi servitori şi apoi îl trimise pe unul dintre ei să i-l ducă lui Ortega.

Căpitanul porni numaidecât spre han şi îl vizită pe Sánchez în camerele sale, având grijă să nu fie văzut.

— Dacă vă va contacta, al nostru este nemernicul, declară Ortega. Înainte să se crape de ziua o să-l trimit pe sergentul Garcia cu câțiva soldați să ocupe pozițiile de-a lungul drumului. Vor sta ascunşi şi vor fi gata să acționeze când se va da alarma.

Dimineața următoare Esteban Sánchez încalecă şi ieşi din oraş. Unul dintre servitori călărea în fața lui pe un catâr, iar celălalt îl urma la o distanță mică.

Sánchez nu se grăbea, privea mereu în stânga şi în dreapta, ca şi când s-ar fi aşteptat la o ambuscadă. Cerceta cu privirea sa iscoditoare fiecare pâlc de copaci şi fiecare zonă cu tufişuri.

În drumul său trecu pe lângă nişte soldați care stăteau la pândă, însă nu găsi nici urmă de *Señor* Zorro. Sánchez se întoarse la han după ce mersese tocmai aproape de misiunea din San Gabriel.

— Ticălosul acesta de Zorro mi-a trimis un mesaj în care îmi spunea că aveam să ne întâlnim în dimineața aceasta pe drumul spre San Gabriel, le spuse Sánchez celor din tavernă. Dar laşul nu a ieşit din ascunzătoare, fără îndoială că s-a răzgândit în ultimul moment. Data viitoare o să-i tai urechile. Sunt pregătit să îi ofer o recompensă generoasă celui care îmi poate spune cum pot să îl contactez pe Zorro.

În seara aceea, pe la miezul nopții, când taverna era raiul jocurilor de noroc şi gâtlejurile erau din ce în ce mai uscate, se auziră tropote – Zorro intră din nou în oraş ca o furtună. O a doua piatră fu aruncată pe fereastră. Un bărbat desfăcu hârtia în care era înfăşurată, citi mesajul şi i-l dădu mai departe lui Sanchez:

În dimineața aceasta, ucigaşul plătit a sosit la locul de întâlnire însoțit de cei doi bătăuşi care îl servesc, unul călărea în fața lui şi celălalt în spate. Mai mult, de-a lungul drumului erau soldați care stăteau la pândă. Ce duel este acela când trebuie să lupți împotriva unei mici armate? Esteban Sanchez a dovedit că este un laş şi că nu este demn de sabia mea.

Zorro.

Sanchez se mânie la culme şi începu să se plimbe prin cameră.

Indienii avură grijă să stea departe de el, iar cei din tavernă plecară unul câte unul de teamă să nu fie implicați într-o gâlceava care să se termine cu vărsare de sânge.

Pe parcursul următoarelor două, trei zile, Sanchez observă că lumea se uita chiorâş la el. Ştia că se spunea că nu fusese corect din partea lui să se fi dus să se întâlnească cu Zorro când soldații puseseră la cale o ambuscadă.

— Cum pot să îl întâlnesc pe acest ticălos? strigă el. Cum să-l fac să iasă din vizuină? Vreau să ne încrucişăm săbiile în luptă dreaptă. Nu caut să câştig prin înşelăciune. Este adevărat că în ziua aceea erau soldați de-a lungul drumului, dar numai pentru că domnul căpitan le dăduse ordine să îl prindă pe Zorro oricând se ivea ocazia. Aş vrea ca Zorro să ştie că sunt pregătit să îl întâlnesc singur oricând.

Zorro păstră tăcerea pentru încă două zile. Esteban Sánchez bătu oraşul în lung şi-n lat, vărsându-şi mânia pe indieni şi țărani de câte ori avea ocazia, se plimbă prin piață la ora siestei şi fu ignorat de cetățenii de seamă. Sánchez continuă să susțină sus şi tare că misteriosul Zorro era un laş căruia îi era teamă să se dueleze cu el.

Oamenii începură să şuşotească nemulțumiți pe la colțuri. Don Diego Vega află ce îi neliniştea, se întrebau de ce nu îl pedepsea *Señor* Zorro pe acest om crud şi arogant. Oare chiar era posibil ca Zorro să se teamă de Sánchez?

— A sosit momentul. Duelul va avea loc în după-amiaza aceasta, îi spuse Don Diego tatălui său.

— Ai un plan, fiule?

Diego încuviință din cap, apoi bătu din palme şi îl chemă pe Bernardo. Don Alejandro se asigură că nu mai era nimeni în jur.

— Bernardo, Zorro trebuie să se ocupe de un nemernic astă-seară, zise Don Diego. Se pare că singurul loc unde mă pot întâlni cu acest Sánchez este taverna. Mă voi înfățişa înaintea lui când nu vor fi soldați prin preajmă. Tu vei avea o sarcină foarte importantă.

Bernardo scoase un sunet înfundat, din gât, iar ochii îi scânteiară la auzul acestor cuvinte.

— Va fi ceață la noapte, continuă Don Diego. Luna va rămâne în nori şi vizibilitatea va fi redusă. Bernardo, tu vei rămâne cu catârul tău lângă zidul curții interioare a hanului. După ce voi isprăvi ce am de făcut, voi ieşi din tavernă şi tu vei goni ca vântul ca să se creadă că Zorro a fugit călare.

Bernardo dădu din cap aprobator. Nu era prima dată când

puneau la cale astfel de aventuri.

— Nu voi avea nevoie de armăsarul negru în seara asta, adăugă Diego. Dar, după ce o să duci catârul la grajduri, va trebui să te întorci la han, ca să iei hainele lui Zorro de lângă zidul curții interioare.

Bernardo încuviință din nou din cap şi se retrase. Don Diego luă o înghițitură de vin.

— Să fii cu băgare de seamă, fiule, spuse Don Alejandro. Esteban Sanchez este un nemernic şi un ticălos, dar este şi un expert în mânuirea săbiei. Va fi un duel diferit de cele pe care le porți de obicei.

— Voi arăta tot ce ştiu, tată.

— Mă voi duce la capelă şi mă voi ruga pentru tine.

— Îți mulțumesc, tată. Să ştii că nu intenționez să îl ucid pe ticălos.

— Dacă îl laşi în viață, rana i se va vindeca şi va trebui să îl înfrunți cu altă ocazie, iar când se va întrema va fi la fel de neîndurător cu indienii şi cu țăranii.

— Dar pentru un spadasin iscusit nu există pedeapsă mai gravă decât să sufere o rană care să îl împiedice să mai mânuiască sabia, zise Diego. O tăietură aplicată strategic la brațul drept ar pecetlui ultimul său duel.

Chiar înainte de lăsarea întunericului, se lăsă o ceață deasă dinspre ocean. Peonii şi indienii stăteau liniştiți în colibele lor.

Don Diego citi poezii până când se făcu ora când hotărâse că avea să treacă la acțiune. Când sosi momentul, îi făcu semn lui Bernardo. Cei doi ieşiră pe furiş din casă şi se duseră la coliba unde erau ascunse hainele lui Zorro.

— Bernardo, ia-ți catârul şi du-te la han, spuse Zorro în şoaptă, în timp ce se îmbrăca. Ai grijă să nu fii văzut. Contez pe tine, Bernardo.

Servitorul încuviință din cap şi părăsi coliba. Don Diego îşi puse costumul lui Zorro, masca neagră, îşi pregăti pistolul şi sabia, după care plecă şi el.

Aerul era foarte umed din cauza cetii, iar în jurul pieței se instalase o lumină difuză. *Señor* Zorro mergea cu paşi măsurați, fiind atent la cel mai mic sunet. Se strecură pe lângă colibele de chirpici ale unor indieni, ocoli piața şi ajunse în spatele hanului.

Zorro cântărea situația necontenit, ştia că Esteban Sánchez era un spadasin desăvârşit, în ciuda firii sale josnice. *Señor* Zorro avea să fie nevoit să recurgă la toată priceperea sa pentru a scăpa teafăr

şi nevătămat din această încercare.

Mascatul se opri după colț, în dreptul tavernei joase, se uită în jur şi ciuli urechile. De partea cealaltă a pieței, un individ amețit de băutură se ducea spre casă şi cânta cât îl țineau plămânii. În fața hanului nu era priponit nici un cal, nu erau şanse ca vreun trecător să se nimerească pe acolo şi să vadă o siluetă strecurându-se pe lângă peretele tavernei.

Zorro aşteptă până când fu sigur că Bernardo şi catârul său ajunseră la locul stabilit. Se apropie de indian şi îi şopti:

— Ai grijă, Bernardo. Când o să-ți dau semnalul va trebui să goneşti ca un nebun, să te opreşti la fermă, să laşi catârul la grajduri şi apoi să te întorci aici pe jos ca să îmi iei costumul şi sabia, pe care le voi lăsa în acest loc, lângă perete, dacă totul se va desfăşura conform planului.

Bernardo arătă că înțelese ce avea de făcut, iar Zorro plecă mai departe în noapte. Tâlharul se apropie de o fereastră deschisă şi se opri lângă ea pentru a asculta ce se vorbea în tavernă.

Cât de curând, distinse vocea răspicată a lui Esteban Sanchez.

— Hangiu, încă un rând de vin! răcni Sanchez. Noaptea asta este una dintre acelea care trebuie petrecute în fața paharului. Ceața ne-a uscat gâtlejurile. Adu şi o bucată de friptură rece şi un cuțit. Putem să bem, să mâncăm şi să jucăm zaruri în acelaşi timp.

Zorro se uită pe fereastră cu mare băgare de seamă. Sanchez stătea în capul mesei de joc alături de nişte negustori care veniseră pe drumul principal. Câțiva pierde-vară stăteau pe băncile din colț, unde proprietarul servea cel mai ieftin vin şi, fără îndoială că, sperau că Sanchez avea să le facă şi lor cinste.

Zorro se lăsă în jos, se duse în partea cealaltă a ferestrei şi se uită în partea opusă a camerei mari. Un servitor indian ştergea nişte pahare în spatele tejghelei, iar un altul adusese un nou burduf cu vin.

Uşa de la bucătărie se deschise la perete şi un indian aduse un platou imens cu o halcă de friptură rece, pe care îl duse la capătul mesei unde se jucau cărți. Toată lumea observă că în ochii servitorului se citea neliniştea.

Indianul puse platoul pe colțul mesei, apoi cuțitul de tăiat carne, o pâine imensă, pietroasă şi o porție mare de tortillas. Farfuria cu tortillas fu cât pe ce să alunece, dar servitorul o prinse chiar la timp şi atinse din greşeală brațul lui Sánchez.

— Vrăjitorule! răcni Sánchez. Imbecil neîndemânatic ce eşti!

Sánchez sări în picioare şi îl lovi atât de tare pe servitor încât acesta se izbi de colțul căminului. Îl înşfacă de umeri pe indian înainte ca amărâtul să apuce să fugă, îl ridică de pe podea şi îi dădu un pumn în nas, doborându-l la pământ.

— Pleacă, târăşte-te, gunoiule, piei din ochii mei! tună Sánchez. Du-te şi spune-i prietenului tău, *Señor* Zorro, că am şters cu tine pe jos! Aş şterge pe jos şi cu laşul de Zorro dacă aş avea ocazia să-l înfrunt.

— Poftiți ocazia pe care o doriți, *Señor*! zise cineva din prag.

Zorro văzuse ce pățise indianul, plecase de lângă fereastră şi se strecurase repede până la uşa de la intrare pe care o închisese deja în urma lui.

În acest timp, un bărbat care venea la han dinspre partea cealaltă a pieței îl văzu pe mascat la lumina ferestrei şi se duse imediat să dea alarma la *presidio*, sperând că avea să primească o parte din recompensă.

Strigătul lui Zorro fu urmat de un moment de tăcere. Servitorul indian, care aproape că îşi pierduse cunoştința, nu mai icni şi se târî încet pe lângă perete cu o licărire mândră în ochi. Bărbații care stăteau pe băncile din colț şi cei de la masa de joc rămaseră încremeniți.

Esteban Sanchez se sprijini de peretele de chirpici şi se aplecă puțin zicând:

— Tu eşti ticălosul căruia i se spune *Señor* Zorro?

— Mi se spune *Señor* Zorro, însă nu sunt câtuşi de puţin un ticălos, *Señor*. Eu doar îi ajut pe cei lipsiţi de apărare, asemeni indianului pe care tocmai l-aţi bătut. Sunt un *caballero*, *Señor*, şi nu sunteţi demn de tăişul săbiei mele. Cu toate acestea, oamenii ca dumneavoastră trebuie pedepsiţi.

— Şi să înţeleg că tu ai de gând să mă pedepseşti, *Señor*? întrebă Sánchez râzând.

— Nu văd ce m-ar putea împiedica. Sunteţi un laş, *Señor*. Maltrataţi oamenii neajutoraţi şi până acum aţi ucis spadasini inferiori dumneavoastră. Am venit aici pentru a vă înfrunta şi mi-am asumat riscul unei ambuscade. Una dintre brutele care vă slujesc este în colţul acela, observ.

— Va fi o luptă dreaptă! răcni Sánchez. O să te străpung şi o să-ţi dau jos masca. Nu va interveni nimeni.

— Voi avea grijă să nu fie nici o intervenţie, răspunse Zorro. Mă voi duela ţinând pistolul în mâna stângă şi îl voi folosi împotriva oricui încearcă să mă atace. Scoateţi-vă sabia din teacă, *Señor*, dacă aveţi curajul.

Proprietarul hanului îşi frângea mâinile în spatele tejghelei, iar ceilalţi bărbaţi se ridicară repede şi se lipiră de pereţi. Esteban Sánchez scoase un urlet de mânie şi îşi scoase sabia, Zorro îi urmă exemplul în tăcere.

Camera era scăldată în lumina stranie a torţelor cu seu, iar podeaua de pământ bătătorit era perfect netedă. Săbiile se încrucişară cu un zgomot metalic.

Începu duelul!

Cei doi fură destul de precauți la început, încercând să își descopere adversarul. Însă Sanchez voia să pună capăt luptei cât mai curând. Victoriile sale numeroase îl făcuseră să fie prea încrezător. Lovi din ce în ce mai repede şi imprimă un ritm alert.

Zorro se dădu puțin înapoi, se întoarse spre stânga şi spre dreapta şi pară atacurile violente ale lui Sanchez până când acestea începură să scadă în intensitate. Mascatul se obişnui cu mişcările adversarului său şi cu tehnica acestuia de luptă. *Señor* Zorro făcu un pas înapoi, apoi într-o parte şi ajunse într-o poziție în care îi era favorabilă lumina.

Acum fu rândul lui Zorro să comande ritmul duelului. Sabia sa țâşni şi scânteie la lumina făcliilor.

Señor Zorro îl făcu pe Esteban Sanchez să se retragă într-un colț, iar cel din urmă se trezi parând, înfricoşat, lovituri fatale.

Pe chipul lui Sanchez apăru broboane de transpirație, care sclipeau în lumină. Fața bărbatului deveni impasibilă, ca o mască. Sanchez ştia că îşi întâlnise egalul, poate chiar un spadasin superior lui, şi, pentru prima dată, îl încercă un sentiment de teamă.

— Luptă, laşule! strigă Zorro din spatele măştii. Luptă, ucigaş plătit ce eşti! Ai fost trimis în Reina de Los Angeles ca să mă omori, nu-i aşa?

— Şi asta şi am de gând să fac! răspunse Sanchez cu sălbăticie.

Esteban Sanchez atacă în forță, dar Zorro se așteptase la asta; mascatul se dădu puțin înapoi și pară rapid. Săbiile se încrucișară într-o simfonie de lovituri de oțel. Apoi, spada lui Zorro țâșni, lovi, se răsuci și oțelul se înroși dintr-odată. Esteban Sanchez se sprijini de peretele din spatele său și urlă de durere.

— Aș fi putut să te ucid, ticălosule, strigă Zorro, fiind atent și la cei din jur. Dar este mai bine așa. Nu vei mai putea să mânuiești sabia. Nu vei mai ucide pe nimeni în duel. Nu vei putea să-ți folosești brațul, mușchii se vor atrofia și...

Ușa se deschise la perete... Zorro îl văzu cu coada ochiului pe sergentul Manuel Garcia intrând cu câțiva soldați după el. În același timp se deschise și ușa de la bucătărie, și căpitanul Ortega apăru însoțit de câțiva soldați la rândul său. Veniseră imediat ce aflaseră că Zorro era în oraș de la bărbatul care îl văzuse pe mascat intrând în han.

— Se pare că până la urmă nu este o luptă dreaptă... constată Zorro.

Soldații se lăsară în jos și îl atacară din toate părțile. Zorro trase, și glontele trecu pe deasupra capului sergentului Garcia și se afundă în zidărie. *Señor* Zorro azvârli pistolul direct spre Ortega, se întoarse brusc și se dădu înapoi, pentru ca apoi să sară pe fereastră.

— După el! strigă Ortega.

Între timp, Zorro fugi pe lângă zid până în locul unde aștepta Bernardo călare pe catâr. Tâlharul scoase un țipăt triumfător și Bernardo porni imediat la galop.

Soldații auziră tropotele când ieșiră furioși din tavernă. Ortega le strigă să se ducă să își ia caii și să pornească pe urmele mascatului. În spatele hanului, Zorro își dădu jos costumul negru și îl lăsă lângă zid de unde avea să-l ia Bernardo mai târziu, puse spada în același loc și apoi înconjură clădirea târșâind picioarele.

Ieși din întuneric și intră în conul de lumină din dreptul ușii hanului. Acum răsufla în ritm normal.

Cel care apăru în prag fu Don Diego Vega; stătea puțin cocoșat și, ca de obicei, părea dezgustat de lumea în care trăia.

Don Diego intră în cameră. Sánchez stătea în capul mesei, servitorii săi încercând să-i bandajeze brațul. Soldații ieșiseră imediat după *Señor* Zorro și nu se mai întorseseră.

Proprietarul hanului se tot plimba prin cameră, frângându-și mâinile și tânguindu-se.

— Cărui fapt se datorează această stare de agitație generală?

întrebă Don Diego plictisit.

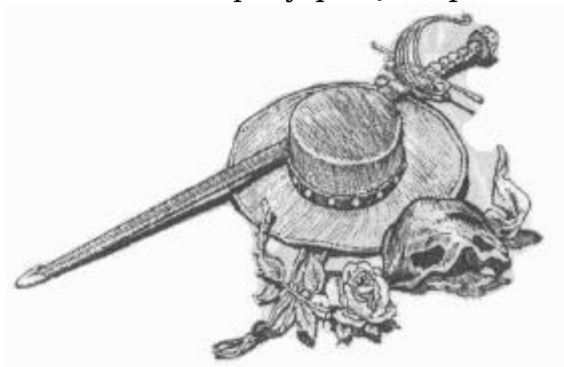
— Zorro a fost aici. S-a duelat cu *Señor* Sánchez, se vaită hangiul, chiar aici, în hanul meu.

Don Diego se duse încet spre masă şi îl privi în ochi pe Esteban Sánchez; acesta era deosebit de palid şi i se citea durerea pe chip.

— *Pentru fiecare sabie bună există una şi mai bună,* îi reaminti Don Diego.

Diego se întoarse şi îi făcu semn proprietarului să se apropie.

— *Señor*, încearcă să te calmezi atâta timp cât să te ocupi de umila mea comandă, îi porunci el. Am înfruntat întunericul şi ceața pentru că aş vrea să mai cumpăr un borcan de miere din aceea specială. Te rog să mă serveşti fără întârziere ca să mă pot întoarce acasă cât mai repede şi să îmi continui lectura. Tocmai mi-a sosit o culegere nouă de poezii din Spania şi am descoperit nişte versuri încântătoare despre *faptă şi răsplată.*

O CAPCANĂ PENTRU ZORRO[24]

Pe timpul nopții se lăsase o ceață deasă care venise dinspre ocean şi fusese purtată de vânt tocmai până în canioanele din Alta California. În cele din urmă ajunse şi puse stăpânire şi pe orăşelul Reina de Los Angeles. Dimineața următoare, colibele de chirpici abia se distingeau prin ceața joasă şi deasă care le înconjura. Ceața învălui piața şi capela pentru ca apoi să se strecoare în tavernă pe ferestrele şi uşile rămase întredeschise. Părea deosebit de deasă în jurul *presidio*-ului, unde soldații luaseră deja micul dejun şi începeau să îşi îndeplinească fiecare îndatoririle. Toți se plângeau de aerul rece şi umed în timp ce îşi țesălau caii şi îşi pregăteau şeile şi harnaşamentul.

Abia dacă dormiseră câteva ore în noaptea aceea. Cei mai mulți dintre ei călăriseră kilometri întregi în afara oraşului, păziseră un drum părăsit timp de câteva ore şi se întorseseră la unitate.

Acestea fuseseră ordinele sergentului Manuel Garcia. Singura lor consolare era că şi sergentul trecuse prin aceleaşi experiențe

---

[24] Apărută în revista *West*, iulie 1945.

neplăcute ca şi ei.

Li se explicase planul şi juraseră că nu aveau să divulge secretul. Ştiau că ar fi fost o mare greşeală să nu se țină de cuvânt. Cel care încălca legământul avea să fie biciuit şi, în cazul în care nu se găsea vinovatul, aveau să fie toți supuşi aceluiaşi tratament, pentru ca domnul căpitan Carlos Ortega să fie sigur că adevăratul vinovat nu avea să scape nepedepsit.

Se luminase cu o oră în urmă şi acum căpitanul Ortega lua micul dejun în camera sa. Era înalt şi slab, avea ochii negri, scânteietori şi purta mustață şi barbă. Ortega devoră hămesit micul dejun care conținea: *tortillas* fierbinți, fasole prăjită, pastrama şi jumătate de pui rece la cuptor. Bău un pocal de vin şi râgâi zgomotos. Ar fi preferat să nu fi mâncat în grabă şi să fi avut un mic dejun mai bogat, dar în dimineața aceea trebuia să se ocupe de nişte probleme importante.

Cineva bătu la uşă. Ortega îi strigă să intre. În prag apăru sergentul Garcia şi apoi un soldat pe nume Pedro Pizzarro. Cei doi luă poziția de drepți şi îl salută pe comandantul lor, iar Ortega le răspunse la salut fluturând mâna în care ținea o bucată de friptură de pui.

Sergentul Garcia era un om deosebit de înalt şi îndesat, recunoscut ca fiind un spadasin priceput, cu un temperament vulcanic, o fire neîndurătoare, dar şi un curaj deosebit. Se ştia că detesta pistoalele pentru că era un țintaş lamentabil. Garcia era şi un bun călăreț şi îşi trata oamenii aşa cum face un căpitan de corabie cu echipajul său, recurgând în repetate rânduri la forța fizică.

Pedro Pizzarro, soldatul care intrase cu Garcia, era ceva mai scund decât majoritatea bărbaților. Fără îndoială că ar fi făcut o impresie mai bună dacă ar purtat haine alese, ca un *caballero*. În clipa aceea părea neliniştit de faptul că era în camera căpitanului.

— Sper că nu există nelămuriri, le zise Ortega. Se va da sfoară-n țară că vestitul *Señor* Zorro, însuşi, tâlharul care s-a jucat cu noi atâta amar de vreme, a fost prins de bravii noştri soldați după o urmărire nebunească. Vom anunța că îl ținem într-o celulă aici, la *presidio*, şi că de astăzi după-amiază va putea fi văzut într-o cuşcă amplasată în mijlocul pieței, va rămâne acolo pe timpul nopții, şi, mâine în zori, va fi scos din cuşcă şi dus la spânzurătoare.

Pedro Pizzarro făcu ochii mari şi duse mâna la gât. Ortega râse.

— Nu-ți face griji, Pizzarro, zise Ortega. Nu o să se ajungă la asta. Eşti un soldat prea merituos ca să atârni în laț. Am pus la cale un plan ca să-l prindem în capcană.

— Credeți că aş putea să vă rog să îmi explicați despre ce este vorba… spuse Pizzarro timid.

Ortega îi făcu un semn sergentului Garcia.

— Explică-i tu, Garcia, porunci căpitanul. Spune-i ce rol important are în toată tărăşenia asta. Să-i mai spui şi că dacă nu face totul cum trebuie o să simtă muşcătura biciului pe propria-i piele!

Garcia se întoarse către Pizzarro şi zise:

— Este vorba de afurisitul de *Señor* Zorro, tâlharul care se îmbracă în negru, poartă mască şi călăreşte pe un armăsar negru de la un capăt la altul al rutei principale şi intră chiar şi în oraşe; cel care susține că îi pedepseşte pe cei care maltratează indienii şi țăranii – aşa zice împielițatul! începu Garcia.

— Am auzit de el, recunoscu Pizzarro.

— Atunci trebuie să fi auzit şi că nu am reuşit să-l prindem pe nemernic şi că guvernatorul a oferit o recompensă pentru capturarea lui. Până acum, Zorro ne-a scăpat de fiecare dată printre degete. Eu am reuşit să mă duelez cu el o dată şi fără îndoială că l-aş fi răpus dacă nu mi-ar fi alunecat piciorul pe podeaua udă şi nu m-ar fi străpuns în umăr.

Căpitanul Ortega tuşi şi zâmbi.

— Mă rog, continuă sergentul dregându-şi vocea, acum avem un plan. Tu eşti cam de aceeaşi statură ca *Señor* Zorro. Am pregătit un costum la fel ca al lui, pe care o să-l îmbraci şi o să-ți pui chiar şi masca. După aceea, o să te închidem în cuşca din piață. S-ar putea ca asta să dea ceva rezultate.

— Ştiţi, daţi-mi voie să vă spun, că s-ar putea ca planul să nu dea nici un rezultat, zise Pizzarro. Fără îndoială că, oricât de milos ar fi, adevăratul *Señor* Zorro nu va face nimic pentru a mă elibera. Este cât se poate de posibil că va sta liniştit şi se va distra de minune, aşteptând să mă spânzuraţi în locul lui.

— De ce oare sunt unii oameni proşti din naştere şi apoi devin şi mai proşti odată cu trecerea anilor? întrebă Ortega uitându-se în sus, ca şi când s-ar fi aşteptat ca răspunsul să fie scris pe tavan. Fii atent, Pizzarro! Nu sperăm că *Señor* Zorro îţi va sări ţie în ajutor, ci că o vor face alţii.

— Cum aşa, domnule căpitan?

— Zorro trebuie să aibă prieteni printre ţărani şi indieni. Nu ar putea să dispară atât de uşor dacă nu ar primi ajutor. Este evident că îl găzduieşte cineva. Se zice că peonii şi indienii îl adoră pe nemernic. Acestea fiind zise, dacă oamenii vor crede că Zorro chiar este în cuşcă şi că va fi spânzurat mâine dimineaţă…

— Ah! exclamă Pizzarro înveselindu-se. Vor încerca să-l elibereze şi dumneavoastră le veţi ordona soldaţilor să îi atace şi să îi omoare pe loc.

— Idiotule! strigă Ortega. Nu vrem să-i omoram. Tocmai pentru a împiedica asta, soldaţii nu vor avea pistoale şi săbii la ei, ci doar nişte măciuci. Vreau să-i prind în viaţă pe complicii tâlharului. O să-i aducem aici ca să-i interogăm. O să-i facem să vorbească. Avem diverse metode de a obţine informaţii, nu-i aşa? Îi facem să ne spună cine este acest *Señor* Zorro şi apoi ne ducem la el, îl arestăm şi luăm recompensa.

— Acum am înţeles, domnule căpitan.

— Ce să vezi, te-oi fi luminat şi tu puţin, zise Ortega. Trebuie să îţi joci rolul la perfecţie, Pizzarro. Să fii atent la toţi cei care se apropie de cuşcă, să-i asculţi dacă vorbesc cu tine, dar să nu spui nimic, pentru că unii dintre prietenii lui Zorro ar putea să-şi dea seama că nu este vocea lui.

— Va trebui să rămân în cuşcă toată după-amiaza şi toată noaptea?

— Da, dacă nu cumva se întâmplă ceva mai devreme, zise Ortega. Ar putea încerca să te elibereze după lăsarea nopţii, mai ales dacă nu se ridică ceaţa. Voi trimite nişte soldaţi la tavernă, vor părea să piardă timpul pe acolo, dar, de fapt, vor fi gata de acţiune şi am să poziţionez oameni şi lângă magazie.

Pizzarro mai întrebă ceva:

— Şi ce veţi face dacă nu se va întâmpla nimic în timpul nopţii

şi oamenii se vor aştepta să-l vadă spânzurat în zori? zise Pizzarro neliniştit.

— Pizzarro, urmează ordinele şi nu mai pune atâtea întrebări, spuse Ortega. Vei primi ca răsplată un galben pe care să-l cheltuieşti la tavernă. Dacă prietenii lui Zorro nu vor muşca momeala, te vei întoarce la barăci şi vei spune adevărul – şi anume că am încercat să-l prindem pe Zorro printr-un şiretlic.

— Am înțeles, domnule căpitan.

— Te pomeneşti că te-oi fi luminat de tot, observă Ortega.

În acea zi, pe la ora siestei, ceața începu să se ridice, dar nu se risipi de tot; piața şi casele încă mai erau învăluite în norii alburii.

Cu toate acestea, în ciuda vremii capricioase, Don Diego Vega părăsi casa tatălui său şi plecă la plimbare. Don Diego era însoțit de Bernardo, servitorul său personal.

Unul dintre servitori răspândi vestea că se întâmpla ceva important în piață. Noutățile ajunseră şi la urechile lui Don Diego. Drept urmare, tânărul se îndreptă acum către piață, deşi adevărata sa destinație era casa bătrânului Don Juan Perez, un prieten vechi de-al tatălui său.

Don Diego se opri la marginea pieței şi se uită drept înainte. Prin ceață distinse o cuşcă amplasată la mică distanță de tavernă. Părea să fie cineva în cuşcă.

Don Diego îşi continuă drumul, lăsând impresia că ar fi fost pe jumătate adormit, însă de fapt nu pierdu din vedere nici un detaliu. Peste tot în piață erau răspândite grupuri de indieni şi de țărani care stăteau de vorbă şi se uitau la cuşcă. Unii dintre ei chiar se dădură la o parte din calea lui Don Diego şi îi făcură loc să treacă.

Tatăl lui Don Diego, bătrânul Don Alejandro Vega, era unul dintre cei mai respectați oameni din regiune. Don Alejandro era însăşi întruchiparea unui *hidalgo* adevărat, care îşi împărțea timpul între casa sa din Reina de Los Angeles şi ferma impunătoare care era la câțiva kilometri de-a lungul drumului spre San Gabriel.

Cât despre fiul său, Don Diego, nu părea să fie mare lucru de capul lui. Tânărul era nespus de pasiv în loc să fie dinamic aşa cum ar trebui să fie un *caballero* în floarea vârstei. Se spunea că îi plăcea să citească operele poeților şi să discute despre filosofie atunci când găsea pe cineva care să îl asculte.

Cu toate acestea, toată lumea îl trata pe Don Diego cu stima cuvenită statutului său, din respect pentru tatăl său.

Indienii şi țăranii îl urmăriră pe Don Diego îndreptându-se spre cuşcă şi pe Bernardo ce mergea cu un pas în urma sa. Un soldat, care stătea pe lângă cuşcă, îl văzu pe Don Diego apropiindu-se şi pe căpitanul Ortega ieşind chiar atunci din tavernă şi ducându-se şi el spre cuşcă.

Don Diego ajunse primul. Se opri cam la un metru de ea şi cercetă atât cuşca, cât şi prizonierul.

Cuşca era înaltă şi lată de vreo doi metri şi jumătate, alcătuită din bare de metal. Avea o uşă mică şi cu o broască mare. Până atunci fusese ținută în zona barăcilor şi era menită să adăpostească prizonieri nebuni.

Don Diego scoase o batistă parfumată din mânecă şi o duse la nas, aşa cum îi stătea în caracter unui filfizon, ca şi când cuşca şi prizonierul ar fi mirosit urât. Căpitanul Ortega se opri lângă el şi făcu o plecăciune.

— Bună ziua, Don Diego, spuse căpitanul.

— Bună ziua, mormăi Diego. Ce avem aici?

— *Señor*, în cuşca aceasta se află însuşi vestitul *Señor* Zorro, răspunse Ortega. Bravii mei soldați au reuşit în sfârşit să îl prindă pe tâlhar. Acum nu mai pare atât de amenințător, nu-i aşa?

— De ce nu i-ați dat jos masca? întrebă Diego.

— Aaa! Noi i-am văzut deja chipul! Alții nu au avut încă acest privilegiu. Individul a fost mereu înconjurat de o aură de mister. Îi vom da jos masca mâine în zori, când o să-l ducem la spânzurătoare. Atunci toată lumea va vedea chipul celui care a semănat groaza în sufletele oamenilor, susținând că o făcea ca să-i ajute pe indienii şi pe țăranii asupriți.

— Deci acesta este faimosul Zorro, zise Diego. Cel care călăreşte iute ca vântul şi se luptă în stânga şi în dreapta pentru ca apoi să scape cu basmaua curată.

— De data asta nu a mai scăpat, sublinie Ortega.

— Un ticălos! exclamă Diego. Un ticălos, care a spulberat pacea şi liniştea oamenilor. Nu pot să înțeleg de ce ar face cineva aşa ceva.

Ortega zâmbi. Don Diego păru să tresară când se uită la prizonier. Căpitanul Ortega îşi aminti, fără nici o plăcere, de vremea când bănuise că acest filfizon ar fi fost Zorro.

Don Diego îşi duse iar batista parfumată la nas.

— Ortega, tocmai mi-a trecut ceva prin minte, zise el ridicând puțin vocea, să fie auzit mai bine de cei din jur.

— Ce anume, Don Diego?

— Dacă am înțeles bine, intenționați să-l țineți în cuşca aceasta până mâine dimineață când o să-l spânzurați, nu-i aşa?

— Aşa ne-am gândit, *Señor*.

— Ştiți, unii dintre prietenii lui ar putea să încerce să îl salveze.

— Vom fi pregătiți pentru această posibilitate.

— Vai, nu mă îndoiesc că veți avea grijă să nu evadeze, domnule căpitan, zise Diego. Dar mă gândeam că dumneavoastră, care sunteți un ofițer de seamă, ați putea face chiar mai mult decât să îl spânzurați pe Zorro. Ați putea să-i prindeți şi pe câțiva dintre prietenii săi, să-i faceți să recunoască faptul că l-au ajutat şi apoi să-i spânzurați şi pe ei.

Ortega îi aruncă o privire alarmată.

— Don Diego, vă rog să vorbiți mai încet, şopti el. Nu vreau să vă audă prietenii săi. Ne-am gândit şi noi la asta, face parte din planul nostru. Sperăm că vor încerca într-adevăr să-l elibereze. Fiți sigur că îi vom face să spună totul dacă îi vom prinde. Avem şi noi metodele noastre, ştiți... Este posibil ca Zorro să fie capul unei conspirații împotriva guvernatorului şi noi am putea să scoatem totul la iveală.

Diego încuviință din cap şi schiță un zâmbet, ştia că indienii şi *peonii* auziseră tot ce spusese mai înainte.

— Dar oare este indicat să fiți afară pe o vreme ca aceasta? întrebă Ortega.

— Este, domnule căpitan, când trebuie să îți onorezi îndatoririle sociale.

— Am înțeles! Probabil că vă duceți să vizitați o frumoasă *Señorita*, am intuit corect?

Diego se amuză puțin.

— Nu chiar, domnule căpitan. S-ar putea să fi aflat deja că Don Juan Pérez împlineşte astăzi optzeci de ani. Don Juan îşi va sărbători ziua de naştere în cadru restrâns, alături de prietenii săi cei mai apropiați după-amiaza aceasta. După aceea, va fi o *fiestă* care ar putea dura până în zori; ei bine, la această *fiestă* vor apărea frumoasele *Señorita*s de care ați vorbit dumneavoastră. Sarcina mea este să mă duc mai devreme şi să iau parte la petrecerea intimă, în locul tatălui meu, Don Alejandro.

— Distinsul dumneavoastră tată este cumva bolnav? întrebă Ortega.

— Doamne păzeşte! Este vorba despre nişte interese de afaceri. Administratorul fermei noastre a venit în oraş pentru a pune la punct nişte chestiuni importante şi tatăl meu trebuie să se ocupe de ele neîntârziat. Eu îi voi ține locul la masa lui Don Juan Pérez până când va sosi el.

— Veți fi răsplătit ceva mai târziu, *Señor*, când va începe dansul spre seară.

— Cred că mă voi odihni puțin după prima petrecere, spuse Diego. Apoi le voi saluta pe domnişoare conform regulilor etichetei, însă trebuie să vă spun că muzica îmi dă amețeli şi dansul mă oboseşte peste măsură; totuşi, sunt nişte îndatoriri care nu pot fi trecute cu vederea.

Ortega se abținu să nu pufnească. Era de necrezut că vlăstarul unei familii atât de nobile putea să fie atât de apatic, mai ales când jumătate dintre domnişoarele de seamă din regiune suspinau după el – poate din cauza prestigiului familiei acestuia şi a averii pe care avea să o moştenească într-o zi.

— Ei bine, Don Diego, dacă nu intenționați să veniți să-l vedeți spânzurat, vă sfătuiesc să vă uitați pentru o ultimă dată la *Señor* Zorro, zise Ortega.

— Dar de ce m-aş mai uita o dată la el? întrebă Diego. Nu îmi face nici o plăcere.

— Păi, să ştiți că nici nu îl veți mai vedea de acum înainte, îi spuse Ortega.

Don Diego schiță un zâmbet, îi întoarse spatele şi duse din nou batista parfumată la nas. Don Diego îşi ascunse zâmbetul pentru că adevăratul *Señor* Zorro era chiar el.

După lăsarea nopții, Don Alejandro ajunse în sfârşit la reşedința Perez. Începuseră deja să vină invitații mai tineri. Tatăl lui Diego se duse la gazdă şi îşi ceru scuze pentru întârziere, îi mulțumi fiului

său pentru că îl reprezentase la cina în cadru restrâns şi îi dădu de înțeles lui Diego că voia să-i vorbească între patru ochi, cât mai repede posibil.

Curtea interioară cea mare nu prea era folosită din cauza cetii, însă mai era o curte mai mică într-o parte a casei. Aceasta din urmă era acoperită şi aici, la lumina discretă a lumânărilor, se plimbau cuplurile de îndrăgostiți printre tufele de trandafiri parfumați.

Diego se duse în curtea cea mare, se asigură că fu văzut de toată lumea, se opri sub o arcadă şi se sprijini de zid.

Don Diego observă că servitorii nu se sinchiseau de ceață şi petreceau la mesele lungi aranjate în aer liber, mâncând pe săturate şi bând vin.

Cât de curând, Don Diego îl văzu pe Bernardo, care era mereu pregătit să îşi slujească stăpânul, strecurându-se printre umbre şi îndreptându-se spre el. Don Diego îi făcu semn să vină mai aproape.

— Stai pe aproape, îi porunci Diego. Tatăl meu vrea să-mi vorbească între patru ochi. Ai văzut şi tu că „*Señor* Zorro" este închis într-o cuşcă în piață.

Bernardo dădu din cap aprobator şi zâmbi.

— Prietenii lui Zorro ar putea să încerce să îl ajute şi să dea de necaz, continuă Diego. Înțelegi?

Bernardo încuviință din cap.

— În spatele acestei case este un zid înalt de chirpici. Este o seară fără lună, iar ceața este mai deasă decât mai devreme. Bernardo, sunt sigur că nimeni nu şi-ar da seama dacă ar fi un armăsar negru acolo, chiar şi catârul tău uriaş ar trece neobservat.

Bernardo se apropie de Don Diego.

— Nu încă, zise Diego. Trebuie să vorbesc mai întâi cu tatăl meu. Stai pe lângă mine şi rămâi la adăpostul umbrelor.

Don Alejandro ieşi din casă câteva clipe mai târziu şi veni lângă Diego.

— Ştii, fiule, era mare agitație acasă când am plecat, spuse el. Servitorii indieni fugeau care încotro. Se pare că soldații l-au prins pe „Zorro”, că Ortega îl ține închis într-o cuşcă în piață şi că vrea să-l spânzure în zori.

— M-am dus şi eu să-l văd pe ticălos, zise Diego fără să arate nici o emoție.

Ochii lui Don Alejandro scânteiară pentru o fracțiune de secundă.

— Cel din cuşcă nu este Zorro... Ar fi păcat să fie spânzurat pentru aşa-zisele crime ale adevăratului Zorro, spuse bătrânul.

— Sunt de acord, tată. În viață trebuie să îți plăteşti singur socotelile.

— Servitorii mai vorbeau şi despre altceva, prietenii lui Zorro din rândul indienilor şi țăranilor au început să se organizeze, vor să încerce să îl elibereze pe omul din cuşcă, poate chiar în următoarele câteva ore. Ortega şi-a trimis soldații să stea la pândă, exact asta aşteaptă, ştiu din surse sigure că este aşa. Prietenii lui Zorro ar putea fi prinşi şi torturați pentru a dezvălui tot ce ştiu despre el.

— Da! Diego pronunță acest cuvânt şi rămase cu gura căscată uitându-se în gol. Nu trebuie să se întâmple aşa ceva, zise el imediat după aceea.

— Dar ce este de făcut?

Diego se întoarse cu fața spre el, coborî vocea şi zise:

— Tată, amândoi ştim că omul din cuşcă nu este Zorro. Ori este un biet nesăbuit care a încercat să îl imite, ori este mâna lui Ortega care încearcă să-i păcălească pe prietenii lui Zorro.

— Eu tind să cred că este vorba despre a doua variantă, fiule.

— Aşa că, adevăratul Zorro trebuie să apară şi să nu îşi lase prietenii să cadă în capcană. Mai mult, trebuie să se grăbească dacă vrea să ajungă înainte să fie prea târziu.

Don Diego se întoarse într-o parte şi îi făcu semn lui Bernardo.

— Ai auzit? Ai înțeles? îl întrebă el.

Bernardo încuviință din cap.

— Nu este timp de pierdut. Grăbeşte-te, aminteşte-ți ce ți-am spus – lângă zidul din spatele casei.

Bernardo duse mâna la frunte pentru a arăta că înțelesese ordinul şi dispăru în noapte.

— Va fi o încercare foarte periculoasă, fiule, şopti Don Alejandro.

— O să dansez şi o să discut o vreme cu ceilalți invitați până când se întoarce Bernardo, apoi voi invoca vechea scuză, voi spune că mă doare capul şi că sunt obosit şi mă voi duce undeva să mă odihnesc.

— Nu am încredere în căpitanul Ortega. Nu este exclus să mai aibă încă suspiciuni în ceea ce te priveşte.

— Nu este prost, recunoscu Diego. Ticălosul are o minte ageră, nu pot să neg. Zorro are doi adversari: mintea lui Ortega şi sabia sergentului Garcia.

— Sabia sergentului?

— M-am duelat cu el o dată şi mi-a pus rezistența la încercare, mărturisi Diego. Nu spun că ar fi din cale afară de isteț şi că are o tehnică deosebită, dar este foarte puternic şi are un stil de luptă atât de neconvențional încât un spadasin adevărat nu ştie niciodată la ce să se aştepte din partea lui.

— Să fii cu băgare de seamă, îl sfătui tatăl său.

— Ca întotdeauna, răspunse Diego zâmbind. Hai să ne întoarcem la petrecere. Sunt sigur că inimile câtorva dintre frumoasele *Señorita*s trebuie să bată mai repede la gândul că vor dansa cu mine.

Diego dansă cu câteva domnişoare, le făcu nişte complimente, aşa cum o cerea eticheta, şi apoi începu să caşte din ce în ce mai des.

— Trebuie să mărturisesc că muzica îmi dă o stare de amețeală şi că dansul mă oboseşte, zise el de față cu un grup de invitați. Cred că mă voi duce să mă odihnesc pentru o vreme, să mă gândesc la comorile filosofiei şi la operele poeților. Mi-e teamă că am mâncat prea mult şi că mi s-a urcat la cap paharul de vin pe care l-am băut.

Unul dintre bărbații în vârstă, râse şi spuse:

— Când era tatăl tău de vârsta ta, Diego, să ştii că putea să bea singur o jumătate de burduf cu vin fără ca măcar să îl încerce o durere de cap.

— Tatăl meu este un om cu adevărat deosebit, constată Diego, iar eu sunt un om de rând pe lângă el.

Don Diego traversă camera mare, strecurându-se printre cuplurile care dansau şi se întoarse în curtea interioară. Merse pe sub arcade, unde era mai întuneric, şi se îndreptă încet spre zidul din spatele casei, având grijă să nu fie văzut.

Diego ajunse la o portiță care se încuia pe dinăuntru, o deschise cu băgare de seamă şi ieşi pe partea cealaltă închizând-o în urma lui.

Bernardo veni lângă el în noapte, îl luă de mână şi îl conduse puțin mai încolo unde aştepta armăsarul negru al lui Zorro. Don Diego văzu pe jos o bocceluță în care erau costumul lui Zorro, pistolul şi sabia acestuia.

Don Diego îmbrăcă hainele negre peste veşmintele sale alese, îşi puse masca, aranja pistolul la cingătoare şi îşi prinse sabia la brâu, iar apoi încalecă.

— Bernardo, încalecă şi tu şi vino după mine!

Indianul mut îl ascultă şi îl urmă călare pe catârul său. După ce parcurseră vreo sută de metri spre centrul orăşelului, Zorro îi spuse:

— Aşteaptă-mă aici. Dacă vezi că vin la galop, însemnă că sunt urmărit. Va trebui să călăreşti lângă mine şi să iei şi hățurile mele. Eu o să sar din şa, iar tu vei merge mai departe şi vei mâna şi armăsarul meu. Ştii pe ce drum să o iei şi unde să te duci.

Bernardo scoase un sunet din gât, de încuviințare, iar Zorro dispăru în noapte.

Acum nu mai era Don Diego Vega, ci Zorro, cel care îi pedepsea pe oamenii asupriți, care nu puteau să se apere singuri, cel care lupta în numele dreptății şi egalității. *Señor* Zorro se îndreptă încet şi cu băgare de seamă spre piață.

Nu avea cum să ştie dacă bărbatul din cuşcă încercase să pretindă că era Zorro sau dacă era poate o momeală pusă acolo de căpitanul Ortega. În orice caz, prezența sa avea să lămurească problema cât de curând. Toată lumea avea să ştie că omul din cuşcă nu era Zorro, dar, dacă se dovedea că acesta făcuse pe tâlharul, avea să plătească pentru fărădelegile comise.

Zorro ajunse într-un loc de unde putea să vadă piața şi observă că lângă cuşcă fusese înfiptă în pământ o torță a cărei flacără, prin ceață, răspândea o lumină stranie.

În fața tavernei era priponit un singur cal, iar Zorro descoperi că era vorba despre armăsarul alb şi aprig al sergentului Garcia.

Chiar atunci îl văzu pe căpitanul Ortega oprindu-se în fața hanului, lăsându-şi calul în grija unui peon. Ortega intră în tavernă.

Zorro deduse că, dacă ar fi fugit, l-ar fi urmărit doar aceştia doi. Mascatul nu ştia că soldații nu erau înarmați cu pistoale şi săbii, ci cu măciuci, şi presupuse că urma să fie nevoit să se apere de o ploaie de gloanțe, însă se gândi şi la faptul că ceața deasă şi lumina slabă a torței nu erau condiții bune de tragere.

Îşi îndemnă armăsarul negru să înainteze, uitându-se cu atenție în jur, ciulind urechile şi încercând să localizeze grupurile de țărani şi indieni care bănuia că aveau să încerce să elibereze prizonierul.

Zorro auzi voci şi cântece vesele dinspre tavernă. Singurii oameni din piață pe care îi vedea acum erau bărbatul din cuşcă şi soldatul care îl păzea, dar Zorro bănui că mai erau şi alți soldați care stăteau la pândă, pregătiți să iasă din ascunzătoare în orice moment.

Mascatul înainta, întrebându-se dacă avea să dea peste cel mai apropiat grup de prieteni ai lui Zorro. O fracțiune de secundă mai târziu îşi dădu seama că era prea târziu pentru asta.

Cineva strigă un ordin dinspre marginea pieței. Mai mulți oameni fugiră prin ceața străvezie către cuşcă. Operațiunea de salvare începuse deja.

Țăranii şi indienii apărură din toate părțile, strigând cât îi țineau puterile şi alergând către ținta lor.

Era aşa o hărmălaie, şi, având în vedere că ceața amplifica zgomotul, Zorro îşi dădu seama că nu avea cum să se facă auzit. Observă că oamenii aveau bâte, furci şi orice alte obiecte care puteau fi folosite ca arme.

Mascatul îi dădu bice calului şi intră în piață, începu să strige, dar nimeni nu îl ascultă. Oamenii erau atât de înflăcărați, încât nu auzeau nimic altceva în afară de propriile țipete. Prietenii lui Zorro se duseră direct spre cuşcă.

Zorro îşi îndemnă calul la galop întins şi aproape că îl doborî pe primul om care îi ieşi în cale; acum, încerca să intre în zona luminată de torță unde avea să fie văzut. Toată lumea avea să îi recunoască armăsarul negru, costumul şi masca pe care le purta.

Indienii şi țăranii se întoarseră împotriva lui când auziră tropotele calului său, crezând că veneau soldații.

— Înapoi, *amigos!* strigă Zorro. Înapoi! Este o capcană. Cel din cuşcă nu este adevăratul Zorro!

Cei care erau cel mai aproape de el începură să repete ce spusese pentru cei care erau mai în spate.

— Fugiți! le zise Zorro. Dispăreți în noapte! O să vă prindă soldații şi o să vă tortureze ca să vă facă să le dați informații despre Zorro. Credeți-mă, este o capcană.

Cuvintele sale se răspândiră cu viteza fulgerului. Apoi se auziră strigăte şi țipete când soldații tăbărâră asupra lor din senin înarmați cu măciuci.

Zorro îi dădu pinteni calului pentru că unul dintre indieni ajunsese la cuşcă şi îl doborâse pe cel care o păzea, după care acesta din urmă trăsese un glonte peste capetele lor. Aceştia nu auziseră zgomotele din spatele lor, şi acum încercau să deschidă uşa şi să elibereze prizonierul.

Câțiva dintre ei aproape că fură striviți sub copitele calului aprig al lui *Señor* Zorro.

— Plecați! strigă mascatul. Eu sunt Zorro. Este o capcană. O să vă prindă soldații. Veți fi torturați.

Nici nu trebui să spună mai mult. *Peonii* realizară adevărul în clipa în care văzură armăsarul negru şi bărbatul mascat care îl călărea, îşi aruncară armele improvizate cât colo şi fugiră strigând în noapte, pierzându-se în ceața deasă.

Apoi, *Señor* Zorro auzi tropote şi îl zări pe sergentul Manuel Garcia gonind direct spre el. Zorro nu se temea de soldați, care îi

urmăreau pe indieni şi pe țărani, însă acum îşi dădu seama că nu mai avea timp să scape de Garcia.

Zorro ştia că aveau să se dueleze călare. Mascatul îi dădu pinteni calului şi lăsă impresia că ar fi vrut să fugă deşi ştia bine că timpul nu îi permitea să o facă şi că armăsarul aprig al lui Garcia avea să îl depăşească, şi asta ar fi însemnat că ar fi fost în dificultate.

Zorro se folosi de acest şiretlic pentru a-şi scoate sabia din teacă. În urma sa se descarcă un pistol, dar glontele îl ocoli. Garcia era neîndemânatic în ceea ce privea armele de foc.

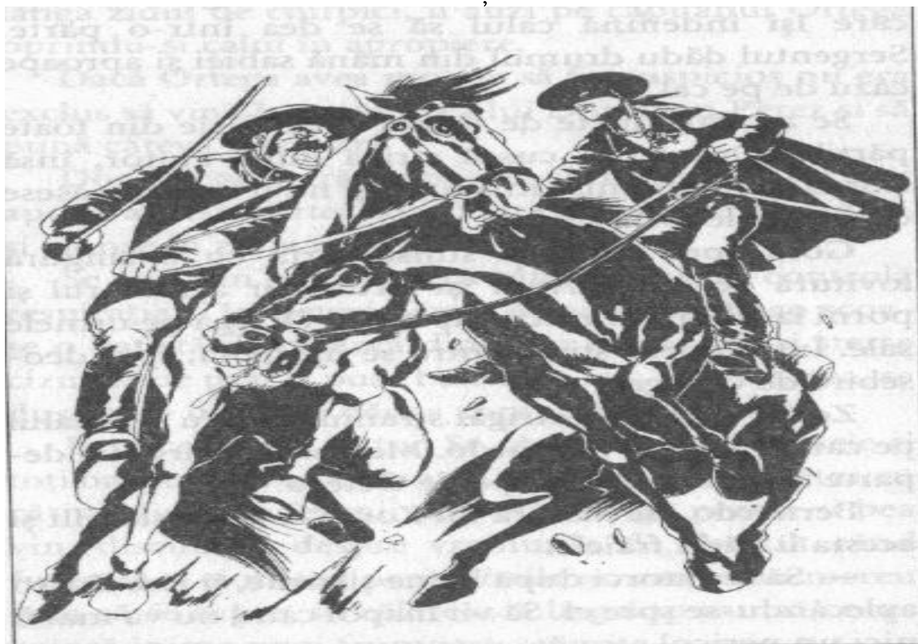
Mascatul îşi struni calul şi goni în direcția opusă. Văzu că sergentul Garcia avea şi el sabia pregătită. *Señor* Zorro nici nu încercă să-şi folosească pistolul pe care îl avea la brâu, pentru că nu dorea să îl doboare astfel pe Garcia.

Cei doi se întâlniră în apropierea cuştii. Armăsarii lor se învârtiră pe loc, iar călăreții îşi încrucişară săbiile.

— De data asta nu mai scapi, tâlharule! strigă Garcia.

— De data asta te voi răni tot în umăr, *Señor*! răspunse Zorro.

Garcia atacă nebuneşte. Calul negru al lui Zorro se avântă înainte şi îl făcu pe armăsarul sergentului să îşi piardă echilibrul pentru o clipă. Zorro era o țintă dificilă dat fiind că armăsarul, hainele şi chiar şi masca îi erau negre, însă Garcia putea să vadă sabia sa care scânteia la lumina torței.

Sergentul lovi din senin şi Zorro auzi spada acestuia vâjâind pe lângă ei. Caii neliniştiţi se smuciră din nou şi se depărtară unul de altul. Garcia trase de frâie şi se pregăti din nou de atac.

Zorro trase şi el puţin de hăţuri, iar cei doi loviră în acelaşi timp când sergentul trecu pe lângă el, dar Zorro reuşi să pareze atacul în forţă al lui Garcia. Mascatul îşi struni calul din nou şi porni la galop întins înainte ca sergentul să apuce să se întoarcă în direcţia opusă.

Acum, Zorro avea un avantaj faţă de Garcia, cel din urmă încercă să facă o mişcare în lateral, dar Zorro îi tăie calea. Armăsarii se ciocniră şi săbiile se întâlniră în aer cu un zgomot metalic. Cei doi se duelară într-un ritm alert.

— De data asta te voi străpunge în celălalt umăr, Garcia! strigă tâlharul.

Zorro lovi şi îşi retrase sabia însângerată, după care îşi îndemnă calul să se dea într-o parte.

Sergentul dădu drumul din mână săbiei şi aproape căzu de pe cal.

Se auzeau ţipete de teamă şi de furie din toate părţile. Omul din cuşcă striga după ajutor, însă Zorro îşi îndeplinise misiunea şi nu îi mai rămăsese decât să plece de acolo.

Goni spre cuşcă şi stinse torţa cu o singură lovitură de sabie. Apoi îşi struni iar armăsarul şi porni la galop întins cu căpitanul Ortega pe urmele sale. Însă, Zorro ştia încotro se îndrepta, spre deosebire de Ortega.

Zorro scoase un strigăt straniu, care fu semnalul pe care îl aştepta Bernardo. Mascatul călări mai departe urmat îndeaproape de Ortega.

Bernardo i se alătură lui Zorro la locul stabilit şi acesta îi dădu frâiele.

— Să te întorci după haine şi arme, îi zise Zorro aplecându-se spre el. Să vii înapoi când nu va mai fi nici un pericol.

Zorro câştigase teren faţă de Ortega, care încetinise la un moment dat pentru a-şi da seama în ce direcţie o luase tâlharul. Fu rândul mascatului să încetinească pentru o clipă când ajunse în dreptul zidului din spatele casei lui Don Juan Perez. Zorro sări din şa şi Bernardo călări mai departe luând cu el şi armăsarul lui Zorro.

Señor Zorro aşteptă în întuneric lângă zid. Ortega trecu la galop la mică distanţă de el, însă, când Zorro îşi dădu jos costumul şi îl ascunse împreună cu sabia şi pistolul în spatele unui bolovan

lângă zidul de chirpici, îl auzi pe căpitanul Ortega oprindu-şi calul în apropiere.

Dacă Ortega avea motive să fie suspicios nu era exclus să vină la petrecerea lui Don Juan Perez şi să pună câteva întrebări.

Don Diego intră pe poartă şi o încuie la loc, iar apoi traversă curtea interioară cu băgare de seamă şi ajunse în zona unde erau arcadele.

Se opri din mers pentru câteva clipe, îşi controla respiraţia şi îşi netezi părul. Apoi, Don Diego scoase o batistă de rezervă dintr-un buzunar, îşi şterse cizmele de praf şi puse batista la loc. După aceea, se duse spre uşa care dădea spre sala principală.

Petrecerea era în toi. Se cântau melodii vesele şi toţi oaspeţii tineri dansau. Don Juan Perez stătea cu câţiva dintre prietenii săi vechi lângă perete şi bea vin, discutând despre vremurile de demult când fuseseră şi ei nişte tineri *caballeros*, care erau mereu gata să se lupte, să călărească la galop sau să cucerească inima unei frumoase *Señorita*.

Don Diego intră în cameră căscând. Una dintre domnişoare îl privi insistent; Diego se duse la ea şi făcu o plecăciune spunându-i:

— *Señorita*, îmi acordaţi acest dans?

Delicata domnişoara aruncă o privire către *dueña* ei, care încuviinţă din cap. Diego o conduse către centrul camerei şi cei doi începură să danseze.

— Vă simţiţi mai bine, Don Diego? îl întrebă *Señorita*.

— Mult mai bine, zise el. Am avut o migrenă, dar m-am dus în curte şi am luat nişte aer, se pare că ceaţa mi-a alungat durerea de cap. Fără îndoială că trebuie să fi mâncat prea mult.

— Sau poate că a fost de vină vinul, sugeră ea zâmbind şi arătându-şi gropiţele.

— Se poate să aveţi dreptate, recunoscu el.

Cei doi erau în mijlocul camerei, înconjuraţi de multe alte cupluri, când uşa de la intrare se deschise la perete şi căpitanul Ortega intră ca o furtună scoţându-şi mănuşile. Perez se grăbi să îi iasă în întâmpinare.

— Bine aţi venit, căpitane Ortega! zise Perez. Sunt onorat să primesc în casa mea un reprezentant al Excelenţei Sale.

Ortega făcu o plecăciune şi încercă să zâmbească, dar privirea sa ageră cercetă cuplurile care dansau. Căpitanul îl văzu pe Don Diego dansând cu o fată frumoasă, zâmbindu-i şi părând să nu fi observat că era şi el acolo:

— Aş fi venit mai devreme, Don Juan, dar am fost reținut de nişte probleme oficiale, spuse căpitanul Ortega curtenitor. După cum probabil ştiți, noi soldații nu putem să fim întotdeauna acolo unde ne-am dori.

— Aveți completă dreptate, şeilor, constată Perez.

— Don Juan, chiar acum eram pe urmele unui tâlhar şi cred că s-ar putea ca acesta să fi sărit gardul şi să fi intrat în grădina dumneavoastră.

— Voi pune imediat servitorii să îl caute cu torțele, domnule căpitan. Între timp, vă rog să luați parte la *fiesta*. Avem mâncare şi băutură din belşug şi nicăieri în toată Alta California nu veți găsi fete mai frumoase ca aici.

Chiar în clipa aceea, Don Diego veni la căpitanul Ortega, după ce o condusese pe *Señorita* înapoi lângă *dueña* ei.

— A! Bună seara, domnule căpitan! îl salută Diego. Să înțeleg că v-ați alăturat acestei minunate petreceri date în onoarea lui Don Juan Perez? Poate că asta vă va face să mai uitați de sarcina sumbră pe care trebuie să o îndepliniți în zori.

— La ce sarcină sumbră vă referiți? întrebă Perez curios.

— Nu ați auzit, Don Juan? zise Diego. Soldații domnului căpitan l-au prins pe rău-famatul *Señor* Zorro şi îl țin închis într-o cuşcă până mâine dimineață când urmează să fie spânzurat.

Ortega îşi drese vocea.

— Don Diego, vă rog, aveți grijă să nu alarmați doamnele şi domnişoarele, îi atrase el atenția. Trebuie să vă anunț că nu va mai fi nici o execuție.

— Dar chiar dumneavoastră mi-ați spus, ceva mai devreme, că îl veți spânzura pe ticălos în zori, protestă Don Diego.

— Cel pe care l-am prins nu este Zorro, ci un nesăbuit care a pretins că era tâlharul. Poate că îi vom da câteva lovituri de bici pentru a-l trezi la realitate şi apoi îl vom trimite să plece unde va vedea cu ochii.

— Înseamnă că pacostea de Zorro este încă în libertate! se plânse Diego. Fără îndoială că va continua să pună la cale tot felul de şiretlicuri josnice. Este de ajuns să mă gândesc la asta şi simt deja că mi se face rău. Agitate vremuri. Pacea şi liniştea au dispărut cu desăvârşire.

Don Diego dădu din cap a părere de rău şi porni în căutarea unei frumoase *Señorita*, care să-i împărtăşească viziunea paşnică asupra vieții.

CUPRINS

